

ГРИГОРІЙ ЛЕЩЕНКО

Серії книг:

**АЛЬТЕРНАТИВНА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ:
ЕПОХА КОРУПЦІЇ**

Надя – Брудний Детектив

СМІТТЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Ми - українці! Нас нищать корупцією, виганяють з хати і з країни, але ми кріпнемо та у нас ще є порох у порохівницях...

У кінці книги Відкриті листи – поклики про допомогу до керівників країни та столиці - з проханням вплинути на ректора художньої академії (м. Київ, вул. Вознесеньський узвіз, 20) пана Чебикіна А.В.. Виселяє автора з службової квартири, документи на яку по закону зберігалися в адміністрації, де дивним чином зникли.

Відновлювати документи ректор відмовляється. На підставі клопотань Андрія Володимировича автор був поселений, а після надання документів на це житло до паспортного столу, і прописаний в цій квартирі, де 28 - мий рік проживає та заради квартири працює дворником в академії з дружиною, вже пенсіонеркою, донькою депортованих.

Іншого житла не мають.

*Які події могли відбуватися, коли уяви-
ти, що Україна залишається, як і раніше,
корумпованою, наполовину бандитською,
наполовину реформованою зі злочинцями
політиками й чиновниками?*

*Цей політичний детектив належить
до жанру альтернативної історії.*

*Описані тут вигадані події відбува-
ються у недалекому майбутньому, коли
десятиліття корупції вже вкрай задов-
бали українців, які через хитрощі влади
ніяк не контролюють, а тільки обира-
ють і повністю довіряють вирішення
всіх своїх головних питань черговим бре-
хунам, які, як і сто років тому, безпере-
станку обіцяють подарувати усім нам
світле майбутнє, тільки цього разу, не в
сім'ї східних, а тепер вже, західних на-
родів. Люди ледве зводять кінці з кінцями
та не беруть ніякої участі в політичному
життя, крім хіба що під час всенародних
голосувань ведуться на обман, різні но-
вітні технології маніпуляції й одурма-
нення виборців і в черговий раз обира-
ють не того*

Постійно займаючись сексом ледве не з ким попало, - єдиним для мене способом зняти стрес і відволіктися від абсурдності життя, створеного казнокрадами,- я, Надя, приватний детектив, красуня і корупціонер, щоб трохи підзаробити, викрадаю убивчий компромат на депутатів Верховної Ради та збираюся продати небезпечні матеріали тим, хто більше заплатить, зокрема, ляльководам парламентарів, але все обертається зовсім не так, як сподівалася, - потрапляю у великі неприємності, підозрюючи всіх довкола, стаючи пішаком у великій грі.

Ледь не опиняюся в центрі грандіозного скандалу, пов'язаного з корупцією та сексуальними збоченнями нинішніх і колишніх парламентарів.

Мені також добре платять, щоб перекласти вину вбивці на інших...

Спочатку намагаються підставити мене, а потім і я підставляю...

А що відбувається насправді?...

*АЛЬТЕРНАТИВНА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ:
ЕПОХА КОРУПЦІЇ
Надя – брудний детектив*

ГРИГОРІЙ ЛЕЩЕНКО

СМІТТЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

*Депутате, пам'ятай про обдурених
тобою виборців!*

Політичний детектив

КИЇВ
2019

УДК 82-1/-1
Л 54

Лещенко Г.І.
Д 54 Сміття Верховної Ради / Григорій Іванович Лещенко – Обухів: ФОП Гуляєва В.М. 2019,- 438с.
ISBN 978-617-7503-72-8

*Давайте знайомитися.
Я, Надя, - приватний детектив.
Непередбачувана, епатажна, сексуальна, безстрашна мисливиця за грішми.
Завжди готова використати незаконні методи, щоб тільки добитися свого.
Почитайте, до чого тільки призводить така диявольська суміш?..*

УДК 82-1/-1

Висловлюю щирю подяку
спонсорам
за надання мені коштів для друку книжки

ISBN 978-617-7503-72-8 © Лещенко Г.І., 2019

*Усі події та персонажі вигадані.
Будь – який збіг з подіями
чи реальними особами випадковий.*

Автор

Пролог

ОСТАННЄ БАЖАННЯ НА РІЗДВО

Свято йде по Європі...

Радість і ситий спокій в багатьох сім'ях...

Щасливі від закоханості, успіхів на роботі та комфортного затишку в домівці Віктор і Анна вже надто довго сидять біля каміну та разом з молодшою донькою зачаровано дивляться на вогонь.

Багато потішаються цій зразковій родині відомого вченого та лікаря. Все в їхньому житті склалося якнайкраще. Саме так, як хотіли...

А старший син, бешкетник, вголос читає листівки, що їх йому дав якийсь обсипаний снігом дивак з замерзлими тоненькими бурульками на шапці.

Приємний здоровенний дядько ніяк не міг нікому всунути свої нікому не потрібні папери біля однієї з різдвяних ялинок в центрі святкової столиці заможної стабільної держави, якій заздять сотні країн.

Величне старе місто прикрашене мільйонами яскравих різнокольорових вогників сяє так, що вночі це море вогнів видно навіть з космосу!

Замучений чоловік спробував роздавати свою кореспонденцію дітворі, а потім плюнув та все кинув до найближчої урни для сміття.

То було вдень.

А нині у різдвяний вечір батьки та сестра не до впертого школяра, великого любителя вголос читати все підряд, який і зараз уважно дивиться на написане та ворухить губами:

- Нескінченні корупційні схеми... Наскрізь кримінальні солодкомовні оптимісти – високопосадовці спекулюють святими для кожного українця словами та, як і сто років тому, розповідають про якесь далеке світле майбутнє в сім'ї народів, тільки цього разу європейських... Космічні ціни... Захмарні комунальні тарифи з величезною корупційною складовою, щоб наближені до влади отримували надприбутки та ділилися награваним з керівництвом держави... Смертність в лікарнях... Суцільне хабарництво... Продажні суди... Правоохоронці та податківці душать бізнес... Митники майже поголовно займаються «контрабасом»... Мільйони українців втікають на заробітки за кордон, де готові працювати ким завгодно, хоч чорноробами чи повіями за поло-

вину чи й менше заробітків місцевих ... Керівництво найбільшої корупційна країни Європи прикидається дурниками й просить чергові кредити замість того, щоб перестати водити за носа власний народ і весь світ, навести порядок в економіці й нарешті зайнятися реформами ...

А батьки хлопця та молодша сестра зачаровано слухають прекрасні різдвяні мелодії, що ллються з телевізора...

Раптом:

- Відкрийте! Поліція!

Тільки Віктор відчинив двері, відразу до квартири заходить чимало людей. Деякі з них з приладами, схожими на міношукачі.

Діти ще ніколи не бачили стільки чужих облич у себе вдома!

Менша донька починає плакати та від страху та кричить:

- Мамо!

Незвані гості показують свої розгорнуті посвідчення та якісь папери.

Двоє відразу підходять до Анни та стають по різні боки від жінки.

Третій, приємний солідний чоловік, намагається перекричати дитячий плач, та тикає молодій матері папери:

- Ось ордер на обшук! Вас підозрюють

у вбивстві вашого сусіда з дружиною! Ознайомтеся з дозволами на ваше затримання! Починаємо проведення слідчих дій!

Від такого страшного безглузлого звинувачення господарі будинку розгублюються та не знають, що говорити.

- Це якась помилка, - белькоче Віктор. – Сьогодні ми бачили своїх сусідів.. І тих, хто проживає справа від нас і тих, що зліва. Вони живі!

- Вбивство скоєно кілька годин тому, - пояснює старший. – Камери спостереження зафіксували вашу дружину. Приходила до вбитих та через кілька хвилин вийшла. Експертиза відразу, тільки приїхала за викликом, встановила точний час, коли було застрелено подружжя. Час убивства як раз співпадає з тими хвилинами, коли в будинку перебувала ваша дружина.

Господарі ніяк не можуть все осмислити.

Спочатку взагалі нічого не розуміють.

Ошелешена Анна раптом пригадує:

- Так! Я ходила до сусідів! Двері були відчинені. Я зайшла всередину... Почала гука-ти, але мені ніхто не відповів. Нікого не було вдома. Мабуть, забули замкнути будинок. Захлопнула на замок вхідні двері й повернулася додому.

- Саме це й видно на вуличних камерах

спостереження, - погоджується старший. – Коли ви здійснили злочин, то вам краще зізнатися та видати нам зброю!

- Та навіщо мені їх убивати? – В Анни починається істерика, від чого донька на її руках починає плакати ще дужче. – Я їх навіть до пуття не знаю!

- То чому ви до них ходили?

- Давали мені почитати релігійну літературу! От я й віднесла книги!

- Дійсно, ми знайшли відбитки ваших пальців на книжках, - погоджується старший групи.

Тільки слідча група прибула на місце вбивств, то відразу за допомогою спеціального приладу за кілька хвилин зняли всі наявні в приміщенні відбитки пальців. Усі вони були в базах даних і відразу було встановлено їх власників, в тому числі, й Анни...

Діти продовжують плакати.

Певне, малі сподіваються плачем вигнати страшних незнайомців!

Анна намагається заспокоїти малечу та взяти себе в руки.

- Є! – Кричать на подвір'ї.

Через широкі вікна присутні в кімнатах бачать, як з-під снігу дістають знайдений металошукачем пістолет з довгим глушником.

До Анни підходить ще двоє.

Забирають з її рук дівчинку та одягають на Анну наручники.

Віктор бере в поліцейських доньку й розгублено дивиться на дружину.

Батько з дитиною на руках починає задкувати, бо його підштовхують до іншої кімнати.

Анна втрачає розум та намагається кудись бігти.

Молоду жінку хапає здоровенний поліцейський і з усієї сили грубо притискає до стіни.

Здається, брутально розчавить!

Із скрученими назад руками та одягненими наручниками в Анни починає крутитися голова та ледь чує крик молодшої доньки в закритій спальні:

- Санта, не дай відібрати у нас маму! –

По черзі кричать діти.

Молода гарна жінка перестає розуміти про що волає чоловік, якого незвані гості вже силою затягують у сусідню кімнату.

Чомуś Анна не може відірвати погляд від одного слова з великого заголовку на розвороті листівки під ногами...

Від розпачу не може читати.

Втрачає свідомість та останнє, що робить вже з закритими очима, перш ніж відключитися, - нарешті про себе в думці раптово читає знайоме з дитинства слово:

«УКРАЇНА»...

А потім, можливо, і все речення:

«ГОСПОДИ, НЕ ДАЙ ВІДІБРАТИ В НАС УКРАЇНУ!»...

ЧАСТИНА ПЕРША
ЗА ЩО УБИВАЮТЬ ДЕПУТАТІВ?

*Чи у майбутньому
корупціонери й маріонетки
зізнаватимуться, що були
нинішніми парламентарями?*

Розділ 1.

ВИБУХ БІЛЯ ПАРЛАМЕНТУ

Я теж люблю тварин.

Їх ще називають корупціонерами.

А як би було добре та зручно, коли б ці паразити народжувалися вже з торбою на тілі, як кенгуру!

Щоб мали куди класти вкрадене.

Болить мені за державу, але й свіженьких хрустких банкнотів кортить!

А нечисті на руку політики та чиновники прямо зі своїх переповнених банківських рахунків постійно тягають грошики мені, директору найкращого детективного агентства України!

Аби тільки відвела від корупціонерів смерть чи покарання за скоєне, або повернула те, що спочатку поцупили казнокради, а потім вже вкрали у них...

О! Про вовка промовка!

По одному з телеканалів показують вуличний натопв, що хапає якогось переляканого до смерті добре вбраного чоловіка та тягне й укидає до найближчого контейнера для сміття.

Виявляється, це так народ карає ще одного Недоторканного!

Здуру, без охорони, народний депутат, про якого вже журналісти втомилися розповідати як про корупціонера, вийшов зі свого броньовано позашляховика та навіщось заговорив з перехожими, які впізнали добре відомого своїми правильними полум'яними промовами парламентаря. Не довго думаючи обурені виборці вирішують образити представника влади, котрий вже вкотре обдурив очікування, нічого не збирається робити, а тільки вішати локшину на вуха людям та приймати закони, від яких народ не відчуває ніякої користі. Усе, що корупціонери хотіли чи хочуть зробити з нещасною країною, спочатку узаконюють та оформляють відповідними законами.

Тепер декому з натовпу, хто попав на ці кадри, ще й загрожує кримінальна відповідальність...

Згадую нарешті про свою роботу!

Бо клята політика здатна захопити так, що забуваєш про все на світі!

У мене на стіні поряд з телевізором ще кілька екранів.

На один з них переключаю зображення з камери спостереження, непомітно встановленої разом з мікрофонами на одній із орендованих квартир.

- Мені здається, що Парламент перетворився на справжнє кубло корупції та тоне у зловживаннях, – обурюється щойно прийнята мною на роботу співробітниця Жанна, яка в цій квартирі проводить таємну імпровізовану прес – конференцію для двох працівників газети журналістських розслідувань. – Тут діють організовані злочинні групи. Депутати під гарними гаслами обслуговують за гроші кого завгодно, крім простих людей! У політиці грошей більше, ніж в економіці!...

Дівчині починають радісно піддакувати двоє борців з корупцією. Відразу відчувається, що завела мову про улюблену тему.

Жанна кілька років пропрацювала у Верховній Раді, добре обізнана з коридорами влади, звідки її непомітно виперли, тож охоче переказує чутки та негатив, який тільки знає. Про ганебні вчинки та поведінку народних депутатів, про її враження від спілкування з тими парламентарями, кого журналісти підозрюють у непорядності, а також про загальну ситуацію в Парламенті, про що журналісти й готують серію публікацій.

Присутні не знають, що слухаю та записую їхні розмови.

Веду камерою та зупиняюся на співрозмовниках Жанни.

Один, якого скорочено кличу ЧК, - це клятий редактор!

А інша, провідний репортера цього видання, котра отримала від мене прізвисько, - Акварель! Повірте, ну, дуже вже яскрава, смілива та різностороння й приваблива красуня. Коли б мала більше іншої сексуальної орієнтації, то неодмінно до неї почала чіплятися! Хоча завжди мусить бути виняток з правил поведінки...

Відволікаюся від еротичних фантазій, бо раптом усі троє вскакують і підбігають до телевізора у кутку кімнати та вмикають звук, що донині був виключений, аби не заважав їхній розмові.

Я теж хапаю пульт та включаю телевізор у себе в кабінеті на стіні!

Що трапилося?

По всіх телевізійних каналах - найголовніша новина!

- Близько години тому в одному з малесеньких кафе поруч з Верховною Радою прогрімів вибух. Є жертви...

- Вибух пролунав серед білого дня. В місці, де цього можна чекати найменше...

- Серед киян паніка й розгубленість від донині ще небаченої в Києві терористичної атаки...

Включаю більше десятка екранів, на яких видно зображення з камер спостереження, розставлених повсюди в кабінетах співробітників моїх кількох офісів.

Тільки встигай на пульті натискати номери кабінетів!

Повсюди мої люди слухають тривожні повідомлення.

Бачу також, як ЧК з Аквареллю поспіхом прощаються з Жанною та, певне, їдуть до редакції, щоб писати матеріали про сенсаційну трагедію.

Розділ 2.

ЯК ВИКОРИСТАТИ ЗЛОЧИН ЗАДЛЯ КАР'ЄРНОГО ЗРОСТАННЯ?

- Нічого собі, - вражено каже трохи більше години тому слідчий оперативної групи, коли від Загальноміської Система камер спостереження отримує повідомлення про вибух у кафе.

Він, чоловік вже в літах, та його молодесенька напарниця, сиділи собі на чергуванні та били байдики й іржали, переглядаючи американську комедію...

Трапляється чи найгірше з того, що тільки можна чекати на чергуванні.

Невдовзі про вибух говоритимуть на всіх телеканалах і до місця злочину примчить високе начальство, якому доведеться щось доповісти, щоб керівники могли похизуватися перед журналістами та дати коментар щодо надзвичайної події.

- Ой, як це все мені не подобається, - вголос виривається в Старого, коли сідає в авто.

У ветерана розшуку непогана особова справа, залишилося менше року до звільнення

на пенсію, а у таких резонансних справах легко потрапити в якусь халепу.

- Так і знав! – Чоловік у розпачі, коли на екрані, що тримає в руках, бачить дані про того, хто перебував у кафе в момент вибуху.

- Навпаки! – Не погоджується його молода напарниця з сяючими очима, у якої на екрані теж з'являється фото та дані про загиблого. – Це наш шанс! Нарешті, взятися за щось незвичайне! Про що всі говоритимуть!

- Послухай, - намагається вмовити дівчину їх керівник. – Розслідуванням убивства такого відомого політика має займатися спецслужба...

- Ні! – Дівчина категорична та протягує до обличчя водія три крупних банкноти. – Петрику, гроші стануть твоїми, коли приїдемо першими!

Водій винувато зиркає на Старого, витягає та встановлює на дах салону мигалку і включає сирену та починає всіх обганяти. Але жене майстерно, м'яко та легко, наче гонщик.

Тільки від його нахабності інші водії починають обурено сигналити!

Досвідчений слідчий тільки зітхає та продовжує вивчати інформацію, отриману від Комп'ютера.

І ось вони вже біля місця вибуху.

Водій задоволено бере купюри у дівчини та всміхається.

Але усім довкола не до усмішок.

Поліцейські вже перекривають дорого, обгороджують місце злочину, всипане склом, уламками дерева, пластику, шматками будівельних матеріалів.

Доки їхали, надходять відповіді на запит Головному Слідчому Комп'ютеру проаналізувати всю наявну інформацію, яка тільки є в усіх базах даних щодо власниці малесенького кафе всього на чотири столики. Жінка працювала без помічників, сама утримувала заклад, хіба що іноді їй допомагала донька – студентка.

Проведено аналіз також записів зображення та розмов, записаних камерою спостереження, встановленою в кафе. Згідно закону камера з мікрофоном у кафе була під'єднана до загальнодержавної та всесвітньої систем спостереження, куди й передавала всі зображення, тому легко переглядаються та прослуховуються всі записи до вибуху включно, коли камера просто була знищена. Камеру в кафе власниця обладнана мікрофоном, що записував усі розмови. А коли слова не попали до мікрофону, то Комп'ютер читає багато розмов по губах відвідувачів, відфільтровуючи шуми та зайві звуки.

Тепер на записах має бути підривник, який встановив вибухівку.

Комп'ютер вирахував столик, під яким було закладено вибуховий пристрій. Машина встановлює та ідентифікує всіх з кількох сотень відвідувачів, котрі встигли посидіти за ним майже протягом останнього місяця з тієї хвилини, коли власниця закінчила скрупульозно витирала пилюку та вимила внутрішню частину цього столику, до якої зловмисник і прикріпив вибухівку.

Комп'ютер не може надати кадри, на яких було зображено хоча б намагання когось з відвідувачів закласти вибухівку. На жаль, столик знаходився якнайдалі від камери, яку встановили не дуже вдало, бо всі, хто заходив до кафе, часто відразу закривали собою зображення на екрані потрібного для слідства місця.

Отже, загинув народний депутат, а власниця кафе отримала тяжкі поранення та її вже приїхала забирати карета швидкої.

Комп'ютер встановлює, що депутат заплатив та забронював все кафе на кілька годин у середині робочого дня. У понівеченому та частково розірваному трупі знаходять посвідчення народного депутата. На дверях висіла табличка «Просимо вибачення! Кафе зачинене на спец обслуговування», яка тепер валяється посеред дороги, куди її відкинуло вибухом.

На екранах у слідчих з'являються підозрювані, яких пропонує Комп'ютер. Першими під роздачу потрапляють іноземці бандитської зовнішності. Встановлено їхнє нинішнє місце перебування.

Комп'ютер, аналогічний запит якому паралельно зі слідчими надіслали і слідчі АНБУ повідомляє, що до підозрюваних уже їде спецназ.

А на місце вибуху з'являється ціла група експертів та слідчих з різних відомств і служб, що одночасно паралельно розслідуватимуть злочин.

Через хвилину встановлюють спочатку тип вибухівки, а потім і сам пристрій, який вже зафіксований у базах даних. Повною несподіванкою стає те, що використаний для вибуху пристрій в даний час знаходиться на складі речових доказів одного з відділень поліції в Києві. Але, певне, викрадачі підмінили справжній пристрій на муляж, про що невдовзі й надходить відповідне повідомлення.

Співробітники спецслужби відразу беруть бика за роги й направляють до слідчих, що приїхали першими на місце злочину, найбільш приємного та вихованого свого співробітника, який так і сяє довірою та привітністю :

- Підпишіть, будь ласка, - ввічливий

симпатичний юнак з АНБУ подає аркуш на планшеті Старому і той з радістю підписує розписку про відмову брати участь у подальшому розслідуванні та полегшено зітхає.

Замість того, щоб сховати підписаний аркуш до надміцної шкіряної папки (з кодовим складним замком, який може відкрити лише власник, бо до замка введені тільки його відбитки пальців!) хлопець дуже задоволений від свого приємного враження, що справив на Старого, та від легкості вирішення дорученого йому завдання! Дбайливо несе документ своєму начальнику, котрий заохочуючи всміхається підлеглому.

Та за кілька кроків від свого керівника, якому юнак вже протягує аркуш, цей папірець вихоплює з його рук молода слідча, котра невідомо звідки з'являється та стає між двома співробітниками спецслужби.

Невихована рве на дрібні клаптики підписаний Старим аркуш та кладе залишки папірців до своєї сумки й спокійно каже:

- Ми не підписуватимемо відмову. Ви зобов'язані включити нас до розслідування.

Розгублений старший з АНБУ мовчить.

Хтось позаду подає йому невеликий екран, на якому видно фото його співбесідниці з повідомлення про те, що дівчина працює слід-

чим ... Народилася... Закінчила ... Брала участь... Має відзнаки...

Та червоним кольором виділено головне в особовій справі про неї: «Батько – Генеральний прокурор...»

Старший починає привітно посміхатися і лагідно промовляє:

- Звісно... Авжеж...

Та юнак, на очах якого тільки що порвали такий бажаний аркуш, яким так хотів догодити начальнику, все ще нічого не розуміє й розгублено запитує в дівчини:

- А хто ж з вас, слідчих, головний?..

Бо для відмови від участі в розслідуванні достатньо одного підпису, старшого за посадою слідчого. Справа в тому, що згідно законодавства не можна примусово усунути від розслідування тих, хто приїхав першим на виклик. Коли перші захочуть продовжувати розслідування, то по закону їх зобов'язані ввести до слідчої групи, а усунути їх від розслідування може лише міжвідомча комісія, яка розглядає подібні конфлікти та багато інших питань і потрібно чекати доки дійде черга до розгляду заяви тих, хто хоче когось усунути. Тож, справа це довга і, до того ж, майже завжди безперспективна.

Уже всім зрозуміло, що справу про вибух і загибель парламентаря віддадуть спецслужбі,

що хоче усунути від розслідування двох випадкових слідчих. Оскільки, слідча група АНБУ отримала наказ розслідувати вибух, виключно, як терористичний акт. А, як відомо, слідчі з інших відомств скептично, а то й з насмішками, відносяться до тверджень спецслужб, що майже в усіх злочинах винні терористи, тож через конкуренцію між правоохоронними відомствами за фінансування та вплив на керівництво держави здатні встромляти палиці в колеса майбутнього розслідування.

Присутньому на місці вибуху старшому з служби безпеки вже дійшло, що тепер крім нього віднині в його групі з'явився ще один керівник – Дочка Прокурора, якій через високу посаду її батька всі члени групи захочуть підіграти та догодити, як зможуть.

Певне, дівчина захоче забрати собі й усі лаври у розслідуванні. Щоб батько, Генеральний прокурор, міг виправдати її просування по службових сходах, присвоєння нових звань та нагород її успішною участю в розслідуванні резонансних справ.

Тільки скрипить зубами.

Йому самому потрібно якнайкраще проявити себе в цьому розслідуванні. Від успіху залежатиме якого розміру квартиру і в якому саме районі Києва отримає, бо вже підійшла черга на покращення житла. А Дочка за просто

може забрати всі лаври в розслідуванні собі.

Борець з тероризмом вирішує якось ненаароком переговорити та спробувати взяти собі в союзники Старого, щоб через нього зменшити шкоду від присутності дівчини в їхній групі...

Доки з'ясовували відносини, на околиці Києва йде бій між двома бойовиками, які попали в поле зору камери спостереження в кафе, й спецназом.

Терористи відстрілюються. Кидають гранати. Одного вбивають. Іншого арештовують.

- У ці хвилини закінчилася операція спецназу по знешкодженню підричників, причетних до вибуху в кафе - коментує події один з керівників правоохоронців Києва, тримаючи біля вуха телефон, по якому підтримує зв'язок із командиром спецназу. – За попередніми даними, зловмисників було тільки двоє. Один убитий при спробі чинити збройний опір. Інший вже дає зізнання у причетності до вибуху. Обидва іноземці заходили в кафе кількома днями раніше і прикріпили невеличку потужну вибухівку під столом. Загиблий народний депутат неодноразово висловлювався за посилення заходів безпеки щодо проникнення тероризму на територію нашої України. Одна з версій – це помста терористів за його принципову тверду позицію в цьому питанні...

Розділ 3.

СПРАВА ЗШИТА БІЛИМИ НИТКАМИ

Усі телеканали гудуть про успішну блискавичну операцію АНБУ щодо розкриття вибуху неподалік Парламенту, проведену менше ніж за дві години після скоєння терористичного акту.

Телевізійні ведучі в захваті:

- Такі дії ввійдуть до аналогів боротьби з тероризмом у світі...
- Провідні спецслужби з розвинених країн збираються вивчати досвід знешкодження терористів...
- Неминучість, невідворотність покарання за тероризм, а тепер ще й в мінімальні строки...

Старий тільки насміхається та тихенько іронізує з одноголосного твердження спецслужби та телевізійних каналів щодо причетності двох іноземців до вибуху.

Дівчина запитує начальника:

- Старий, скажи, а навіщо тоді затриманий взяв на себе чужу вину за вибух?

Коли нікого немає поруч, то називають один одного Старий та Дочка Прокурора. Впевнені, що про це ніхто не знає, але поза очима їх тільки так і кличуть між своїми. Тож, усі знають як звертаються один до одного.

- Найімовірніше, Доню, на ньому кров не лише однієї людини, за що його збираються судити. І, певне, вважає, що краще сидіти за вбивство одного, ніж за масове...

- Коли в кафе знаходилися ці два підозрювані, то камера не могла повністю відслідкувати всі їхні дії, - додає напарниця, - бо тоді в закладі було багато відвідувачів, які закривали собою від камери вбитого й затриманого іноземців... Комп'ютер зробив головними підозрюваними цих двох іноземців, бо знайшов десь у базах даних повідомлення про підозру щодо їхньої причетності до тероризму!

- Звісно! - Погоджується чоловік. – Машина не гадалка й не провидець, щоб так вже занадто їй довіряти! Коли метою було підірвати саме конкретного народного депутата, то вбивству мала передувати величезна підготовча робота. Ти тільки уяви скільки всього потрібно зробити та передбачити, щоб заманити у смертельну пастку політика такого рівня! Я, взагалі, ніколи б не подумав, що відомий парламентар, котрий не вилазить з телевізора, мо-

же ошасливити своєю присутністю таку рядову нікчемну забігайлівку!

Слідчі переглядають дані комп'ютера , що проаналізував як за останній рік. Підірваний відвідував різні дорогі ресторани не тільки в Україні, а й в інших країнах, куди часто виїздив на вихідні. Кафе, в якому загинув, - найбільш скромне з усіх.

Із записів камери стає зрозуміло, що депутат зняв ціле кафе, щоб з кимось зустрітися в час, коли прогримів вибух. Комп'ютер отримує доступ до записів усіх розмов депутата по мобільному телефону, які разом з сотнями мільйонів інших зафіксованих розмов зберігаються у базах даних телефонних компаній. Аналізуються розмови небіжчика за кілька днів до загибелі.

Про зустріч у кафе ніде ні слова.

Експертиза не може визначити день, коли встановили вибухівку.

Господарка тільки раз на місяць заглядала до нижньої частини столу і ніколи там не витирала пиліюку.

Хтось знав про це?

Зловмиснику або потрібно було встановити якийсь контрольний сигнал та подивитися скільки часу не витирається нижня частина столу, або знати, що лише один раз на місця, чомусь першого числа.

- Щось не дуже віриться, що вибух міг бути експромтом, - каже Старий і дівчина з ним повністю згодна. – Професіоналізм підривника відчувається в кожній деталі!

- Навіть коли припустити, що спецслужба заарештувала справжніх підривників, - впевнено говорить Донька Прокурора, - то іноземці повинні мати спільників, щоб усе так добре склалося. Так, що розслідування припинити не можна...

Система відеокамер не змогла встановити особи кількох відвідувачів кафе. Можливо, ці невстановлені були в масках, які важко відрізнити від справжніх облич.

Коли політики чіпляють на себе маски в переносному сенсі, то після початку роботи системи суцільного спостереження камерами на вулицях і в приміщеннях та зі супутників досвідчені злочинці почали одягати справжні маски.

Тепер не потрібно замотувати обличчя ганчіркою та вирізати дірки для очей та рота, натягати собі на голову карнавальні чи якісь інші маски.

Проблеми з закупівлею чи виготовленням масок та нанесенням їх на обличчя взагалі зникли. Тепер їх може зробити будь – хто. І готовими масками чи матеріалами для їх виготовлення переповнений косметичний бізнес.

Читаєш детальну нескладну інструкцію та виготовляєш косметичну маску, що моментально застигає на обличчі та ще й повітря ухитряється пропускати до твоєї шкіри. Є маски, що взагалі рвуться тільки після того, як їх обробити спеціальною маззю. І маска моментально набирає температуру твого тіла, на дотик не відрізниш від справжньої шкіри.

Суцільний карнавал брехунів, жартівників та небезпечних злочинців!

Слава передовим технологіям косметичної індустрії!

Віднині не знаєш яка пика виявиться у партнера по сексу, коли вийде з ванної ранком!

Сю-ю-юрприз!

Розділ 4.

КОМПРОМАТ З МАШИНКИ ДЛЯ ЗНИЩЕННЯ ДОКУМЕНТІВ

Вислуховую розповіді Жанни про Верховну Раду.

Свої запитання пояснюю необхідністю знати якомога більше про депутатів та співробітників законодавчого органу у зв'язку зі здійсненим вибухом біля Парламенту.

- Як усе пройшло? – Запитую в Жанни.

- Добре, що ми до вибуху встигли майже про все переговорити, - пояснює дівчина. – Бо тільки журналісти почули по телевізору про трагедію, відразу помчалися в редакцію.

- Але ти не все їм розповіла, - інтригую співробітницю, зображаючи з себе всезнаючу начальницю.

Тут, головне, не переборщити, бо Жанна здогадається, що я підслуховувала її бесіду з газетярами.

- Давно хотіла з вами переговорити по одному питанню, - дівчина відводить очі і розумію, що йдеться про її черговий секрет щодо Парламенту, про який не розповіла журналістам.

Намагаюся підштовхнути дівчину до відвертості:

- Мені можеш розповісти все. Адже, я збираюся довірити тобі багато своїх секретів. Ти моя заступниця. Керуєш скількома моїми людьми. Ми повинні довіряти одна одній.

- Випадково дізналася про таємницю Помічника депутата, - виказує свої потаємні знання співрозмовниця. - Депутат очолює найбільшу фракцію Парламенту. Помічник на очах у начальника тільки робить вигляд, що знищує документи, а, насправді, відносить цілі аркуші додому. Думаю, мова йде про серйозну корупцію.

- Молодець! – Хвалю дурочку. – Тепер я в тобі впевнена на всі сто!

В цей час по телевізору починають транслювати репортаж з місця події, в якому один з коментарів щодо терористичної атаки дає депутат Парламенту, якого називаю Сенатор і ми з ним коханці.

- Ой! А про цього депутата щось знаєш? – Запитую в дівчини.

- Ні! Ніколи з ним не спілкувалася і нічого про нього не чула! – Невміло бреше дівчина.

Далі несе щось не дуже зрозуміле, червоніє і ховає погляд.

Жанні, певне, дещо відомо про цього пройдисвіта, з яким мені було так гарно минулої ночі в ліжку. Уже не з першим парламентом приємно і з користю проводжу час за сексом! Чимало навчилися від мене, а я дізналася від них!

- Депутат має навчатися весь час! – Якось відкрив мені велику мудрість Сенатор.

Але у мене склалося враження, що дехто з парламентарів вчаться, в основному, корупційним схемам!

Зустрічалася з багатьма депутатами. Усі дуже милі, виховані, освічені...

Але чому тільки заходять до сесійної зали Парламенту, стають рідкісними негідниками?

Схоже, в минулому симпатичний красень - депутат, великий шанувальник, а, точніше, колекціонер зваблених ним жінок, як нині й мене, колись і Жанну включив до своїх сексуальних трофеїв.

- Давай підемо до Оксани і в усьому розберемося, - пропоную геть зніяковілій.

Жанна ще раз, тепер вже з усіма деталями, розповідає про Помічника Депутата.

Помічник краде таємні документи у свого боса, голови найбільшої правлячої фракції парламенту, користуючись безмежною довірою шефа. Схоже, що хлопець ще й сексуально обслуговує свого начальника.

Найбільше, цей негідник дивує нас своєю винахідливістю.

Хтось в Парламенті після проведення якихось не дуже зрозумілих конкурсів по закупівлі необхідної оргтехніки наказав придбати машини для знищення паперів у дивній київській фірмі, яка збирала їх з деталей, привезених з Китаю.

Певне, як і завжди, отримав за закупку якусь винагороду від комерсантів!

Ще до того, як знищувач паперів привезли до офісу найбільшої правлячої депутатської фракції, Помічник депутата розшукав інженера з цієї компанії та за винагороду разом зі студентом – конструктором переробив одну з машин так, що можна натиснути таємну кнопку і пристрій вже не міг різати на дрібні смужечки всунуті для знищення документи, а різав попередньо закладені в неї папери. Ви можете навіть вибирати з машини дрібно нарізані смужечки паперу, а ті аркуші, які ви не хотіли різати, потрапляли до окремої ніші.

Жанна підгледіла, як помічник діставав зі знищувача документів цілими аркуші, що мали перетворитися на клубки сміття з нарізаних тонесеньких смужок, а та переносив їх додому.

Оксана пробує узагальнити отриману від Жанни інформацію:

- Тобто заради страхування від звіль-

нення та можливого майбутнього шантажу хитрий Помічник на очах свого партнера по сексу, геть знахабнілого хабарника – парламентаря, замішаного в багатьох незаконних комерційних оборудках, тільки робить вигляд, що знищує таємні папери в різальній машині. І потім їх фокусник викрадає з офісу депутата та ховає в себе вдома. За кілька років у Помічника має зібратися величезний компромат на свого боса на випадок якихось неприємностей від непередбачуваного шефа - самодура. Бо депутат сліпо довіряє машині та Помічнику!

Жанна тільки киває.

Дівчина, яка надивилася кінофільмів та начиталася книжок і все життя хотіла бути сищиком, нікому крім мене не розповіла про це. А нині щаслива, бо хоче, щоб я зрозуміла, яка вона спостережлива й везуча.

Хвалю Жанну, роблю вигляд, що не можу натішитися своєю новою співробітницею.

Відправляю простакувату до автомобільного салону, щоб підбрала собі пристойний автомобіль та не їздила на роботу громадським транспортом.

Спеціально включаю телеканал Верховної Ради та дивлюся виступи депутатів на засіданні. Популісти! Люблять піаритися!

Майже завжди хвилюються на трибуні. І це хвилювання передається і глядачам, яких затягує в політику.

Часто нервують. Їх збивають репліками та викриками. Уміють надихати людей, в сотий раз обдурюючи, давати надію.

Коли брешуть людям, то самі ще більше за слухачів вірять тому, що кажуть. Громадяни, яких постійно дурять, дуже хочуть повірити в казку, але мають сумнів. А брехуни, нерідко з приємними, світлими обличчями та правильно поставленим голосом, вірять усім серцем і душею в свій обман і їхня впевненість передається не те, що людям, а свійським тваринам та самій природі і предметам!

Ми що? Живемо у країні брехунів та злодіїв, які правлять нами?

Чого тільки не бачили в Парламенті!

Усього було! Корупція, політичні догворняки, інтриги, провокації, підкуп, голодування, димові шашки, сирени, гасла, спроба самоспалення, закидана яйцями президія, образи спікера, стягнутий з трибуни виступаючий прем'єр. По вісімнадцять разів виносили на голосування один і той же законопроект! Наступне скликання Верховної Ради заражається та інфікується тим, що й попереднє.

А як билися! Один час ляльководи Парламенту у депутати направляли декількох у ві-

дмінній фізичній формі, спортивної статури, з навиками набити морду будь – кому з опонентів, на кого покажуть! Побитих металевими ланцюгами, кріслами та всім, що потрапило під руку, закривавлених депутатів виносили з сесійного залу до карети швидкої! І, до речі, тоді бажаючих у сесійній залі вставляти палиці в колеса владі поменшало!

Ходять чутки, що парламентарі навіть дають навіть хабарі за те, щоб їм виділили нормальне місце у сесійній залі, або саме там, де хочуть, поруч з потрібним колегою. Сидять на останніх лавах під ложею для преси і ніхто не зніме екран їхнього телефону, а то й не дуже бачить, чим займається парламентарі. Чим ближче сидять до головуючого, тим частіше надає слово! Таких краще бачить! А чим ближче до трибуни, тим швидше матимеш змогу по команді блокувати трибуну...

- Твої закордонні спеціалісти по відмиканню сейфів сьогодні ще в Києві, - нагадує мені Оксана. – Давай цієї ночі й обчистимо Помічника. Комп'ютер проаналізував зображення з камер спостереження біля його будинку за останній рік та всю інформацію про хлопця з усіх баз, яких тільки можливо. Проживає сам. До себе додому ніколи нікого не водить. Має коханку, у якої завжди ночує з суботи на неділю. Кілька тижнів тому йому привезли

сейф. Подібний вже відкривали твої «ведмежатики». Зараз Помічник перебуває на відпочинку за кордоном.

- Дійте! – Відразу погоджуюся.

Оксана починає займатися підготовкою сотні дрібниць, від яких залежить не тільки успіх пограбування, а й заходів безпеки, на випадок, коли обікрадений заявить до поліції, щоб сліди не привели до нас...

Зранку наступного дня ми з Оксаною в захваті від того, що читаємо у викрадених документах та бачимо на відеозаписах!

Особливо вражають банківські виписки про рух хабарів за голосування та нескінченні відео зйомки передачі хабарів готівкою багатом народним обранцям. Це ж потрібно було ще зуміти так майстерно та чітко зняти дуже делікатні моменти передачі грошей!

Куди там нашим правоохоронцям, які постійно по телебаченню показують затримання хабарників, де розмір отриманих грошей навіть не дозволить один раз поїсти в розкішному ресторані чи зняти на одну ніч дорогого коханця високого класу!

З цікавістю більшою, ніж під час переглядів захоплюючих художніх кінофільмів, спостерігаємо на екранах з Оксаною, як особливо щедрі винагороди в парламенті роздавалися за потрібні голосування нормативних актів, зок-

рема, за Державний Бюджет на наступний рік, кандидатуру Прем'єр – Міністра, законів, потрібних монополістам та багато іншого...

Усі, хто на цих кадрах, мають сидіти в тюрмі, а не в Парламенті.

Сьогодні навіть дрібні хабарі політикам такого рангу переводять на їх банківські рахунки за кордоном, оформлені на підставних.

Давно вже корупціонери відмовилися давати й брати хабарі готівкою! Хоча без цього не обійтися і потрібно робити винятки. Але, схоже, відзняті кадри передачі грошей за голосування було знято спеціально для того, щоб у майбутньому шантажувати депутатів. Чи варто було так ризикувати?

Увесь час залякані головою фракцією рядові депутати – «кнопкодави», які прийшли до парламенту за грішми, часто стривожено думають чи не потрібно натякати своєму босу на те, щоб через свою велику заклопотаність не забув їм дати хабар за важливе голосування. А коли отримали гроші, то починають переживати чи не мало їм дали.. Адже, можливо, інший, набагато нахабніший та більш знаний колега отримав більше!

Одне з найголовніших голосувань – за бюджет на наступний рік, який далекий від реальності і переповнений усіма можливими корупційними схемами.

Пригадую розповіді про депутатів, які на виборах до Парламенту ухитрилися переконати конкурентів відмовитися від участі у боротьбі за депутатський мандат та зняти свої кандидатури.

Суцільний підкуп не лише виборців, а й кандидатів!

До чесних порядних людей, у яких через незаплямованість та гарну репутацію з'явилися реальні шанси, коли не перемогти на виборчому окрузі, то набрати певну кількість голосів, відразу почали надходити пропозиції зняти свою кандидатуру за хабар.

Порядні люди, які рідко тримали в своєму гаманці кілька десятків доларів, спочатку отримали пропозицію зняти свою кандидатуру за кілька тисяч «зелених», від п'яти до десяти. Зрозуміло, що нові обличчя гнівно відкинули таку ганебну пропозицію. Деякі і за сто не погоджуються зійти з виборчої боротьби!

Але їм нагадали, що добробут держави починається з добробуту кожної людини чи сім'ї. Тож, коли звабники принесли й показали вже один чи два мільйона доларів, то часто чесні кандидати брали хабарі та вирішували боротися за справедливість не у стінах Парламенту, а в інших місцях, наприклад, на кухні в себе вдома.

Згадую часи парламентських виборів...

Дратують біг-борди зі старими хитрими обличчями. Довели країну до ручки, але хочуть ще продовжувати красти!

Накрав, то дай накрасти іншим! Он скільки молодих злодіїв на підході!

Згідно прийнятих самими депутатами законів сотні мільйонів державних грошей витратили на політичну рекламу. Як подяку, рекламні компанії повертали цим партіям до 70 відсотків перерахованих коштів.

Розуміємо, що до нас в руки потрапили матеріали, які коштують величезні гроші!

Дивно тільки, як стільки таких важливих секретних документів могли опинитися у простого непомітного маленького співробітника, що крутиться біля впливово політика та іноді смокче ...

Оксана копіює компромат, а оригінали відвозить до банківської скриньки.

Навіть уявити важко, що ми могли не отримати усіх цих скарбів, аби Помічник Депутата не додумався внести зміни до конструкції машини для знищення документів.

Слава його генію!

Справжній боєць невидимого фронту!

Розділ 5.

ЯК Я СТАЛА ЧЛЕНОМ... КОМІСІЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Сьогодні вибух – головна подія, яку обговорюють на всіх телеканалах:

- На вхідних дверях кафе постійно висіла вивіска «Місце немає. Обслуговування замовлень», - слухаю репортаж з місця вчорашнього нещастя. - Хтось з Парламенту домовився з власницею, щоб заклад обслуговував тільки народних депутатів та співробітників Верховної Ради. За попередньою інформацією слідства, невеличку, але надзвичайно потужну вибухівку магнітом прикріпили знизу до одного зі столиків. У кафе столики були приварені до підлоги і вибухівку могли не помічати довгий час. Тобто її могли закласти коли – завгодно, Не обов'язково вчора чи на днях. З великою ймовірністю сигнал для підриву вибухового пристрою був поданий з мобільного телефону. Зараз на основі записів камер спостереження в самому кафе та на вулиці встановлюють усіх, хто заходив до підірваного кафе за кілька тижнів до вибуху...

Шкодую, що вчора не могла з'явитися на місці вибуху.

Дуже вже хотілося негайно отримати компромат! Тому й наплювала на все інше.

Підлеглі Оксани швидко через проникнення до закритих баз даних встановлюють слідчих, які проводять розслідування вибуху, перші результати огляду місця злочину, збору доказів, проведення експертиз та опитів свідків та інший збір всього, що можна.

Разом з подругою вивчаємо фото та зйомки на місці вибуху.

Створюю зі своїх співробітників паралельну державній власну групу по розслідуванню трагедії біля Парламенту.

Маю на це право, бо кілька днів тому почала працювати у Міжнародній Комісії Справедливості. Мені вручили вже посвідчення співробітника Комісії та дипломатичний паспорт, який дозволяє перетинати будь-які кордони без віз та без митного й прикордонного доглядів мого багажу.

Оксана з Жанною розробляють плани майбутнього розслідування, а я чомусь пригадую, як стала співробітником цієї серйозної міжнародної організації...

Як на зло, була дуже зайнята, коли мені вперше зателефонували з-за кордону й почали пропонували працювати у їхній Комісії по контролю за розслідуваннями резонансних злочинів по світу.

Якраз тоді п'яна й надзвичайно збуджена вже в черговий раз примушувала наполовину знесилоного та такого молодесенького й гарненького полового гіганта займалася зі мною в ліжку однією дуже приємною та надзвичайно жаданою справою.

Відразу послала Комісію подалі !

Певне, більше не заради того, щоб, як завжди набити собі ціну, а заради приколу. Похизуватися перед секс – снарядом, що мав от - от у черговий раз вибухнути. Відчувала себе досвідченим мінером, що потрапив у пастку та знаходиться кілька годин на міні

Ось диви, мій сексуальний партнере, яка я крута!

Але той дзвінок зіпсував мені всю малину...

Моментально тверезію.

Кудись дівається сексуальне збудження та хіть.

Зникає гострий смак спонтанної та захоплюючої розваги двох сексуально стурбованих, з розірваним одягом та порожньою пляшкою на підлозі й білизною на люстрі.

Відштовхую від себе солодку живу машину для тілесних утіх і задумуюсь.

А партнер по інтимних радощах з полегшенням, знесилений, відключається і чую тільки його рівномірне спокійне сопіння, як у

дитини. Після такого бурхливого сексу ще кілька ночей не бачитиме еротичних слів, які в його юнацькому віці щоденні.

Як то кльово у його віці кожної хвилини мати в голові серед інших обов'язково ще й думку про секс!

Задоволений, що цього разу залишиться живим, а не помре смертю справжнього чоловіка, який намагається догодити вибагливій секс – бомбі, котра вичавить з нього все до останнього.

Чула я про цю Комісію...

Навіть встигла переспати з одним іноземним приватним детективом, котрий працює на них і досі. Журналісти називають його Найкрутішим.

Тоді мала гарний секс!

А яка фігура!

Набагато краща ніж в американського еталону чоловічої краси минулого століття Арнольда Шварценегера. Щоправда Металевий Арнольд у кінофільмах тягає тільки муляжі, як то колоди з паперу та картонні авто.

А мій Член – В Усьому Молодець (член Комісії, звісно!) запросто перекине авто чи жбурлятиме справжні колоди!

Або триматиме їх на своєму головному органі!

Ото богатир!

Тут я, звісно, дещо старомодна. У наш час дівкам і за три копійки не потрібні чоловічі кубики на животі та величезні м'язи, що викликають у жіночої половини, в основному, тільки сміх!

Нині тільки те й роби, чоловіче, що давай красуням побільше грошей та розваг!

Та про що це я?..

Чи мені зараз одного самця замало?

Можливо, Найкрутіший і порекомендував мене Комісії, бо дурник сподівається на повторний секс.

Заслужив! Однозначно! Я завжди з радістю! Тільки б вдалося отримати жадане посвідчення!

Найкрутіший навіть гроші пропонував та заміжжя. Зізнаюсь, тоді в ліжку з сексуальним велетнем подумала як і мені пролізти до Комісії, щоб гребти хабарі з корупціонерів не лише в нашій нещасній, іноді, здається, забутій Богом Україні, а й в інших державах, де хабарі в багато разів більші та море грошей!

Комісія має якусь не дуже зрозумілу довгу й заплутану назву, що точно вже, ой, не згадаю. Після перших місяців роботи Комісії досвідчені чиновники та дипломати відразу зрозуміли про що йдеться і що здуру поголовно попідписували, вислуховуючи звичні в таких

випадках пустопорожні загальні фрази про боротьбу за все хороше на планеті.

Для мене вище за закон тільки Її Величність Кохання!

А для членів Комісії – Справедливість!

Корупція та свавілля всемогутніх чиновників у більшості країн вже дістали світову громадськість. І обережно почали лунати заклики, що керівництво планети має використовувати інші, - хай хоч і старі, та тисячоліттями перевірені й ефективні, - методи боротьби зі злом у тих випадках, коли закони не працюють, а правосуддя безсиле. Особливо йшлося про вбивства, пов'язані з корупцією, які у державах, таких, як Україна, або взагалі не розкриваються, або фальшуються чи маскуються під нещасні випадки.

Співробітники Комісії мають право в будь – якій країні світу на свій розсуд здійснювати нагляд за якими завгодно розслідуваннями й паралельно проводити свої.

Ой, як би мені знадобилося таке посвідчення члена всесвітньої Комісії, що відразу робить тебе недоторканим та власником ще й дипломатичного паспорту, щоб перевозити без огляду через митниці свої грошики та дорогу контрабанду, а також усе, за що добряче заплатять!..

Дійсно правда, дурень думкою багатіє!

Отже, що ще мені відомо про Комісію?

Усіх співробітників для цієї щойно створеної всесвітньої організації з необмеженим бюджетом відбирає Головний Комп'ютер.

Не знаю, як машина підбирає інших працівників, але, коли їй дають завдання вибрати детективів, що працюватимуть у полі, тобто безпосередньо слідкуватимуть за тим, як проводиться резонансні розслідування, то машина часто рекомендує на роботу таких, на яких клейма ніде ставити від порушень закону. Зрозуміло, що через дурість, підконтрольність владі та продажність журналістів ці кандидати, - зазвичай, здебільшого злочинці, - перед громадськістю своїх країн виглядають героями. Але всі, кому треба, знають про скелети в шафах дутих борців зі злочинністю.

Комп'ютер підбирає детективів, які виконують брудну роботу чисто, без зайвого галасу.

А досвідчені та мудрі ляльководи, що стоять за Комісією Справедливості, розуміють, що з корупціонерами по – справжньому найкраще розбереться тільки такий самий корупціонер, а краще, коли їхній співробітник буде ще набагато гіршим за тих, на кого полює.

Уявляю, що про мене видав Головний Комп'ютер Комісії на основі всіх можливих джерел, включаючи плітки, різні версії щодо мене та секретних матеріалів спецслужб!

«Корупціонер... Злочинець до мозку кісток... Надзвичайно висока здібність до опанування іноземних мов. Закінчила кращий університет України за спеціальністю перекладача, вільно володіє кількома іноземними та за невеликий проміжок часу здатна опанувати будь – яку мову. Це у неї спадкове, від батьків та дідуся з бабусею, розвідників - нелегалів... Виперли за хабарі та здирництво й інші зловживання спочатку з контррозвідки, а потім неодноразово позбавляли ліцензії на заняття приватним розшуком та проводили проти неї різні розслідування, але завжди порушені справи розвалювалися і ні разу не доходили до судового розгляду... Завжди різними способами добивалися того, що всі докази проти неї владою визнавалися сфальсифікованими заради того, щоб помститися за її непримириму боротьбу з корупцією... Влада постійно скрипить зубами та примушує її брати участь у розслідуванні найбільш заплутаних резонансних убивств... Є велика підозра, що має тісні зв'язки з рідною сестрою, яка очолює одну з наймогутніших розвідок світу, а також з міжнародною мафією та місцевим криміналом, для яких проводить неофіційні розслідування... Надзвичайно брехлива, хитра, підла та підступна... Чимало її знайомих переконані, що займається гіпнозом, навіюванням, магією, гаданнями та іншою міс-

тикою... Німфоманка, перед якою не встоїть ні один чоловік, та й чимало жінок не відмовлять... Багато питань вирішує через ліжку, нерідко насильницькими методами, іноді вбивствами противників, зазвичай, чужими руками... Моментально виявляє справжнього злочинця, а не тих, яких правоохоронці задля фальсифікації слідства та заспокоювання збуреної громадської думки намагаються підсунути громадянам... Полюбляє, як кішка з мишками, погратися з убивцями в смертельні ігри... Після палких романів з нею злочинці часто злочинці втрачають значну частину а то й усі свої гроші, потрапляють на той світ або до в'язниці, зрідка окремим щасливцям дозволяє зникнути подалі з України, щоб перестали докучати місцевій владі своїми вбивствами чи іншими злочинами... Смертельно небезпечна, більшість з тих, хто вступав з нею в озброєний чи рукопашний поєдинок, загинули або опинилися у в'язниці, рідко кому вдалося втекти... І т.д., і т.п. ».

Але Головний комп'ютер крім різної гідоти про мої походеньки по чужих секретах, грошах та ліжках мав видати щось таке, після чого всі інші претенденти на таке омріяне місце роботи залишаться далеко позаду мене.

Типу: «Щоб потішити своє величезне честолюбство та великі амбіції й прекрасно виглядати в очах оточуючих, особливо, журналі-

стів, дуже дбає про свою репутацію детектива. Створила собі імідж опозиційного до влади, сищика, відомого борця зі злочинністю та корупцією, якого постійно переслідують нечисті на руку високопосадовці. Громадяни країни добре знають її як дівчину надзвичайно справедливу, чесну, порядну, мужню... Коли вдало зіграти на цій її слабінці, то з вона успішно виконуватиме завдання Комісії і їй не потрібно буде нічого пояснювати, бо на місці краще розбереться, що і як потрібно зробити».

Певне, це й було вирішальним чому ваги схилилися на мою користь. Справа в тому, що керівництво Комісії не може нічого толком пояснювати своїм співробітникам заради чого створена і що саме від них вимагають. Тому підбирають таких співробітників, що самі мають здогадатися.

Я все намагаюся проаналізувати причини і наслідки дзвінка...

Тим часом, чиновник, який мені телефонував, ледь серцевий напад не отримав від моєї відмови.

Після не дуже чемної розмови обурений бюрократ, з яким ще ніхто за весь час його кар'єри так грубо не розмовляв, побіг до свого керівництва з винесеним мені вироком про мою професійну непридатність і неможливість мати хоч якесь відношення до Комісії.

Як взагалі можна такій, як я, надавати таку високу честь та величезні можливості й вплив?!

Що собі думає Головний комп'ютер, коли підсовує таку кандидатуру!

- Вашу телефонну розмову з Україною вже введено до машини і опрацьовано, - повідомив моєму ображеному співрозмовнику розгублений Заступник Голова Комісії. – Раніше комп'ютер видавав нам дев'яносто дев'ять відсотків, що Надія Вікторівна підходить для цієї роботи і все зробить саме таке, як ми хочемо, але не можемо їй розповісти всіх наших побажань. Після вашої сьогоднішньої розмови з українським детективом машина видала сто відсотків сумісності обраного нею кандидата з тими завданнями, які має виконати дівчина.

Мій співрозмовник розводить руками...

Мовчки виходить з кабінету начальника.

Так і не каже жодного слова.

Хитрий міжнародний крющкотвор швиденько засунув своє розбурхане самолюбство собі в одне місце і злорадно посміхається.

Знає як мені помститися!

Не спротивом проти мого прийому на роботу, а всілякою підтримкою, щоб швидше стала їхнім співробітником, пірнула в розпечену лаву політичної корупції та моє фото шви-

дше з'явилося на Стіні слави та плачу Комісії,
де висять портрети загиблих!

Бо в тому, що мене вб'ють, ні в кого вже
немає сумніву!

Затримка тільки за тим, коли це станеться.
Під час втручання в яке саме резонансне
політичне вбивство.

Ті, кого машина оцінила як таких, що
стовідсотково підходять та їх прийняли на роботу
в Комісію, вже всі мертві!

В основному, якимось дивним чином гинуть
під час виконання своїх службових
обов'язків.

Корупційним урядам часто уривається
терпець, коли співробітники комісії надто глибоко
лізуть у їх справи!

Тож моя відмова абсолютно нічого не
значить!

Звісно, коли не перегнути палицю.

У таких справах не зайве спочатку трохи
поламатися...

Це, як перед хлопцями іноді спочатку дівчатам
корисно прикидатися незайманими та цнотливими,
з якимись моральними принципами. Коли даєш
хлопцю відразу згоду на секс, на заміжжя, то багато
через таку поступливість можуть просто відмовитися
brate таке ще хвилину тому бажане...

Філософствую, а сама нишком зиркаю на телефон та чекаю на дзвінок!

Через якусь годину вже розмовляю по телефону з колишнім заокеанським коханцем.

Перше, що чую після привітання:

- О, та ви не сама!

А потім так розгублено та з тугою, бо згадав наші ночі в ліжку:

- Ви його хоч не вбили своїм диким та ніжним темпераментом?

Автоматично мацаю пульс на шиї в одного коханця, щоб заспокоїти іншого, і сміюся.

Та як же мій співрозмовник через океан спостерігає за всією кімнатою через екран свого телефону?

В Україні ще немає таких телефонів, що дозволяють бачити зображення не тільки те, що перед екраном, а все в радіусі 180 градусів довкола.

Оце техніка!

Одне слово, Америка!

Найкрутіший не боїться відверто говорити зі мною в присутності живого трупа, бо сам був на його місці і знає, що юнак після сексу зі мною спатиме без задніх, хоч хай тут бомби вибухають!

- У вас буде два дипломатичних паспорта, - весело белькотить один з найкрутіших у світі детективів, про якого написано багато книг та

статей, а телебачення любить його до безтями. – Фактично це, як ліцензія на вбивство. Коли не піднімається занадто велика буча і немає сильного скандалу через вашу поведінку, то Комісія крізь пальці дивиться на все, що ви творитимете, та всіляко захищатиме вас від місцевої влади, посилаючись на підписані міжнародні угоди про недоторканність членів Комісії Справедливості. Вас ніхто не може затримати, заарештувати чи притягти до відповідальності без письмової згоди Комісії. На відміну від попередніх бюрократів, нинішні боси дійсно помішані не стільки на дотриманні літери місцевих законів, стільки на верховенстві загальнолюдської моралі та справедливості...

- Прекрасно! Тобто вони дивляться на мене, як на смертницю? – Кричу обурена.

Ніби бачу, як на другому кінці океану переляканий співрозмовник починає розуміти, що зараз і його пошлю куди слід та відмовлюся від пропозиції. Підведу супермена, бо мій Одноразовий пообіцяв босу, якому відомо про наш інтим, умовити дурненьку.

Та не витримаю і щиро регочу...

І Найкрутіший зітхає з полегшенням, бо це означає згоду.

Знає, бісів негідник, що я ні на йоту не змінилася, така ж дурна та ризикова, як і була тоді, коли ми кохалися.

Починаю прикидатися дурочкою й брешу таким щирим голосом, що ні один детектор брехні не розпізнає обману:

– Та я дала йому згоду. Просто телепень не так зрозумів мене. Це якісь труднощі перекладу. Бовдур забув географію. Все від різниці в часі. У нас зараз ніч. Розбудив мене. Можливо, спросонку обмовилася.

- Так! - Найкрутіший підхоплює м'яч мого базікання та підігрує мені. - Рідкісний ідіот! Я добре знаю цю паперову душу.

- А по якому саме напрямку працюватиму?
– Сміючись, випитую у Гори м'язів.

- У Секторі боротьби з політичною корупцією...- Обережно говорить співрозмовник.

І розумію чому відразу так змінився мій гарненький Другий Металевий Арнольд...

Це найнебезпечніша ділянка роботи в Комісії. Хоч і зарплати найвищі! Скажені!

Та активні тамтешні детективи з цього Сектору довго не живуть.

Їх неофіційно засуджують до смерті влади країн, де співробітники Комісії активно втручаються в хід розслідувань та намагаються перешкодити місцевим правоохоронцям разом з політиками та чиновниками сфальсифікувати результати справ про корупцію серед могутніх можновладців. Керівництво будь – якої держави без особливого ентузіазму ставиться до на-

магань чужинців виставляти на загальний огляд їхню брудну білизну чи скелети в шафі! Про це мені розповідав сам Найкрутіший під час гіпнотичного допиту.

Ніхто не хоче міжнародних скандалів...

І на вбивства своїх співробітників, найчастіше замаскованих під нещасний випадок, самогубства чи раптові смертельні хвороби, Комісія реагує чисто формально. Єдине, що може зробити для героя, що віддав своє життя в боротьбі з мерзотниками, які крадуть мільярдами й керують державами, то це довічно виплачувати будь – якій людині, яку вкаже покійний, величезну пенсію, майже таку, якою була зарплатня в загиблого.

А кого ж мені вказати отримувачем пенсії на випадок мого вбивства? А що придумас зробити зі мною наша українська наволоч? Певне, самогубство, бо не витримала великих навантажень, нападів депресії, допилася до білої гарячки, совість замучила?

Та ще зарано про це!...

Тепер основне не участь в розслідуваннях смертельних витівок покидьків від влади, не перешкоджання фальсифікаціям слідства...

Головне залишитися живою при доброму здоров'ї та твердій пам'яті!

А що? Хіба тепер це можливо?

Розділ 6.

ПРИЄМНІ ДІЛОВІ ЗУСТРІЧІ В ЛІЖКУ

Переглядаю газету ЧК.

Одне і те ж! Гасло політиків «Жити по - новому» народ розуміє як красти по – новому!

«Смертність у лікарнях... Пенсіонери, які риються у сміттєвих баках... Україна – найбільший перевалочний пункт контрабанди цигарок у Європу... Україна займає перші місця в Європі по розповсюдженості смертельних захворювань...»

Ще раніше, до викрадення документів у Помічника, обіцяла редактору газети журналістських розслідувань передати документи про зловживання парламентарів, але, коли повністю ознайомила з матеріалами, то зрозуміла, що до мене потрапила справжня бомба, що здатна завдати суттєвої шкоди корупціонерам у Парламенті.

Вирішую продати вкрадені документи або тим, хто стоїть за депутатами та в чийх інтересах працюють парламентарі, або будь – кому, хто більше заплатить.

Для ведення перемовин з продажу таємних документів про продажність та жирування

народних обранців звертаюся до одного з своїх колишніх коханців, авторитетного й впливового Рудого Адвоката, пов'язаного з міжнародною мафією, з яким ми перевірили вже кілька прибуткових махінацій.

На нашій зустрічі в ліжку прошу коханця виступити посередником на перемовинах з можливими покупцями викраденого та передаю великий список з натяками та приблизними темами небезпечного компромату на окремих депутатів. Адвокат мафії обіцяє підшукати для мене кілька вигідних варіантів продажу.

На наступній нашій зустрічі Рудий повідомляє про готовність його клієнтів купити компромат, дає мені величезний аванс, який більше тієї суми, за яку хотіла продати весь компромат, що маю. Покупці дають мені достатньо часу для підготовки та отримання інших викривальних секретних документів.

Також Рудий спрямовує мою увагу ще на десятох найбільш корумпованих народних обранців, які неофіційно керують роботою Верховної Ради від імені крупного капіталу, мафії, іноземних фінансових донорів, впливових держав та ще невідомо від кого.

Рудий радить мені продавати вже наявний у мене компромат разом з тими викривальними документами, які мені, можливо, якось все ж таки вдасться отримати від парламента-

рів – корупціонерів. Адвокат звертає мою увагу на те, що мені потрібно якомога більше отримати подібних звинувачувальних матеріалів, та продавати їх не частинами, а все відразу, щоб ціна була максимальна.

За словами коханця, навіть, коли наступний компромат виявиться слабшим або хоча б таким самим небезпечним, як той, що вже маю, то ціна за такий величезний об'єм матеріалів неодмінно відразу зросте в кілька разів, бо стане дуже серйозним та небезпечним свідченням суцільної корупції в парламенті, що з великою вірогідністю може призвести до повної компрометації та розпуску депутатів нинішнього скликання Верховної Ради.

Розділ 7 .

СЕКС – АГЕНТИ ПОЛЮЮТЬ НА... ДЕПУТАТІВ

Працюю на комп'ютері та час від часу зиркаю на екран телевізора. Звук відключила, але новини настільки подібні, що приблизно маю уявлення, що відбувається в країні.

Як і завжди, серед інших сюжетів – новини з Парламенту!

Тепер, коли скільки дізналася про парламентарів, то бачу багато нового в депутатах.

Наприклад, дізналася дещо цікавого про одного парламентаря. Любить потягти косячок марихуани після пивка. З головою у нього почалися відбуватися дивні речі, відколи захопився наркотиками.

Якось Жанна розповідала, що в перший день, коли влаштувалася на роботу до Верховної Ради, то кулуарах Парламенту зустрічає уже не молоду жіночку, яка тягне візок з величезною текою паперів. Папери накладені майже у зріст жінки.

- Що це означає?- Запитують журналісти та непомітно знімають на камери спортсменку – чемпіонку по перевезенню вантажів.

Чи можна подібне побачити у парламентах найвідсталіших країнах? Ніхто з нормальних людей, які не мають відношення до корупції, не розуміють чому усі ці папери не відіслати в електронному вигляді на смартфони та електронну пошту чи комп'ютери депутатів і встановити строки для ознайомлення з підготовленими до розгляду законопроектами!

Помічаю, що у всіх парламентарів на телефонах спеціальні плівки, через які нічого не видно з балкону, де сидять журналісти. Коли плівок на телефонах не було, то з ложі преси робили зйомки того, що переглядали на екранах телефонів: депутати активно надсилають та отримують повідомлення, здійснюють покупки різних товарів через Інтернет, переглядають цікаві матеріали, кінофільми у всесвітній мережі. У кожного у вусі непомітний навушник, який приймає звук з екрану телефону так, що ніхто крім власника нічого не чує

Разом зі своєю секретаркою та найближчою подругою Оксаною встановлюємо спостереження та починаємо знаходити можливі підходи до оточення десятиох головних корупціонерів парламенту, на які вказав Рудий, і яких день і ніч у три зміни вивчає група моїх співробітників, провадячи непомітне стеження за ними та збираючи будь – які матеріали про них. Інформація заноситься до комп'ютера, її

вивчають різні спеціалісти, в основному, психологи, звісно, без вказування імен, посад, країни та інших даних, по яких можна вирахувати жертви. Де тільки можна розставляємо приховані камери та мікрофони, аби лишень спіймати зображення чи голос тих, на кого полюємо.

Маю цілу групу спеціально навчених дівчат та хлопців, які добувають потрібну мені інформацію через секс. З-за кордону приїздить десять таких агентів, які працюють у моїх закордонних компаніях.

Ми знімаємо окремих заміський будинок, який перетворюється на штаб по координації дій десяти агентів щодо знайомства з депутатами. Сюди приїзять також співробітники моїх закордонних компаній, спеціалісти по вербуванню та проведенні таємних операцій по збору потрібної інформації. Керують штабом інструктори Віллі, Клаус і Джон, куратори агентів – повій, які їх вербували та організовували для них навчання. Агенти - це емігранти з України, котрі поїхали на заробітки до Європи і не збираються повертатися на Батьківщину. З моєю допомогою всі співробітники вже отримали чи отримують іноземне громадянство. У Києві з фальшивими документами та в масках видають себе за студентів, молодих підприємців, туристів. Кількох влаштовують працювати

в ресторани та нічні клуби, куди ходять розважатися депутати.

План по звабленню та затягуванню в ліжка парламентарів у всіх агентів один і той же. Кожен з агентів має заборонені в багатьох країнах спеціальні наркотики та препарати для згвалтування на побаченнях. Ці речовини потрібно непомітно підсипати до будь – чого, аби тільки хоч невелика доля речовини потрапила в організм жертви. Надсильні препарати відразу починають впливати на психіку та свідомість жертви, чоловік перетворюється на наївну та довірливу тварину, яка хоче тільки одного – якомога швидшого сексу з тим, з ким в цей час спілкується.

Під керівництвом Оксани в Інтернеті створюється велика група фахівців з різних країн по вивченню можливостей та моделюванню ситуацій, що можуть виникнути під час контакту з жертвами. Звісно, без вказування країни, де відбуватимуться події. Потрібно, щоб мої люди не тільки познайомилися, а й увійшли в близькі відносини з парламентарями та їх наближеними помічниками. І потрібно, щоб якомога швидше між ними виник інтим з ночівлею разом. Щоб я могла провести гіпнотичні допити зі сплячими одурманеними депутатами.

Справа не така легка, як здається. Хоч це й кращі мої агенти, та нерідко виникає безліч перешкод та затягування часу, якого не так вже й багато.

Як дівчата потрапили до мене на роботу? У Європі на них вийшли вербувальники моїх закордонних детективних та охоронних компаній. Через сутенерів та клієнтів спочатку створюємо дівчатам серйозні проблеми з законом, щоб з більшою охотою пішли назустріч нам під час надходження до них наших пропозицій. Тільки радіють, що ми залагоджуємо їхні проблеми. Офіційно беремо емігранток до себе на роботу. Мої компанії легалізували їх проживання в чужих країнах, купили житло, надали кабінети в офісах, з ранку до вечора проводять з ними постійне навчання, готують для різних операцій, в основному, для роботи через секс з потрібними мені людьми. Трьох з них, котрих скрупульозно відбирають психологи після вивчення усіх даних про тих, з ким доведеться працювати, підключаю до роботи з помічниками народних депутатів.

Мої дівчата вже познайомилися й обережно випитують у помічників про можливість наявності компромату в їхніх босів.

Схоже на те, що, дійсно, парламентарі, на які мені вказав Рудий, тримають гори компромату в надійних місцях на випадок, коли дове-

дється шантажувати своїх колег, страхувати власне життя та ще на безліч випадків, без яких не існує життя політика - корупціонера.

Усі мої ключові співробітники, яких беру на роботу в свої закордонні офіси, повинні мати такі грішки, щоб у них навіть думки не виникало про невиконання наказу керівництва. Знають про обізнаність начальства про їх злочинне минуле, в основному, вбивства, і добре розуміють, що нагорі готові будь – якої миті повідомити про їх злочини куди слід в разі непослуху.

У мене достатньо компромату на кожного основного співробітника моїх закордонних компаній, які виконують мої незаконні накази як в Україні, так і в тих країнах, де мені це потрібно. В основному за те, в чому звинувачують моїх співробітників, їх можуть або вбити, або посадити на довічне ув'язнення.

Інакше не можна...

Це, як у часи сталінського тоталітаризму в минулому столітті. Червоний імператор намагався підбирати таких керівників, котрі мали якісь серйозні проблеми, за які їх можна було кожної миті відправити до в'язниці чи навіть підвести під розстріл. Через страх за себе та за життя своїх близьким такі керівники ніколи не забували про гачок, на якому висіли, та працювали на повну, іноді взагалі без сну, виконува-

ли нереальні завдання вождя, і буквально за кілька років на страху збудували таку потужну імперію, що по могутності іноді прирівнювалася до найрозвинутіших, та яку вже за скільки років після її розпаду ніяк не можуть розікрасити керівники окремих держав, що нині існують на теренах колишньої найбільшої тоталітарної країни світу.

У незалежній Україні окремі високопосадовці довгий час використовувала щодо своїх підлеглих страх бути покараним за корупцію, в яку, здавалося, широко відкриті двері для всіх. Таке враження, що іноді керманичі держави спеціально розставляють на всі посади тільки тих, хто заплямований крадіжками чи іншим криміналом. Або створюють такі умови новопризначеному, що по вуха залізає у вигрібну яму корупції та тішиться й отримує задоволення від удачі та щастя, що вивали на його долю. Будь – якої миті такого підлеглого можна звільнити чи навіть порушити проти нього кримінальну справу.

А як інакше нашим великим корупціонерам тримати на повідку підлеглих та отримувати від них безперервні хабарі?

Тож, тільки копіюю мистецтво управляти, якого навчилася в таких шанованих багатьма моїми співгромадянами державних керівників. Корупція та крадіжки мені ні до чого, а от

заплямоване минуле, бажано кров'ю, має бути у всіх основних співробітників моїх зарубіжних компаній. Для того й створила там бізнес.

Усі ці компанії оформлені на підставних осіб через посередників так, що на мене, як на їх власницю та керівника, взагалі майже неможливо вийти. Керівники цих компаній тільки створюють вигляд, що керують ними. Усі головні розпорядження отримують від мене по захищених каналах. А у час, коли мені не потрібні, обслуговують місцевих клієнтів, які до них охоче звертаються за допомогою в розшуку зниклих дітей, чоловіків, жінок, домашніх тварин та крадіжок їхнього майна. Останнім часом усі ці злочини значно збільшилися у країнах Європи.

Щодо виконання такої роботи, то мої іноземні фірми дуже схожі на роботу співробітників другого офісу мого детективного агентства, яким керує Жанна й куди спеціально підбрала чесних та порядних людей, щоб підтримувати позитивну репутації своєї української компанії.

Уже не раз траплялося, що агенти починають закохуватися в того, за ким шпигують, або між моїми людьми і жертвою поступово виникає справжня дружба. Тоді до провалу місії агента один крок! У нинішній ситуації таке теж може трапитися, бо майже всі об'єкти наших розробок – приємні, розумні, добрі, жит-

терадісні, вміють впливати та маніпулювати оточуючими. Коли спілкуєшся з ними, то навіть не подумаєш, що це звичайні кримінальні злочинці, злодії, які наносять величезну шкоду державі та своєю корупцією компрометують не тільки себе, а й Парламент. Тому не тільки куратори, а й психологи слідкують, щоб спілкування агентів з депутатами не заходило надто далеко і нашим шпигунам не довелося вибирати між роботою, дружбою чи коханням.

Розділ 8. **ГІПНОЗ ЗНІМАЄ ВАШІ ГРОШІ**

На допитах зі мною присутня також наш психіатр Анна та психолог Джесіка, яка переходить в Києві від мафії, проти якої свідчила в одній з розвинених країн і тепер дівчину активно розшукують по всьому світу.

Вводжу жертву в гіпнотичний стан, відключаю вольовий контроль. У стані трансу розповідає про все, що мені потрібно. Задаю заздалегідь підготовлені запитання.

Вивожу з гіпнотичного стану. Підкоряються моєму навіюванню, як гіпнотизера. Нині вночі накачані наркотиками безпорадні депутати, не здатні контролювати ситуацію та вперше в житті розповідають представнику правосуддя про свої корупційні злочини. Швидше за все, більше ніколи, навіть після викриття, не розкажуть нікому про те, що чую.

Жертва не пам'ятатиме про те, що ми з нею зробили.

Я не можу використати відео з записом гіпнозу, як доказ. Згідно закону, такий метод, як і детектор брехні, не може мати доказового значення в суді, Але експерти можуть встано-

вити, що мова належить саме тій людині, про яку йдеться.

З усіма своїми коханцями проводжу такі сеанси не тільки для того, щоб дізнатися про їхні таємниці, а, щоб зрозуміти разом зі своїми хакерами - «банкірами» як зручніше, знаючи паролі та номери банківських рахунків, вкрасити гроші в багатіїв – злодіїв при першій – ліпшій нагоді, але щоб при цьому на мене не впала підозра.

Особливо люблю проводити гіпнотичні допити з суддями та працівниками правоохоронних органів, у яких за останні десятиліття нескінченних хабарів накопилися величезні кошти. Нині, наприклад, мені ніяк не вдається створити умови для проведення гіпнотичного сеансу з колишнім прокурором, який зумів за роки непосильної тяжкої праці накопичити близько ста мільйонів доларів прихованих коштів.

Хоча таке спілкування з такою категорією клієнтів, особливо, колег – професіоналів, дуже небезпечне! Це як гра з вогнем. Але поки що везіння на моєму боці.

Це прекрасний метод не лише дізнатися потрібну інформацію від злочинців, а й від потерпілих чи свідків, котрі не можуть багато згадати про події, які бачили у стані стресу чи шоку, або на які взагалі не звернули увагу. Але

все це зберігається в пам'яті кожного. Потрібно лише вміти витягти потрібну інформацію свідка.

За допитами під гіпнозом майбутнє.

Це ще одні ворота, які правосуддя прочиняє крізь суцільну стіну брехні, байдужості та неухважності, якою чимало людей оточує себе повсюди, де тільки може.

Інша справа, що гіпноз, зазвичай, використовує у власних інтересах, щоб пограбувати чи підставити жертву. Змушена була закодуватися проти гіпнотизу. Велика ймовірність, що сама можу стати жертвою цього методу, бо нерідко теж опиняюся в чужих ліжка та з малознайомими людьми. А після бурхливого виснажливого сексу інколи вже немає сил проводити гіпнотичні допити коханців, щоб дізнатися, що думають про мене та як уявляють наші майбутні відносини.

Я маю вибирати або отримати задоволення і розрядку від сексу, або тільки ледь завести свою хіть, виснажити партнера та потім півночі його допитувати під гіпнозом.

Зазвичай, мені наплювати з ким справу в ліжку, та тільки намагаюся отримати все можливе для тілесного задоволення.

Крім Оксани та психіатра й психолога, співробітник мого детективного агентства в Києві не знають про моє протиправне застосу-

вання гіпнозу. Намагаюся не залучати до таких дій працівників моїх зарубіжних компаній. Подібні методи ще не набули широкого застосування. Бо взагалі перестануть працювати і мені доведеться робити за них всю роботу на таких допитах, або бігатимуть по столиці в пошуках гіпнотизерів та викрадатимуть всіх, хто проходить по справах, щоб ввести їх у транс!

Моїм агентам по черзі вдається зтягти до ліжка в розкішних орендованих квартирах на одну ніч народних депутатів та їх помічників, підсипати потрібне мені снодійне у спиртні напої.

Майже щоночі підряд починаю проводити гіпнотичні допити з різними підозрюваними уві сні після сексу з моїми співробітниками.

Починаю відчувати себе асом - гіпнотизером.

Під час гіпнотичного сеансу мені вдається записати на відео їхні зізнання у корупції за останні роки, відколи працює нинішнє скликання Парламенту. Такі записи, тільки без зображення, теж стають страшним компроматом. Я зі своїми консультантами підготувала такі запитання до жертви, що відповіді на них не так уже і важко дістати та отримати підтвердження, що депутат говорить правду. Дізнаюся про коди від їх сейфів, як можна проникнути та забрати необхідні мені документи. Потрібно

мати документальні підтвердження кожного факту корупції, а не переказувати чутки та припущення.

Дізнаюся про їх приховані скарби та гроші на закордонних банківських рахунках. На моїх гіпнотичних допитах присутні спеціалісти з банківської сфери, які тепер знають паролі доступу до банківських рахунків та всю іншу необхідну інформацію, щоб добряче пограбувати корупціонерів та позбавити їх більшої частини грошей. Тільки дивуюся безпечності, бо парламентарі не все цінне віднесли до банківських скриньок. Чимало готівки та дорогоцінностей, як у старі часи, продовжують зберігати у тайниках, які самі вигадали. Полюбляють ще з дитинства грати у схованки. Малими в захопленні були від книг та кінофільмів про сховані скарби. Відчуваю себе шукачем саме таких скарбів. Схоже на них ллється прямо золотий дощ з хабарів та державних потоків і бідолашні розгубилися та не знають, що робити з таким багатством.

- Ми охоче допоможемо позбутися їм цих проблем, - сміється Оксана. – Люблю романтиків, які тримають гроші та цінності не у банку, а біля себе!

Я теж у захваті від цих неляканих та ще не грабованих злодіїв!

Нам з Оксаною випала честь бути першими їхніми вчителями де слід тримати все цінне!

Чекаємо слухного моменту, щоб одночасно пограбувати усіх допитаних мною під гіпнозом депутатів, забрати у них потрібні нам документи та дорогоцінності .

Не знаю чи зможу колись ще заманити цих поки що впливових політиків у пастку та провести ще з ними гіпнотичні сеанси. Тож намагаюся якомога більше залізи в їх у голови та витягти на світ усі злочини, як партійні, так і особисті та сімейні, щоб потім пожитися та підзаробити грошень та через шантаж щодо інших правопорушень.

До одного парламентаря доводиться проникати в його маєток.

- Повсюди включаються на ніч тільки лазерні датчики руху, - доповідає Оксана. - Варто одягти спеціальні окуляри для їх виявлення та побачите безліч променів. Добре, що охоронна фірма переконала господаря в їх надійності та безвідмовності. Сліпо повірив і, схоже, не встановив ніяких інших засобів захисту. Навіть відеокамер. Очікувала знайти довкола будинку інші пастки, наприклад, сирени – ревуни, але більше нічого не виявили. До речі, я несподівано зрозуміла, що та ж фірма, що встановлює та переконує в ефективності такої сис-

теми захисту через іншу підставну фірму пропонує за такі ж гроші іншу систему, що дозволяє нейтралізувати та проникнути крізь цей захист. Цинізм вищого рівня. Тільки бізнес!

Але й тут все проходить гладко...

Усі допитані мною депутати, як на підбір, виявилися такими, за ким давно плаче в'язниця.

Навіть сама не очікувала, що наші припущення повністю підтвердяться!

- У вас усі політики патологічні злочинці? Клептомани та корупціонери? – Якогось одного разу здивовано пошепки запитала мене Анна, коли аналізувала зізнання всіх допитаних.

Як справжня патріотка, я відразу заперечила:

- Більшість парламентарів – прекрасні люди! Просто ми по специфіці своєї роботи маємо справу тільки з тими, хто порушує закон.

Продемонструвала клятому психіатру своє обурення й гнівно зиркнула на дівчину так, що іноземка прикусила язик від страху та більше не наважилася мені чимось дорікати про діячів моєї країни.

Усе не маю часу до кінця розібратися з природою злодійства серед мого народу!

У мене склалося враження, що коли влада дозволяє красти, давати хабарі, то охоче цим користуються і навіть, трапляються, вихваляються. Але за кордоном про українці майже всі говорять, як про законослухняних та роботящих. На заробітках, часом нелегальних, на відміну від, наприклад, кавказької діаспори, часом, навіть кримінальної, українці не входять у конфлікти та не створюють проблем владі інших країн. Але тільки повертаються до України та переїзять кордон, починають себе вести так, як і всі їхні співгромадяни.

Розділ 9.

ОДНОЧАСНІ ПОГРАБУВАННЯ ПАРЛАМЕНТАРІВ - КОРУПЦІОНЕРІВ

Як не дивно, але всі кидки навмання вудочками дають результати і помічники на гіпноотичних допитах, зморені після сексу з моїми агентами, розповідають де саме та як краще викрасти у них таємні матеріали з домашніх та службових сейфів, банківських сеймових скриньок та схованок і тайників. Повідомляють коди доступу, паролі, відключення сигналізації, відеокамер та все необхідне для наших пограбування.

Після ретельної підготовки та планування нальотів, знаючи про місця, де зберігається компромат та як його можна вкрасти, щоб не попастися, одночасно проводимо всі крадіжки.

Коли грабуватимемо по черзі, то перший обікрадений нами зчинять шум після того, як виявить крадіжку, й налякає та змусило інших допитаних мною парламентарів переховати документи і цінності в інші місця.

Викликані з – за кордону співробітники моїх компаній та найманці - бойовики, яким заплатила ще більше, ніж просили, все роблять

швидко, акуратно й, головне, без шуму та трупів, за що найбільше переживала.

Після ознайомлення зі здобиччю, з'ясовується, що ми отримали компромат ще страшніший і ще більш небезпечний для Парламенту, ніж сподівалися.

Одночасно з пограбуваннями депутатів грабую й олігарха, який перебуває за кордоном.

При такому навантаженні не можу виїхати за кордон та в інші регіони України, щоб провести гіпнотичні допити з тими, хто має докази корупції депутатів, наближеними до тих, хто їх фінансує та віддає команди українським парламентарям.

Кілька моїх агентів працює в інших країнах і їм вдається ввійти в довіру до потрібних мені людей.

Щоб нагнати більшого страху, викликати паніку та якісь нерозумні реакції у носіїв потрібної мені інформації, мої люди проводять імітацію замахів на життя тих, від кого мені потрібен компромат на депутатів.

Було вибрано декілька кандидатів, але вийшло тільки з киянином, найбільш наближеним до одного з українських олігархів, що перебував з шефом за кордоном.

На нього з самого початку аналізу оточення депутатів і вказували психологи, коли

визначалася найслабкіші ланки серед усіх, кого хочемо завербувати нашим помічником.

Після того, як дівчина, мій агент, начебто, рятує йому життя, чоловік майже втрачає розум і не може правильно розібратися в ситуації, що для нього створили наші співробітники.

Через дівчину, коханку, якій повністю довіряє, влаштовуємо зустрічі з моїми людьми за кордоном, які вміло видають себе за співробітників місцевої спецслужби.

Начебто спецслужба цікавляться корупцією шефа чоловіка і потребує допомога, Запевняють, що проводиться засекречене розслідування щодо участі його начальника в корупційних діях.

Переляканого Радника запевняють, що прохідитиме тільки свідком під час розслідування, йому нададуть захист, громадянство країни, статус біженця, житло та щомісячну виплату допомоги.

Особливе враження на чоловіка справляє демонстрація сфальсифікованої хакерами Оксани розмова олігарха з своїм начальником охорони, майстром по виконанню делікатних наказів, зокрема, вбивства небезпечних для боса свідків та конкурентів. На запису олігарх говорить про те, що хоче вбити свого Радника, як небажаного свідка. Мовляв, забагато знає і

може здати на допитах, яких не уникнути після створення за ініціативою Президента при антикорупційних органах комісії по розслідуванню корупції серед народних депутатів та людей, які мали з ними відносини. У списку підозрюваних й олігарх.

Нещасний встановлює приховану апаратуру біля сейфу, яка фіксує коди, якими олігарх відключає сигналізацію та відкриває сейф, набитий компрометуючими документами.

Страхи зрадника.

Блискавки – привиди над зрадником.

З острахом дивиться на оточуючих.

Оглядається чи за ним не слідкують.

Чи за ним не встановили стеження?

А коли вже господар про все дізнався і зараз йому влаштують нещасний випадок, що не надавати розголосу його зраді?

Панікує!

Здалося, що на нього хоче напасти випадковий перехожий, що маже впритул розмовляв по телефону і кілька хвилин ішов поруч.

А що коли зараз мене під машину?

Тривога посилилася всередині й не полишає ні на мить!

Навіть уві сні!

Просинається. Здалося, що хтось у темряві спальні вже стоїть поруч з ліжком...

Сниться, що ось раптом блискавка освітила величезну фігуру найманого вбивці, що готує шприц для уколу. А на голові в найманця прилад нічного бачення...

Від такого сну прокидається в мокрому поту!

Переконалий, що допомагає місцевій спецслужбі, помічник допомагає моїм співробітникам проникнути в офіс олігарха. Вони забирають усі документи з сейфу та відправляють Радника на інший кінець світу по справжніх документах. У тій країні на нещасного відкривають рахунок, куди переводять достатньо грошей, щоб міг пару років прожити та ні в чому з основних потреб не мати скрути. Надалі плануємо при першій ліпшій нагоді використати кримінальні таланти чоловіка з великими здібностями в проведенні різних економічних та фінансових афер.

Нещасний любить і чекає на свою коханку, яка зіпсувала життя та так підставила помічника олігарха. Нарешті починає підозрювати, що став жертвою підстави, яка дивом не закінчилася його смертю.

Та найцікавішим у закордонній історії виявляється любов!

Агент закохується в хлопця.

Передає мені тільки половину компроменту, а інші документи тримає у юристів, погро-

жуючи оприлюдненням, коли я чи обікрадений олігарх спробує їх знайти й помститися.

Закохується в Радника олігарха за кордоном і втікає. Половину компромату передає мені, а іншу триматимуть при собі, щоб їх не переслідував обікрадений. У різних країнах в кількох нотаріусів залишили компромат, який буде опубліковано після їхньої смерті...

Я навіть не знаю як реагувати на таке несподіване й ризикове кохання серед суцільної брехні!...

Хай Доля пошле їх обом удачу!

А в Києві Оксана вмовляє мене використати моїх людей з – за кордону ще й для пограбування багатих киян:

- Я зі своїми помічниками все прорахувала до секунди. Гарантія успіху – сто відсотків!

- Припини, - намагаюся заспокоїти подругу. – Ми не злочинці! Ми боремося з корупціонерами! А ти пропонуєш пограбувати бізнесменів та заробітчан.

- Тоді дозволь мені зі своєю командою все зробити, а ми віддамо тобі половину здобичі, - не вгамовується секретарка.

- Тобі що? Робити нічого? Йди, займись чимось!

- Ну, Надю...

- Усі знають, що ти без мого дозволу й

до вбиральні не сходиш! Коли попадешся, відразу прийдуть до мене... І досить про це!

Доки через Рудого веду переговори з олігархами одночасно спостерігаю за розслідуванням вибуху.

Слідство встановили, що бомба спрацювала від телефонного дзвінка. Цей дзвінок невідомий замовив у компанії, де за невелику плату замовляють привітання, нагадування про справи, які потрібно зробити в певний час, або від вашого імені поговорити з кимось чи провести якісь переговори і ще багато чого.

Невідомий пояснив, що хоче замовити нагадування своїй старенькій бабусі випити ліки.

Ніяка таємна сила, політичне угруповання, не взяли на себе відповідальності за терористичні акти.

Щоправда, в Інтернеті з'явилося кілька сфальсифікованих звернень якихось дурників, але відразу з'ясувалося, що це не має ніякого відношення до терактів. Ніхто з правоохоронців не насмівився у таких резонансних убивствах робити винними наполовину божевільних, які й самі до пуття не могли пояснити навіщо написали ці дивні звернення зі страшилками та погрозами владі.

Мовчать таємні інформатори. Нічого не дають аналізи вуличних камер спостереження

столиці та записи зйомок з супутників, що в той час проходили на орбіті над місцями вбивств.

Крім поліції до розслідування залучають спецслужби.

Відразу після пограбувань з допомогою Рудого Адвоката починаю вести таємні переговори з українськими олігархами, які через своїх депутатів керують парламентом та країною. Олігархи відразу погоджуються, тільки хочуть хоч трохи зменшити виставлені нами майже нереальні фантастичні ціни за ці документи.

Розділ 10.

ПОЛІТИЧНЕ ВБИВСТВО ДЕПУТАТСЬКОГО КОРПУСУ, ВИННИХ І НЕВИННИХ

На своє лихо, віч-на-віч стикаюся з редактором газети журналістських розслідувань, якого всі називають скорочено «ЧК», або Членом – Кореспондентом за його чи не найбільші в Києві чоловічі принади, якісь аж занадто гарячі та витривалі.

Пам'ятатимеш про них все життя і тихенько хотітимеш здибатися з такими знову.

Мені потрібно було просто привітатися і піти далі...

Так, ні!

Доля захотіла посміятися наді мною!

Нині не маю коханого чоловіка.

Це дуже б'є мені в голову і у мене починається депресія!

Усі з ким вступаю в інтимні відносини, не пробуджують душу та серце. Використовую самців тільки для отримання задоволення та щоб відволіктися від гидоти, якою незрозуміло навіщо займаюся, та від мерзотників і наволочі, з якою спілкуюся.

Тож вирішую цього вечора використати дурнуватою редактора для зняття сексуальної напруги, для зарядки – розрядки в ліжку перед сном.

Посилаю своїх хлопців, яких ЧК добре знають.

Як через тиждень шкодуватиму!

Хапають хлопця на вулиці та тягнуть до авто.

Ніколи відкрито не зустрічаюся з скандальним редактором, щоб ніхто не міг пов'язати мене з газетою, яку ненавидить більшість моїх клієнтів. Знайомство з горезвісним писакою зашкодить моїй репутації й злякає нечистих на руку чиновників та політиків, які часто звертаються за послугами до мого детективного агентства.

- Вибач, любя! – Кричить ЧК якісь розбещеній розмальованій хвойді, сто відсотків ще й одруженій! - Це мої начальники! На роботу треба край! Я тобі обов'язково зателефоную, кохана! Цілую й дуже люблю!

Гуляща тільки витріщається, але не наважується й слова сказати, коли стикається з моїм поглядом з авто та бачить охоронця з водієм біля мого позашляховика.

Розуміє, що запросто отримає від мене по морді, коли щось ляпне!

Непродумані кроки редактора мені дорого коштують, то хай спокутує свою вину та борги хоч у ліжку!

Як мені набридли нескінченні суди з їх штрафами щодо наклепів ЧК на корупціонерів та іншої нечисті, якою забито чимало кабінетів влади!

Через посередників багатьом суддям доводилося давати хабарі, щоб зменшували суми грошових покарань за нескінченні наклепи на корупціонерів з боку газети журналістських розслідувань.

Кілька найнятих мною адвокатів весь час вибудовували лінію захисту нахабного редактора. Мої юристи безпомилково відразу визначали на який саме з опублікованих у газеті матеріалів подадуть судовий позов за образу честі та гідності, за наклеп, за компрометацію репутації відомих та успішних. Навіть майже точно заздалегідь визначали суму, яку редактору доведеться виплатити тому, про кого написав у своїй газеті.

Цю газету заснувала моя чесна подруга, яка взагалі не збиралася займатися політикою, але потім так захопилася журналістськими розслідуваннями, що повністю зосередилася на викриванні зловживань у владі. Автоматично це призвело до численних скандалів та судових позовів й ледве не до банкрутства газети, а са-

мій редакторці почав загрозувати тюремний строк.

Встановила стеження за подругою та почала прослуховувати її кабінет та всі телефонні розмови й зрозуміла, що від безвиході може звести рахунки з життям. Тому мені довелося створити ланцюг закордонних посередницьких компаній, що відмивають мою незаконно отриману готівку в Україні й надсилають редактору для утримання скандального видання, якого більшість корупціонерів бояться, як вогню.

Коли викриті подругою казнокради її вбили, то газету очолив заступник редактора. Кошти через мої підставні компанії згодився таємно давати батько покійної, але попросив слідкувати, щоб новий редактор не заходив надто далеко у своїй критиці корупціонерів.

Щоб мене слухався та не надто дошкуляв владі, переконала ЧК, що видання повністю отримує гроші від мене ф фактично я- власниця його газети.

Насправді всі гроші на утримання збиткової газети, яка своїми викриттями та звинуваченнями розхитує і так не зовсім стабільну ситуацію в країні, надходять з тимчасово недружньої до України держави через заплутану систему європейських компаній, благодійних і громадських організацій від авторитетного

міжнародного мафіозі, батька загиблого попереднього редактора, пов'язаного із спецслужбами противника, де, певне, й отримує ці кошти. Але не завжди цих грошей вистачає, особливо на нескінченні судові штрафи. Тож доводиться докладати свої.

Фактично ця газета лишалося чи не єдиною в Україні, куди кожен бажаючий може написати чи зателефонувати і повідомити якусь гидоту про знахабнілих чиновників і такий сумнівний матеріал іноді відразу можуть опублікувати. У цьому основна проблема газети. Нерідко матеріали майже не перевіряються на їх правдивість, а відразу віддаються до друку. Постійно газету просто безсовісно підставляють!

Усі тільки й чекають, коли нарешті вже грохнуть редактора та закриють його кляте видання, що багатьом казнокрадам сидить у печінках.

Але ЧК продовжує по кілька годин сидіти по судах, з уважним та, начебто, вкрай зацікавленим обличчям слухає юристів. А в цей же час йому, як і мені, через мініатюрний непомітний мікрофон у вусі секретарша чи його заступник розповідають про виробничі питання, які встигли виникнути в редакції за час відсутності керівника. ЧК непомітно всліпу під столом натискає на клавіатуру планшету та

відправляє повідомлення підлеглим щодо вирішення нагальних проблем у роботі газети.

- Перед тим, як сідати писати черговий матеріал до газети, - сміється Роберт, - не забудь сходити до вбиральні, щоб з тебе вийшли нечистоти. А то читати твої статті неможливо.

- Коли писатиму добріше, то їх ніхто не читатиме! – Заперечує журналіст.

Політики бояться Члена – Кореспондента, як вогню. Так само, як і ненавидять!

Усім керівникам подобається тільки коли журналісти їх хвалять! Кому охота вислуховувати про себе правду?

А редактор від цього на сьомому небі відщастя.

Ті, хто будь – якої миті міг опинитися під шквалом його критики не наважувалися дуже тиснути на редактора у відповідь, бо знайомі з чутками про те, що за ним стоїть хтось могутній і небезпечний. Швидше за все, спецслужба, певне, іноземна. А з такою організацією жарти короткі. І, дійсно, вже кілька нахабних дурнів – казнокрадів, котрі від безкарності розкрадань державних грошей зовсім страх втратили та всім розповідали, що зітруть газетяра в порошок, давно вже на тому світі дають свідчення про свою корупцію та інші гріхи.

Журналіст ще ні разу не наважився відмовити мені у сексі, хоч немає вже такого ба-

жання, як тільки познайомилися. Просто боїть-ся мене до смерті й робить все, що кажу. Переконаний, існування газети повністю залежить від мене, а влада ненавидить і його, й газету, то не дасть ні копійки на видання. А на останніх зустрічах у ліжку відкрито весь час говорить про любов до своєї репортерки Акварелі, до якої в мене все руки не доходять, щоб з нею розібратися - дати купу грошей та влаштувати працювати у яку захоче найпрестижнішу закордонну газету, щоб тільки валила зі своїм чоловіком і дітьми подалі з України.

Відколи почула від нього про цю хвойду, то щось зникло під час заняття сексом з редактором. Раніше пропонував мені заміжжя та весь час зізнавався у коханні, а тепер тільки сопе під час інтиму, як спортсмен якийсь! Хоч я й кричу так само, як і перший раз, та й робить ЧК все, як я хочу, а от якоїсь краплинки відчуттів не вистачає.

Певне, дійсно закохався у свою Акварель.

- Та не переймайся, - яюсь Оксана вгадує мою тривогу і намагається захистити дівчину. - я встановила за нею цілодобове спостереження. Вірна своєму чоловіку. А коли ЧК прямо в кабінеті швиденько роздягнувся перед нею та ходів залізти, то схопила його за те саме місце та пообіцяла наступного разу відірвати. Сказала, що він ходитиме з трубочкою, коли

ще раз таке утне! У мене й відео є тієї розмови. Хочеш, дам подивитися?

- Коли взяла в руку, то вже не забуде! – Заперечила подрузі. – То питання часу. Він у нього, як магніт! Сама прибіжиш і кликати не буде!...

І я тільки махнула рукою.

Хоч, ой, як була права подруга!

У побуті ЧК – повний ідіот!

А от в роботі дуже професійний та небезпечний для своїх противників, героїв його журналістських розслідувань!

Зупинити такого можна тільки побиттям, а, краще, зовсім убити, щоб не порушив слово, дане під побоями.

Але де візьму тоді другого такого дурника?

Все одно доведеться брати схожого на нинішнього. Тут тільки такий і потрібен, щоб справжня газета, якій усі довіряють, не перетворилася на видання, які всі називають ганьбою та брехнею! Такого добра в Україні вдосталь!

І коли все це знаю, то навіщо потягла писаку додому?...

- Та я на своїй чоловічій гідності заробляю в багато разів більше, ніж у газеті, - якось похвалився мій коханець.

І це дійсно так!

Аферистка - бухгалтер з його редакції, яка нишком потроху краде кошти, що надходять з – за кордону на фінансування газети, навчила бовдура лупити добрячі гроші на його славі полового гіганта – холостяка, який нікому не відмовляє.

Спочатку зробила платними дзвінки на всі телефони ЧК, що майже завжди зайняті. А ідіоту телефонують з усіх кінців світу!

Тобто, ви набираєте номер телефону цьому красеня, про якого стільки чули й читали, але ... зайнято. Проте, кошти за ваш дзвінок знімаються, половина з яких відразу перепадає ЧК.

Коли хтось пробує обурюватися з такого неподобства, то йому кажуть, що подібне попередження звучить у вас у телефоні, коли ви намагаєтеся додзвонитися до своєї мрії, а також написано повсюди, де вказані ці номери: у газеті, в телефонних довідниках, на сайті ЧК та редакції і ще вже й забула де.

Тоді ви намагаєтеся потрапити на особистий сайт ЧК, де виставлено безліч його фото. Голяка, в трусах, в звабливому одязі, у різних місцях по всьому світу, з такими красунями, що у вас аж обличчя перекошує від ревнощів та задрощів!

Щоправда головного органу ЧК на сайті ви не побачите, але там все так майстерно на-

писано та проілюстровано, що ні в кого не виникає сумнівів щодо правдивості пліток.

А, коли прочитаєте, що пишуть про його здібності, хто зумів до нього дотовпитися, то у вас аж дах зносить!

Багато його фанаток, а віднедавна й фанатів, засинає з включеним комп'ютером, на якому видно світлини сайту ЧК. Бо дехто вже не має сили виключити Інтернет після того, як уявили себе в ліжку разом з таким славетним та могутнім і якимсь мимоходом самі себе задовольнили, та відразу потрапили в обійми Морфея.

Але, щоб зайти на сайт ЧК потрібно заплатити. І не так, що забагато, але й не мало!

Та навіть, щоб чужій людині зайти на подвір'я будинку, в якому проживає ЧК, потрібно офіційно заплатити охоронцю біля воріт. І половину цих грошей віддають редактору. І обдурити ЧК охоронці не можуть, бо редактор поставив камеру з лічильником, а в квартирі журналіста висвітлюється сума, яку має отримати.

От тобі й дурень!

Я б до такого не додумалася!

Але найбільше коштів редактор отримує від пожертв тих, з ким займається сексом.

Завжди безпомилково визначає хто стільки може дати, щоб не шкодувати!

Сама з такого дивуюся!

Якось Оксана причепилася до ЧК і примусила редактора відгадувати зарплати наших працівників, про що ніхто не знає, крім нашого бухгалтера, якого під час відгадування посадила поруч. Співробітники, яких беру на роботу, підписують угоду, що забороняє розголошувати свої чи дізнаватися зарплати інших.

І, як на диво, ЧК дає правильні відповіді про всі зарплати.

- Надю, бачиш, як гроші чує, - каже Оксана. – Та він може утримувати свою газету сам, а не викачувати з тебе скільки! Хай тільки кохається не з усіма підряд, а з мільйонерками та мільйонерами з усього світу! Та я можу в Інтернеті таку рекламу йому розкрутити, що до нього на рік вперед записуватимуться!

- Я не проститутка! – Обурюється ідіот.
- Я допомагаю людям відчутти таку насолоду, яку ніколи ні з ким більше не матимуть! Та мені тільки за це потрібно пам'ятник поставити!

- Скоро поставимо, коли тебе приб'є якийсь ревнивий чоловік! – Сміється Оксана.

ЧК перелякано оглядається та белькоче:

- Так Надя ж приставила до мене охорону. Міняються...Всю добу біля мене хтось є.

- Ну? то не битимуть, а відразу здалеку пристрелять! – Ще більше ірже секретарка.

ЧК дивиться на мене, очима просить поради.

Мені вже це набридло і розганяю дурно-сміхів:

- Оксано, припини!... Хлопчику, тебе ще ніхто не чіпав! І найдурніший розуміє, коли людину охороняє скільки людей, то собі дорожче з таким зв'язуватися!... Ідіть вже щось робіть!

До нього завжди стоїть черга з бажаючих перевірити одну з найбільш розповсюджених чуток в столиці. Так, що вже майже щоночі спить з новою красунею, які до нього злітаються з усього Інтернету, а вже кілька місяців і зі всього світу. Казав, що багато з - за кордону приїздило!

Дурних нероб повсюди вистачає!

- Та серед них більше заміжніх, ніж наречених! – Обурюється ЧК. - Тож залишаюся вірним своїм принципам! Нікому не відмовляю! Але як це пояснити ревнивому чоловіку, коли раптом прийде набити мені морду? Підкажи, Надю!... Ну, не спи!... Скажи, що робити, щоб рогоносці не віддубасили! У мене вже їх цілі табуни!

- Відчепися, - відмахуюся від невтомного, єдиного з яким відразу засипаю після першої серії пестоців. – Ой, як хочу спати! Я ж тобі вже надала цілодобову охорону! Коли за-

хочеш, матимеш не двоє ледарів – охоронців, а четверо.

- Ну, коли мене віддубасять разом з тими охоронцями, тоді попрошу більше хлопців для захисту... А то якось незручно з чотирма. Людей лякати!

Бомба вибухнула через кілька днів після того сексу з журналістом.

- Редактор опублікував сенсаційні викриття корупції у Верховній Раді! – Перше, що чую зранку по телефону від одного з своїх дятлів у редакції ЧК. - Випуск газети вже розвозиться по всій країні.

- Ви можете почитати хоч щось з того тексту? – Стривожено прошу у свого секретного агента, який прозівав те, задля чого й плачу йому гроші.

- Всі викривальні матеріали викладені на сайті газети.

- Дякую... Не хвилюйтеся... Це ж його робота. Так і мусить бути. Ми з вами повинні гордитися, що маємо справу з таким героєм...

- Сенсаційні матеріали редактор готував до друку та опублікував таємно від співробітників, кого підозрює у неблагонадійності!

- Трішечки дивак. Що з нього взяти... Усе нормально. Продовжуйте спокійно працювати та допомагайте нашому сміливцю боротися з корупцією...

Доки розмовляю з обведеним ЧК довкола пальцем дурнем, відкриваю сайт газети й бачу там матеріали, які вчора вже нарешті згодилися купити олігархи й сьогодні мала передати всі оригінали документів Рудому Адвокату.

От би мали сюрприз, аби заплатили мені гроші, а наступного дня все, що купили, побачили на сайті газети журналістських розслідувань!

Дорого ж мені обійшовся останній секс з ЧК!

Чи половий гігант взяв з мене плату не лише за минулий, а наперед і за майбутній інтим?

Це навіть не бомба, а страшний ураган!
Цунами!

Некерована ніким стихія захоче вдарити по мені!

Тривога!

У день публікації компромату в газеті ЧК даю також команду, щоб мої хакери та підставні особи розпочали заздалегідь підготовлені операції по зняттю усіх коштів з таємних рахунків допитаних мною під гіпнозом депутатів.

Боюся, що без цього пограбування вся операція може виявитися збитковою. Надто багато людей та коштів було залучено до збору компромату в такій величезній кількості. Але все легко з величезним лишком перекриває

награбоване в депутатів. Отримую чималий прибуток. Дякую Долі, що підказала мені думку не тільки збирати компромат для продажу, який через редактора тепер можу не продати й за копійку.

Отже приблизно уявляю, як редактор зу- мів так мене обікрати...

Після останнього сексу зі мною ЧК побачив у мене на шиї разом з хрестиком та іконкою ще й ключ від мого сейфу та обережно зняв.

Знає, що після наших побачень у ліжку, засинаю, як убита! Безсовісний відкрив мій сейф та скопіював усі флешки з компроматом.

Не раз говорив мені, що носить з собою порожні флешки, на які може скопіювати скільки завгодно інформації.

І подумати не могла, що може насмілитися копіювати щось у мене, адже переконаний, що саме я фінансую його бісову газету та негідник повністю залежить від мене та від моїх бойовиків, котрі прикривають його прекрасні сідниці та інші такі дорогі йому й мені органи сексуального хлопця!

Тієї солодкої для мене ночі з мого ліжка їде прямо до редакції й відтоді без перерви у три зміни день і ніч починається таємна робота над підготовкою компромату до друку та перетворення матеріалів на величезну сенсацію.

Документів – море!

Редактор організовує роботу так, що строки дотримуються і починають надходити вже готові до друку оброблені матеріали.

Всю інформацію редагують та роблять такою, щоб від неї не можна було відірватися, коли читаєш! Ніхто й не думає перевіряти правдивість матеріалів. Щоб не гасло натхнення та запал своїх та найнятих з усієї України колег, редактор запевняє журналістів, котрі працює з паперами, що таємні документи вже пройшли перевірку й у нього є висновки усіх необхідних експертиз!

У всіх горять очі!

У багатьох творче натхнення та усвідомлення свого внеску в історію боротьби з корупцією!

Чимало з тих, хто трудиться майже без сну та спить у дешевому готелі через дорогу напроти редакції, що це його зоряний час!

Редактор уміє надихати та морочити голову не тільки читачам, а й підлеглим та друзям і знайомим, коли йому від них щось потрібно! А, найчастіше, це допомога у потоках бруду, які йдуть через його газету.

- Покажіть мені хоч одного невинного героя моїх викриттів! – Риторично вигукує Че-Кіст. – Коли навіть я промахнувся і написав неправду, то запитайте у тих, хто добре знає

цих людей, і вони підтвердять, що на них є досить компромату. Не я, а самі корупціонери ганьблять себе своїми крадіжками!

Нікого з команди не хвилює скільки людей постраждає від цих публікацій! На скількох політичних кар'єрах поставлено жирний хрест!

Залучено не тільки весь перевірений та очищений від донощиків колектив газети ЧК, а й надійні чесні журналісти з інших видань.

Маю кількох інформаторів в редакції, які спостерігають за кожним кроком ЧК, але редактор якось все ж про них дізнається й усіх до одного вираховує. Щоб дятли нічого мені не повідомили, ЧеКіст одного відправляє у відпустку, іншого – у відрядження, а для третього найняли алкоголіка, щоб той пиятикою відправив мого барабанщика у запій.

Оксана непомітно встановила відеоспостереження та диктофони в редакції, але редактор теж про це якось дізнався. Запросив з-за кордону найкращих фахівців, які непомітно виявили не тільки наші всі камери та диктофони в редакції та друкарні, а й апаратуру спецслужб, що ніколи не припиняє стеження за редактором, та ще невідомо кого. Закордонних спеціалістів ЧК надала безкоштовно всесвітня організація, що бореться за свободу слова та перешкоджає переслідуванню журналістів.

І коли виникла необхідність готувати до друку та друкувати компромат на парламент, то всю апаратуру для підслуховування і спостереження перевели на прокручування на камерах зображення, записаного в попередні дні, а на диктофонах, минулі записи. Ні Оксана, ні її підлеглі не мають змоги переглядати записи. Моя апаратура для стеження просто фіксує та залишає все в пам'яті. Усі записи переглядаються тільки коли виникає така потреба. Оскільки ЧК якось випав з нашого поля зору і ми всі працювали над іншими справами, то навіть не відчули страшної небезпеки від нахабного підступного журналіста.

Дехто з оточення ЧК попереджає шефа про небезпеку лізти в це розслідування.

І редактору намагаються пояснити:

- Ми можемо з цього, нічого не мати крім неприємностей та зайвого псування собі нервів.

- Але викриття корупціонерів, оприлюднення компромату, може щось змінити в країні, - запевняє редактор.

- Та це нікому не потрібно з еліти, - зітхають деякі його друзі. – Нагорі всі переконані, що нічого зробити не можна, хіба, що розкредити далі країну та продовжувати прислужувати сильним світовим гравцям, що не надто зацікавлені в появі конкурента, що тіснитиме

їх з місць, які захопили. Світові ринки зайняті, через суцільні руїни в економіці України, еміграцію, загальної апатії можна тільки займатися речами, що не мають ніякого відношення до розвитку держави: роздавати нескінченні обіцянки, здійснення яких чекають прості та наївні люди, навіть когось намагатися саджати, видавати якимось нікчемним дрібницям значення великих здобутків та робити все, щоб ця країна ніколи не змогла піднятися та зайняти гідне місце в світі...

- Ну, ти даєш..., - дивуюся. – Ми з тобою купаємося в грошах та можемо дозволити собі все, що завгодно, а послухаєш нас, так ще можуть подати милостиню...

- Ми це зробили! – Кричить ЧК, коли Отримує повідомлення, що газету розвозять з друкарень по всій країні.

- Я тобою горджусь! – Кричить Акварель ЧК.

- Вітаємо, друже! – таких повідомлень та дзвінків на телефон надходить море.

- Зміг надерти їх, колего...

- Можливо це останній матеріал такого масштабу та впливу на політичне життя країни, - з сумом каже ЧК, мимохідь згадуючи можливість помсту Наді.

- Сплюнь! - Сміється Акварель.

- А, що, коли я народився тільки заради

того, щоб написати ці кілька матеріалів, які так сколихнули країну? – Не вгамовується редактор.

І відразу через скандальні публікації в Україні вибухає політична парламентська криза.

Змінюється розстановка політичних сил, зіпсовані репутації багатьох політиків. Народ отримує ще одне підтвердження розтрошеного та скомпрометованого парламентаризму!

Газета ЧК виходить величезного розміру та товщини. Але це тільки незначна частина компромату. Викрадених у мене матеріалів вистачить на кілька таких номерів. Повністю всі викриття опубліковано тільки на сайті газети. Це чи не найбільший витік інформації щодо масштабів корупції в Україні.

Номер з компроматом більше схожий на книгу величезного формату у м'якій обкладинці з безліччю виписок з банківських рахунків, нескінченними корупційними схемами та роздрукованими секретними переговорами між корумпованими політиками, зокрема, депутатами, про те, як вони ніяк не поділять та до кінця не розкрадуть та не доб'ють до ручки нещасну покірну країну, найбільшу та найбагатшу в Європі. В наступних випусках газети публікуються записи розмов між депутатами, від яких не одному читачу стало погано чи знуди-

ло. Українці, звісно, знали, що нічого хорошого від корупціонерів чекати не доводиться, але навіть не могли уявити, що все настільки погано та безнадійно в парламенті нинішнього скликання.

Але за мої гроші безсовісний українець знахабнілий ЧК найняв кількох літературних примар, які пишуть за редактора кілька товстелих книг не тільки українською, а й кількома іноземними мовами.

Здається, Україна знову в центрі уваги всього цивілізованого світу!

Багато видань та журналістів не тільки з України, а й з усього світу поспішають передрукувати матеріали зі своїми коментарями під сенсаційними заголовками:

«Дев'ятий вал корупції»

«Пік казнокрадства»

«Політична смерть депутатського корпусу нинішнього скликання»

Читачі сенсаційної публікації вже починають шептатися про дострокові парламентські вибори.

А про редактора одні говорять, як про героя та полум'яного борця з корупцією, а інші ледве не як про ворога держави номер один!

Розслідування корупційних справ чимось схоже на чищення фальшивого овочу, подібного до цибулі чи капусти, коли знімаєш один

шар лушпиння чи листя, а за ним виявляється наступний. Розумієш, що рано чи пізно маєш дістатися зняти останній шар і дістатися до істини, та коли знімаєш усе, що можеш, то в кінці нічого не знаходиш. Бо це звичайна фальшивка!

Корупція в Україні перетворилася на один із методів, чи не найпопулярніший, управління державою. Взагалі, визнано два найкращих метода впливу на людину, зокрема, : страх і особистий інтерес.

Посада кожного чиновника має свою ціну.

Чиновництво – найприбутковіший бізнес.
Дають – бери! Не дають – кради!

Мало хто витримує іспит владою, грішми, славою!

Хто винен у корупції?

Глобальне потепління?

Корупціонери - звичайні люди. Багатії у першому поколінні. У більшості з них – синдром мільйонера: у жебрака від купи грошей починає зносити дах!

Злодійкувата еліта не домовилася з світовими гравцями на ринках, посунути друзів – конкурентів. Поздають усе, що можуть, від радості, що їх, - українських можновладців, - приймають у порядних компаніях керівників світу. Кинули власних промисловців та підп-

риємців напризволяще. Корупція затьмарила очі політикам та чиновникам. А керманичі багатьох країн світу і корупцію зберегли в розумних вигідних їм межах, і економіку своїх держав підняли. А наші тупо завели країну в тупик. Багато законів вибудовано так, щоб було зручніше займатися казнокрадством.

Коли захочете дізнатися як виглядає корупціонер, то згадайте керівника майже будь-якої державної структури, який має відношення до фінансових потоків, і майже ніколи не помилитеся!

Схоже, купа амбітних жебраків – Батьків – Засновників – створили для себе корупційну державу.

Простому люду відвели місце лохів, яких дурять та задарма використовують. А коли тебе щось не влаштовує, то можеш валити в будь-який куточок світу. Наша планета така величезна та приваблива! І от тепер, коли ця держава має загинути через нездатність вижити в сучасному світі, корупціонери злякалися і почали послабляти хватку на горлі народу, белькотати про реформи, які чомусь можна провести не за кілька годин, днів чи місяців, а рівно за той час, доки вони будуть при владі, краще за десятиліття, або кілька. Імітація реформ від корупціонерів покликана тільки полакувати чи прикрити казнокрадство і хабарництво та мо-

рочить голови народу. Країну закликають почекати, доки нинішні команди державних злодіїв не стануть старими та немічними і замо-ряться красти.

У країні чимало органів, що мають боротися виключно з корупцією, але, насправді, очолювані шахраями, займаються окозамилуванням, працюють на публіку, ще не посадили когось із серйозних казнокрадів. Дурять громадськість по повній програмі. І шантажують чиновників зібраних на них компроматом!

Чула про чимало випадків, коли спецагентів направляють до корупціонерів просити гроші, а коли казнокради відмовляються платити, то починають вишукувати в них сліди казнокрадства.

Або, наприклад, відразу у справу вводять підозру у скоєнні тяжких і якихось легких злочинів. В залежності від дзвінка зверху чи суми хабара затриманого викинуть непотрібну статтю обвинувачення і тоді або виправдають затриманого, або крутитимуть по повній.

Правоохоронці мають зважати на думку влади, бо повністю залежні від неї, хоча по закону мають працювати самостійно без нічийого впливу.

- Потрібно всіх корупціонерів після де-

тектора брехні вести до психіатрів і робити їх уколи в сідниці від kleптоманії, - сміється Оксана.

- А може краще кулаком по морді? –
Додає Роберт.

- Уб'ємо ЧК за те, що тебе обікрав? –
Несподівано якось наодинці запитує подруга.

- Та що ти таке каже? Його ім'я у всіх на слуху!

Аналізуючи те, що і як саме зробив ЧК, коли нас так підставив та позбавив купи грошей, ми одночасно дивимося один на одного і не наважуємося сказати про що одночасно подумали.

Здогадка привела нас в шок!

Не знаю скільки часу дивимося одна на одну...

Нарешті одночасно:

- Акварель!

А що коли їй відомо про всі наші витівки з цим компроматом?

А буде з нами, коли хоч натякне про нас комусь у Верховній Раді, або шепне комусь з українських олігархів, або депутатів, яких ми так нахабно обікрали та пограбували?

Читаємо в очах одна одної:

- Дурниці! Звідки їй знати?

І відразу:

- Але Акварель професійний слідчий і

схоже один з кращих! А всім відомо, що найкращий слідчий - колишній або нинішній злочинець, бо думає і все робить, як той, кого шукає! Могла розібратися звідки гроші в газети і хто насправді ми з Оксаною!

Та, коли ми ляпнемо проти неї хоч слово, вона нас на порох зітре! Або сама, або руками тих, кого ми вбили, пограбували, обдурили!

Вже й не пам'ятаю, коли мені було так страшно!

І посеред цього жахіття думок та уяви лунає дзвінок мого телефону.

Як роботи, ми з Оксаною повільно дивимося на екран телефону і бачимо там ім'я того, хто мені телефонує. Висвітилося всього дві літери:

«ЧК».

Але відчуваємо, що нам телефонує не бісів Член, який привів у наше життя цього монстра!

ЧК боягуз і нізащо не наслідиться телефонувати після того, як мене обікрав!

Оксана тільки за голову хапається.

Розуміємо, що зараз Акварель вирішує, що з нами робити!

Покарати чи помилувати?

Оксана бачить, як тіпаються в мене пальці, коли переводжу телефон у режим

з'єднання зі співрозмовником, та ніжним лагідним голосом промовляю:

- Слухаю...

Та все ж страх видає мене і це моє слово звучить, як «Слухаюсь!».

Це розумію я.

Розуміє Оксана.

І чуємо, як задоволено зітхає в телефоні моя противниця, яка готувалася до сутички, а бачить, що говорить з тими, хто капітулювали, ще коли бій не розпочався.

Супротивник не сказав ні звуку, а вже все вирішено!

Отак супротивники стають союзниками!

Без привітання та зайвих церемоній така, як Оксана казала, дуже вихована, чемна й освічена інтелектуалка відразу першим словом показує хто віднині в лісі цар і в будинку господар:

- Редактор каже, що називаєте мене Аквареллю...

Від цих слів Оксана вся біліє і збирається втрачати свідомість.

Хочу вибачитися, почати лащитися до неї, наговорити купу компліментів...

Та Оксана так різко прикладає вказівного пальця до мого рота, що аж сіпаюся.

Ці перші секунди вирішують усю нашу подальшу долю.

Ми не можемо повністю лягти під Акварель.

Та й Акварелі це ні до чого.

Їй не потрібно, щоб ми були слабаками!

У тому божевіллі, що творитиме далі, повторі, бісовій маніячці, знадобляться такі ж божевільні, як і сама!

З нею потрібно й можна грати тільки на рівних. Не задирати носа, але й не прогинатися, бо відьма одним ударом зламає хребет нам обом!

Така тиша, як зараз, вартує мільйонів слів!

Як два звіра, ми через телефон обнюхуємо один одного.

Хто з хижаків слабший?

- А мені подобається таке прізвисько, - по – дружньому спокійно та виважено, як мудрий великий начальник, говорить співрозмовниця, шалене задоволення отримую від того, що ми її без зайвих слів пропускаємо в свій світ, куди взагалі майже всім дорога зачинена. - Але, коли так називатимете тільки ви з Оксаною. Коли ще хтось, то не соромтеся, повідомте мене і я з ним розберуся!

В очах Оксани читаю:

- Та у неї дійсно не всі дома! Що змусить нас робити?

Не знаю навіть, що й сказати навіженій.

Мене, мов заціпило, і в голові порожньо.
Добре, що від нашого страху Акварель
якось відразу повеселішала та так радісно
проводить нам іспит з предмету, що можна на-
звати приблизно якось так – «Жити чи не жи-
ти»:

- Ой, ледве не забула! Що скажете про
сьогоднішній випуск газети? Ми ж його і в Ін-
тернет скинули! Дзвінків море! Влада шаленіє,
мов збожеволіла!

- Прекрасно! – в тон мило підспівую
репортеру. - Заради такого варто жити! Пере-
давайте наші вітання редактору! Дійсно, преса
– то четверта влада! Як ми раді за вас! Ваша
така необхідна газета впливає на історію краї-
ни! Ви – герої!

- Та що ви таке кажете? Скажу вам по –
секрету, весь матеріал на електронну пошту
нам надіслав якийсь невідомий. Його ніяк не
може встановити ні спецслужба, ні ми самі!
Хоч ви нам вірите?

- Звісно! Віримо кожному слову, надру-
кованому у вашій газеті! Добре, що є такі жур-
налісти, як ви!

- Взагалі то, я не журналістка. Я – слід-
чий!

Від цих слів помішаної на всю голову
Оксана знову біліє та збирається втрачати
свідомість.

То що ж від нас потрібно знахабнілій?

- Ми оце сподіваємося з редактором, що ті, хто підкинув нам усі ці матеріали, можливо, якось передадуть нам і оригінали документів. Ми вже попросили невідомих і в сьогоднішньому номері газети! А ви як думаєте виконають наше прохання чи ні?

- Сподіваюся, неодмінно! Коли ваше джерело сказало «А», то потрібно говорити й «Б»!

- Дякую за підтримку! Я теж на це д – у – у - же сподіваюся!

Слово «дуже» Акварель вимовила таким суворим та протяжним голосом, наче нам обом з подругою ножа до горла приставила, та збирається перерізати нам шиї, як куркам!

Ми навіть ледве фізично не відчули погрозу.

Наша співбесідниця геть береги втрачає! І раптом Акварель починає по – дитячому щиро сміятися...

Оксана відразу смикатися та приходити до тями, глибоко ковтати повітря й триматися за серце.

Божевільна весело запитує:

- То ми одна команда?
- Так! – Поспішаю запевнити психопатку. - На всі сто! Разом ми гори звернемо!
- Добре, що редактор не помилився. За-

певняє, що після цієї публікації ви нас в усьому підтримуватимете.

- Ми завжди підтримували і будемо підтримувати та поважати таку вільну й правдиву пресу, як ваше видання!

Нарешті Акварелі набрид цей цирк.

Починає прощатися:

- Приємно було поспілкуватися! Хай щастить!

Коли Акварель поклала трубку, ми з Оксаною ще кілька секунд тупо дивимося на мій телефон, щоб переконатися чи нас не чує клята репортерка.

- Вона ще й хакер, - вголос доходить подрузі. – Уявляю, що така витворює з своїм чоловіком у ліжку! Ще ж скільки сил потрібно, щоб справитися з такою вночі! А я все думаю, чому вона не пускає його нікуди працювати, а примушує все робити по дому, перетворила дебелого чоловіка на домогосподарку. ЧК навіть не розуміє, чого хоче, коли домагається від неї сексу!

- Оксано, не переживай! – Намагаюся заспокоїти подругу. - Такі довго не живуть! У неї немає межі! Навіть у мене є кордони, хоч ти й вважаєш мене відмороженою...

- Сьогодні вона нас помилувала, - вголос продовжує подруга. – Ми станемо її шістками?...

Мовчимо.

Моя гордість заважає мені негайно виконати наказ Акварелі. Хочу, щоб подруга мене вмовляла та переконувала, а я, наче, піддамся та погоджуся з її аргументами. Це добре розуміє секретарка й говорить:

- Коли ЧК не отримає від нас оригінали документів, то його посадять за наклеп. А у в'язниці, коли не матимуть під рукою сироватки правди, то під дією наркотиків, випитають звідки взяв компромат і прийдуть до нас...

Такі мудрі застереження з удаваним захопливим виглядом від її розуму вислуховую від Оксани, хоч і сама вже дійшла такої думки.

Ще не зовсім здуріла від стресу та сексу!

А Оксана продовжує прикидатися та все подавати так, наче здійснила якесь небачене відкриття:

- Звісно, сама б убила редактора, аби була впевнена, що це зійде мені з рук!... Оригінали ми передали до Європи, бо збиралися саме там продати все це олігархам... Думаю нам краще спочатку передати всі оригінали на експертизу в тій країні, де зараз знаходяться документи. Щоб в Україні їх не підмінили, не розікрали та не знищили. А то у нас тут вже звикли навіть до того, що раптово по черзі щороку спалахують цілі артилерійські склади. То ніхто навіть не почешеться, коли ненароком ні з того, ні з

цього, випадково згорить якихось пару картонних коробок з паперами та флешками!

Тільки приречено киваю та продовжую думати, як мені не засвітитися біля такого високого вогнища, яке здійняв коханець - редактор...

А то ще й сама дістану опіки чи зовсім згорю!

Популярність газети ЧеКіста зростає до небес!

Коли виходить перший випуск з компроматом, команда газетярів ще продовжує обробляти чималу частину викривальних матеріалів.

Повністю компромат з відео та фотографіями ЧК відразу викладає тільки в Інтернеті.

На сайт його газети, щоб ознайомитися з викривальними ганебними матеріалами про парламентарів заходять безперервно та весь час копіюють потрібні їм інформації. Журналісти не тільки з України, а й з усього світу поспішають повністю скопіювати всі викрадені в мене та опубліковані матеріали, бо остерігаються, що керівництво держави заблокує, або навіть закриє сайт, а то й редакцію газети журналістських розслідувань.

Влада розгублюється...

У ту ж «чорну п'ятницю» повертаю весь аванс Рудому Адвокату та покриваю йому мо-

ральні втрати від того, що навіжений редактор зірвав таку неймовірно вигідну мені та адвокату угоду. Бідолашний юрист не отримає своїх комісійних.

- Але я дякую Долі, що згадала про мене та приділила стільки уваги, - щиро каже Адвокат мафії. – Тепер з нетерпінням чекатиму доки знову тобі буду потрібен. А можна отримати в тебе компенсацію моїх запланованих комісійних від цієї угоди не грошима, а якийсь інший спосіб?

З радістю весело киваю так, що бовдур з замороченою мною головою враз змінився та прийняв стійку. Коли був конем, то вдарив копитами!

Може його вбити?

Коли обікрадені мною почнуть глибоко копати, то можуть згадати про посередника в одній дуже цікавій пропозиції про купівлю компромату на тих, чиї гроші невідомі познімали з їх величезних закордонних рахунків...

Та замість того, щоб зламати шию небезпечному свідку з сильним натренованим тілом та м'якою ніжною, як у дитя, випещеною шкірою тягну симпатичного правника до ванни, по дорозі стягуючи з себе та з нього весь одяг...

Після сексу з Рудим включаю телевізор, де транслюють прес – конференцію ЧК:

- Мої дії мотивовані інтересами громадянського суспільства. Використані виключно прийоми журналістських розслідувань. Ми керувалися демократичними принципами.. Ніяких протиправних дій тут немає... І надалі викриватимемо неналежні дії політиків та чиновників... Приховані відео зйомки та записи на диктофони не суперечать принципам свободи слова...

Безсовісний журналіст усю роботу десятків моїх співробітників присвоїв собі й видає її за своє чергове масштабне сенсаційне розслідування.

Якось писака вихвалявся в моєму ліжку, що школярем зовсім нічого не розумів у точних предметах, але мав відмінні оцінки, бо не лише все списував у закоханих в нього однокласниць, а й навчився отримувати від них підказки через різну систему таємних знаків.

Редактор звик використовувати чужу працю та видавати її за свою.

Але на прес – конференції клятому писаці його колеги дають жару:

- Ваші неправдиві розслідування підривають авторитет законодавчого органу державної влади...

- Отримання такого компромату дуже дорого коштує, - правильно починає своє звернення до ЧК один симпатичний газетяр. – Ду-

же схоже на інформаційний тероризм та причетність до цього спецслужб. Публікація таких матеріалів шкодить міжнародному іміджу України.

- То що? Заради іміджу повинен брехати і приховувати реальний стан справ з корупцією в державі? Ви дійсно вірите в те, що в сучасному світі від когось можна щось приховати? Тим більше від урядів інших країн? Та зараз із супутника голку в сніні знайдуть, а ви думаєте, що нашої ганьби від корупції ніхто не побачить, коли про неї мовчати? Невже особисто вас здивували мої звинувачення політиків у корупції? Справа з суцільним казнокрадством зайшла так далеко, усі настільки звикли до зловживань високопосадовців, що мої звинувачення дивують хіба що самих політиків, які не розуміють чому їхні крадіжки та хабарі ставлять їм у вину!...

- Навіщо стільки компромату?

- Це в європейських країнах достатньо тільки якогось одного навіть незначного факту корупції когось з високопосадовців чи депутатів, щоб весь уряд чи парламент в повному складі пішов у відставку, в Україні на одиничні факти корупції ніхто навіть не зверне уваги, а влада взагалі проігнорує. Ні для кого не секрет про зловживання з використанням грошей платників податків в парламенті та уряді. Я зі сво-

єю командою показали величезні масштаби корупції, яка невдовзі може становити загрозу самому існуванню держави...

- Ви знищили кар'єру та репутацію стількох політиків! Ваша робота дуже схожа на провокацію. Дискредитуєте еліту! Вам не шкода їх?...

У відповідь ЧК тільки розводить руками та белькоче:

- Багатьом депутатам наплювати на виборців, збираються в котрий раз їх обдурити. В опублікованих матеріалах чимало звинувачень не лише парламентарів, а й урядовців та нечистих на руку чиновників різного рівня. Тільки дивуєшся, коли вислуховуєш пропозиції корупційного характеру! Зловживання владою для багатьох стало нормою! Тільки заради корупції ходять на роботу. Але жоден з них на фоні такого грандіозного скандалу не подав у відставку. Злодії дуже впевнено почувуються у своїх тепленьких кріслах, забули про совість та порядність, працюють у командах казнокрадів, сформованих майже повсюди в державних організаціях, установах та підприємствах, де є хоч якісь державні гроші.

От мерзотник!

А як любить почесати язиком!

Не гірше наших солодкомовних політиків – корупціонерів з їх завжди правильними святими словами!

- Йдеться про справу державної ваги, - хоче задати питання черговий журналіст. - Антикорупційні органи вже повідкривали багато справ на основі опублікованого компромату і розпочали розслідування. Але вони не мають оригіналів багатьох документів. Це дуже затрудняє роботу та ставить під сумнів ваші звинувачення. Чи збираєтесь ви видати джерело, з якого отримали компромат?

- Я не знаю джерела, - впевнено та щиро говорить ЧК і мій детектор брехні показує, що каже правду. – Через газету я звернувся до того, хто підкинув до редакції флешку з компроматом. І от сьогодні зранку отримав підтвердження того, що невідомий пішов назустріч моєму проханню. Але моє анонімне джерело не довіряє українській владі й тому повідомляє, що усі оригінали компромату передав до Європейського центру незалежних експертиз. Цей центр надіслав мені копію детального списку всіх отриманих паперів, відео та аудіо записів та підтвердив, що наданий невідомим перелік відповідає дійсності. З кожного матеріалу буде знято копію та підтверджено його справжність. Сподіваюсь після експертизи отримати оригінали всіх опублікованих мате-

ріалів та передати їх до антикорупційних органів...

- Відео та аудіо записи, використані у ваших публікаціях зроблені незаконно. На вас збираються подавати до суду...

- Я не робив цих записів. А в їх правдивості розбереться слідство та суд. Я сам зацікавлений, щоб герої наших останніх публікацій нарешті постали перед законом.

Дивлюсь, як гарно розповідає редактор, і думаю, а де їх взяти тих інших політиків?

Згодна! Час старих політиків має минути!

Мало хорошого дали Україні. На людському горі зробили свої величезні статки.

Патріотів вистачає!

Немає тих, хто не на словах захоче щось змінити на краще в країні. Бо за таке можуть і до в'язниці чи до лікарні запроторити, а то й на кладовище! У більшості випадків усе молоде та порядне поспішає виїхати на заробітки, а то й на постійне місце проживання за кордон. Люди, які вкрай потрібні державі, вже майже виїхали з України.

Нині найбільше на світі боюсь, щоб ніхто з моїх конкурентів чи недругів не вкинув в інформаційний простір натяк на те, що мене пов'язує з редактором якась дружба чи навіть секс, а отже я, як директор одного з кращих та найсильніших детективних агентств, допома-

гала скандальному редактору отримувати компромат на парламентарів – корупціонерів.

Починаю молитися, щоб цього разу теж пронесло...

Я вже в пастці, що сама встановила і в яку мене ненароком втягли. Тепер постійно обережно виповзти з мінного поля та подалі триматися від небезпеки!

Розділ 11.

ЩО Ж МИ ВКРАЛИ?

У перший день публікації і в наступні юристи народних депутатів та й самі парламентарі повністю заперечують правдивість опублікованих матеріалів:

- Там немає жодного слова правди! – Твердять в один голос.
- Скомпоновані слова, сказані в різних ситуаціях і в різний час...

Починають лізти в довгі заплутані пояснення текстів, цифр, банківських та бухгалтерських документів і всього показаного та почутого.

Особливо стараються ті видання та телевізійні канали, які допомагали заплямованим публікаціями ЧК депутатам ще на виборах та весь час їхнього перебуванні у Верховній Раді.

- З такими все ясно, - заспокоює мене Оксана. – Так і має бути!...

Хтось профінансував цілу компанію проти ЧК.

Згадали всі судові позови проти редактора. Безліч помилок та неточностей в опубліко-

ваних раніше матеріалах. А потім пішла відверта брехня та наклепи.

- Усе вигадав сам!
- Там немає жодного слова правди...
Але це тільки додає ЧК сил.
Любить робити на зло!

Але потім починається те, що мене дійсно насторожує!

Не лише журналісти, які роками всіляко підтримую та виправдовують депутатів - корупціонерів, а й співробітники інших видань та телеканалів, котрі не мають ніякого відношення до нечистих на руку парламентарів, починають на конкретних фактах доводити, що частина звинувачень не відповідає дійсності.

І під підозру ставлять саме ті матеріали, що викликають чи не найбільше обурення в суспільстві!

І оце вже серйозно!

З'явилися чутки, що деякі фальшивки настільки зроблені професійно, що ніяка експертиза не може виявити підробки!

А на деяких вказаних таємних банківських рахунках дійсно знаходяться кошти, про які сам депутат не чув ні слухом, ні духом! Але, оскільки, репутація цих депутатів була підмочена їх активною участю в корупції, то парламентарям ніхто не повірив, що це елементарна підстава і проти них грає потужний

противник з великими фінансовими можливостями.

- Усі матеріали, про які говорять та пишуть незалежні журналісти, як про сфальсифіковані, - пояснює подруга, - ми взяли під час проведення першої операції, у помічника депутата, на якого нам вказала Жанна.

- Як могла проста дурочка – снігурочка чи повний нікчема виготовити такий серйозний якісний фальсифікат? – Вголос запитую в самій собі. – Хто в таке повірить?

- Довести правдивість чи підробку буде нелегко через високу поверхневу достовірність матеріалів, - погоджується секретарка. – Але насторожує, що у незалежній спільноті медіа – простору найбільший сумнів викликає тільки та частина компромату, що належить протеже Жанни. І заяви щодо сумнівності частини опубліковано лунають все сильніше й сильніше...

- Природно, що журналісти сумнів у достовірності певної частини компромату намагаються перетворити на наступну сенсацію, - продовжую думки подруги. - Хай і не таку вбивчу, як сенсація у ЧК ...

- Але таке заперечення потребує чимало часу через проведення експертизи та розслідування правоохоронців, - погоджується секретарка і додає:

- То з кого почнемо?
Хвилину мовчимо.
Все доведеться проробити ще раз?
- А чи варто нам знову лізти в цей бруд? – Сумнівається подруга. - Що це нам дасть?
 - Ми вже по вуха в цьому, - махаю рукою. – Та ми збожеволіємо від невідомості, від незнання того, що відбулося насправді! Потрібно розібратися з цими загадками якнайшвидше!
 - Ти думаєш на Жанну? Хтось за нею стоїть?
 - Таких, як Жанна, зазвичай, використовують всліпу! – Кажу свою думку. - Грають на принципах, чесності та порядності дівчини... Спробуй хоч поверхово проаналізувати всі опубліковані документи.

Сама теж сідаю, та починаю ознайомлюватися з компроматом, викраденим у Помічника депутата.

Підтвердження правильності підозр, що деякі документи сфальсифіковані, з'являються вже через кілька хвилин.

Зокрема, у звіті про роздавання хабарів вказано, що голова депутатської фракції, який відповідав за передачу хабарів, передавав хабар одному з своїх колег тоді, коли той перебував за кордоном.

Разом з Оксаною починаю перевіряти присутність депутатів у Києві в ті дні, коли згідно опублікованих записів таємної амбарної книги фракції їм передавали хабарі. Відразу виявляю кілька невідповідностей: хтось з депутатів був у відрядженні, хтось в іншому місті України, дехто в лікарні за кордоном. Можливо, головний скарбник хабарників передавав «чорні» гроші комусь іншому, наприклад, представнику цього депутата.

Хоча, пишуть в газетах, що такі великі суми хабарів для парламентарів завжди передають особисто з рук в руки.

Оксана разом з Жанною починають вивчати документи, що за її наводкою, ми викрали у Помічника депутата.

І відразу виявляють багато неточностей та невідповідностей. Наприклад, орфографічні помилки у назвах прізвищ деяких зарубіжних фінансистів, через яких відмивалися гроші. Бо значну частину хабарів також переводили з одного банківського рахунку на інший.

Оксана підключає довірених фінансистів та банкірів, які з хакерами перевіряють дані, вказані у документах, і доходять висновку, що, з великою ймовірністю, що кожен другий з матеріалів, вилучені в Помічника депутата, - несправжній!

Суми та цифри переплутані, а така плутанина просто неможливо у таких серйозних документах. Хакери перевірили вказані грошові перекази і виявили, що банки таких операцій не здійснювали. Чимало документів були написані іноземними мовами і в них виявили навіть орфографічні помилки, що взагалі недопустимо в світі фінансів.

Поступово розуміємо, що поруч зі справжніми документами значна частина паперів сфальсифікована. Зате всі документи, що викрали у депутатів, схоже, повністю відповідають дійсності й не мають ніяких помилок.

Розділ 12.

ХТО НАС ПІДСТАВИВ?

Роберт з помічниками на вулиці викрадають Помічника депутата, колють йому сироватку правди і проводять допит.

Крім таблетки «Сироватка правди» чіпляємо до тіла бранця й датчики детектора брехні, що весь час показує, що викрадений говорить правду.

- Що ви зберігали в сейфі?

- Нічого. У нас сейф порожній відколи його занесли нам до будинку. Знайомий, попросив допомогти продати. Винагороду нам дав наперед. Ми виставили сейф на продаж в Інтернеті. Але через високу ціну його й досі ніхто не може купити.

- А що за знайомий? Як його можна знайти?

- Сказав, що поїде на заробітки за кордон. І пропав. Телефонем не можемо з ним зв'язатися. А сам відтоді не телефонував нам і не цікавився своїм товаром...

- Вам знайомі ці документи, - показую фото з аркушами з компроматом, який взяли з його сейфу.

- Так. Це ж усе було опубліковано в га-

зеті журналістських розслідувань. Але тут майже все неправда. Звісно, мій бос активно займається корупцією. Але тут багато неправди. Журналісти зчинили такий скандал, що бос вже немає часу та можливостей комусь щось доводити.

- А до публікації ви бачили ці матеріали?

- Ні. Вперше я їх побачив у газеті, а потім і в Інтернеті.

- Почекайте... Ви маєте вдома якийсь компромат на свого начальника?

- Так. Але тримаю документи у коханки. Боюсь, що вдома у мене можуть проводити обшук, коли виникнуть якісь підозри щодо боса.

- І де в коханки?

- У металевому ящику під підлогою в правому кутку на кухні.

- А той компромат, що ви зібрали на свого начальника, був опублікований у газеті?

- Ні.

Після допиту хлопці відвозять Помічника депутата додому, заливають йому пляшку горілки та майже непритомного саджають на лавочку біля будинку і через кілька хвилин здаляку спостерігають, як сусіди затачують чоловіка до його будинку.

Роберту починає доходити, що Помічнику взагалі нічого не відомо про компромат, який викрали з його сейфу, коли був у відпустці.

Мої люди їдуть додому до коханки та забирають папери, які в неї зберігаються. А також про всяк випадок проводять ретельний обшук та нічого більше не знаходять.

Виявлені папери не містять нічого серйозного, розкривають тільки якісь несуттєві порушення та незначні розкрадання партійної каси, для пояснень яких неважко буде вигадати якісь правдоподібні виправдання.

- Майже весь компромат, який ми викрали першим, – суцільна фальсифікація, - розгублено говорить Оксана. – Ідіот, з чийого сейфу ми взяли всі ці матеріали, не міг сам виготовити таку висококласну підробку. Тут працювала велика команда спеціалістів. І не тільки хакерів...

- Не може бути! – Скрикую.

- Це тільки початок розслідування, - закінчує свою розповідь про допит Помічника депутата. – Хтось зіграв з нами злий жарт! Підсунув наполовину фальшивий компромат!

Думаємо.

- Та я з самого початку відчувала, що у цій справі щось не так, - зітхає Оксана. – Невже нас могла підставити ця простакувата?

Мовчу.

Подруга не може терпіти:

- Нині батьки Жанни на дачі, - доповідає Оксана. – Кілька днів ночує сама. Ні з ким не зустрічається. Сьогодні в неї багато роботи, прийде втомлена. Я непомітно в неї, як і в усіх співробітників, зробила відбитки всіх ключів. Уже визначила який ключ від її квартири. Відеоспостереження вимкну. Сходите з Робертом вночі та проведеш її гіпнотичний допит. Я зараз пригощу Жанну снодійним, яке подіє тільки вночі. Так, що непотрібно буде пускати газ чи залякувати дівчину. Яюсь не віриться, що це вона нас підставила...

- Але ж не можу її спитати напряму на детекторі брехні чи колоти сироватку правди, - роздумую вголос. – І не хочу, щоб дізналася, що вмю проводити гіпнотичні допити. З мене вже вистачить, що про це крім тебе знають ще психіатр та фінансист...

Оксана тільки гірко посміхається.

Міцно тримаю на гачку всіх трьох співробітників, яким відомо про мене, як гіпнотизера. Через давні грішки подруги Оксану взагалі просто вб'є ватажок місцевої мафії. У бандита на неї виріс довгий зуб, тож відбере усі її гроші тільки дізнається, що я від неї відмовилася чи вже не можу прикрити подругу. Психіатра Анну поховали на батьківщині, начебто, після її самогубства у в'язниці. Банкіра,

фінансиста та хакера Джессіку розшуковують по всьому світу, як небезпечного злочинця. Усі троє розуміють, що їхнє життя повністю в моїх руках, тож, роблять усе, що скажу. Тому й не боюся залучати цю трійку відважних до моїх незаконних справ.

А Жанна – то ще та темна конячка!

А після історії з компроматом та гіпнотичного допиту цієї ночі, взагалі, не уявляю ким виявиться дівчина.

Згадую, як дівчина потрапила до мене.

На попередній роботі Жанна почала повідомляти Голові Верховної Ради про свої підозри щодо отримання депутатами хабарів за те чи інше голосування, яке шкодить Україні, а також за прощтовхування через парламент нормативних актів, що йдуть не на користь державі й народу, а приймаються в інтересах крупних монополістів, друзів та приятелів, чиновників – казнокрадів, а то навіть до пуття й незрозуміло кого.

Прагнучи якомога швидше позбутися небезпечного рядового співробітника, який суне свого носа куди не слід, до мене телефонує керівник відділу парламенту, який працює там ледь не з часів отримання нашою державою незалежності та благополучно пережив уже чимало скликань Верховної Ради, і який не раз отримував через мене хабарі від моїх найбага-

тших клієнтів за вирішення на законодавчому рівні деяких потрібних їм питань.

Добрий знайомий та дуже корисний чиновник попросив якось обережно без поси- лань на керівництво Парламенту увійти в кон- такт з Жанною та запропонувати їй роботу в моєму агентстві, про що вона давно мріє, на- віть, неодноразово надсилала своє резюме, щоб моє детективне агентство прийняло її на робо- ту, але постійно отримує відмови.

Ми відразу зв'язалися з дівчиною і нев- довзі вона почала працювати у нас.

Психіатр підготувала чимало питань для допиту Жанни, щоб дізнатися про всі можливі скелети в шафі дівчини.

Але тільки розпочинаю допит, то всі троє розуміємо, що дівчина чиста.

Анна та Джессіка ховають очі...

Усім нам навіть незручно перебувати в такій якості вдома в Жанни та проробляти таке з чесною та порядною співробітницею!

- Зате тепер у мене Жанна поза підозрюю й можу їй довіряти, - мовчки промовляю до помічниць тільки поглядом, коли вислуховую де- тальні відповіді дівчини – відмінниці на свої запитання.

Нарешті стає не по собі й мені, коли на запитання що Жанна думає про мене, моя за-

ступниця починає переказувати фрази журналістів, якими ті мене хвалять:

- Хочу бути такою, як Надія Вікторівна, професіоналом, борцем із злочинністю...

З дівчиною дійсно потрібно попрацювати психіатру та психологу, щоб менше довіряла всім підряд!

Три години тривав допит, але через свій молодий вік дівчина ще не встигла навіть нагрішити як слід.

- Що ти розповіла редактору?
- Нічого.
- Ти з ним спиш?
- Та з ним усі сплять.

Ще мене зацікавило те, що Жанна протягом останнього року перед звільненням з Парламенту десь один раз на місяць спала з одруженим Сенатором. Ще під час знайомства обоє домовилися, що крім сексу між ними нічого не повинно бути. Так і сталося.

До речі, мені такої дурні Сенатор не говорив, коли тяг мене в ліжку.

Клявся у коханні та казав, що готовий заради мене на все!

От мерзотник!

Але який вправний та дужий у ліжку!

Потрібно буде якось зателефонувати со-лодкомовному романтичному негіднику та повторити все те, що з ним витворяли в ліжку!

Тим більше, що ходять чутки про його великі шанси очолити Парламент наступного скликання...

На ранок наступного дня Оксана ділиться своїми підозрами про те, що ЧК знав про наявність у мене компромату і спеціально шукав зустрічі зі мною.

Також згадуємо, що з його рекомендації до нас в офіс прийняли на роботу прибиральницею нещасну багатодітну молоду матір.

Погрожуючи вбивством примушуємо дурнувати, але симпатичну працівницю швабри зізнатися, що шпигувала за нами:

- Навчив, як встановлювати приховані пристрої для прослуховування, - плаче шпигунка редактора.

Усе робила заради сексу з ЧК, якого страшенно любить за його великі можливості як чоловіка.

Вирішуємо нічого не робити з дурненькою, коли погоджується, як покарання, тепер вже доносити нам про свого коханця.

Розділ 13.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК ЧИ ВБИВСТВО ПОЛІТИКА?

До цього часу в своєму розслідуванні вибуху в кафе Старий з Донькою не просунулися ні на крок.

Причин безліч, вибирай, яка більше до вподоби!

Дівчині не вистачало досвіду.

Підірваний парламентар – то її перша серйозна справа, з трупом відомої публічної людини. До цього, як і в нинішніх кількох розслідуваннях побутових убивств, винних у вбивствах відразу знаходив комп'ютер або вбивці самі викликали поліцію чи зізнавалися на першому допиті. Слідчим лишалося тільки до пуття доводити їх зізнання та результати експертиз і покази свідків. Ніякої дедукції чи ламання голови над загадками!

Помічник Генерального прокурора з перших днів роботи Старого в парі з Дочкою підтримує таємний зв'язок з ветераном. Дочка Прокурора нічого не знає про ці зустрічі.

На черговій секретній короткій зустрічі, щоб нічого не говорити по телефону, просить потихеньку непомітно усунути Дочку від розс-

лідування вибуху, щоб не нагнітати протисто-
яння зі спецслужбою, твердження якої про те-
рористів підтримали і Президент, і Голова Па-
рламенту та й Прем'єр.

Старий вирішує, що все це йому тільки
на руку. В очах напарниці вже не так скептич-
но відноситься до миттєвого розкриття вбивст-
ва парламентаря у кафе. Починає триматися
версії спецслужби.

Намагається сам повірити й напарницю
вмовити, доводить, що версія спецслужби про
терористичний акт у кафе найправильніша.

Досвідчений Старий дуже правильно веде
себе з Дочкою. Давно забув, але його мати,
вчителька, не раз говорила сину, що той має
працювати в школі, а не слідчим:

- Ти начитався дурних книжок і хочеш ло-
вити поганих хлопців, - не раз говорила йому
найдорожча людина. - Тих, кого піймаєш, уже
не переробиш. То все казки! Але ти легко мо-
жеш, коли працюватимеш у школі, допомог-
ти учням виробити внутрішній стержень, який
не дасть твоєму вихованцю зігнутиися через
тиск обставин. Ти вчитель кращий за мене!

І, дійсно, навіть зовнішністю Старий ду-
же схожий на типового шкільного вчителя, до-
брого і розумного, від якого чекаєш допомоги,
роз'яснення, навчання. І те, як говорить, спіл-

кується, та, навіть, думає, видає в ньому життєве призначення, яке не здійснив.

Материні гени вчительки постійно допомагають Старому.

Свою харизму застосовує і до напарниці, яка вже попала у пастку його чарівності.

Дочка відразу, з перших хвилин знайомства, сприйняла старшого напарника, як свого наставника. Хитрий та корисливий не нав'язливо керує дівчиною так, що та навіть не відчуває, що, в основному, робить все те, чого хоче від неї її безпосередній керівник.

Нікому, навіть батькам, ніколи не зізнавалася, що в глибині душі боїться всього на світі. І сама до пуття не розуміє чому обрала професію слідчого. Щоб побороти страх? Усе життя доводить собі, що не боягуз.

Дочка Прокурора переглядає в Інтернеті сьогоднішні останні дані правоохоронців про скоєння вбивств у Києві й скрикує:

- Ще одного депутата вбили! Точніше, загинув під час нещасного випадку, коли чистив зброю. Впевнена, це якимось пов'язано з вибухом у кафе. Їду туди!

Схоплюється, все кидає, навіть не виключає комп'ютера і летить на місце злочину.

- Зачекай! – Кричить навздогін напарниці Старий. – Я з тобою!...

Народний депутат загинув від пострілу в серце, коли чистив бойову зброю, дозвіл на яку йому був наданий давно, кілька років тому, через потребу в самообороні.

Був у оптимістичному настрої. Не пригнічений. Нікому ніколи не говорив, що хоче покінчити з життям.

Смерть несподівана для всіх, хто знав небіжчика. Чимало не вірить у випадковість. Шоковані трагедією

Майже за кожним депутатом у Парламенті стоять якісь могутні сили. За сьогоднішнім мертвим парламентарем – один з олігархів.

Як і в більшість парламентарів, хтось із впливових людей має вкласти гроші в те, щоб обрали депутатом. Розкручують народного обранця рекламою де тільки можна. А потім, коли цей депутат працює у Верховній Раді, його хазяїн повертає собі гроші, витрачені на передвиборну кампанію народного обранця, через нього вирішує свої питання. На депутатів здійснюється постійний тиск щоб приймали рішення, які потрібні уряду чи президенту.

- Ви крутитеся й біля місця скоєння другого резонансного вбивства, - підозріло посміхається аенбеушник, - може, це ви їх і вбиваєте? До речі, ми зобов'язані саме так і сформулювати одну з багатьох версій.

- А ви зараз знову знайдете козлів від-

пущення, зальотних терористів, які колись ненароком випадково проходили повз будинок, де проживав сьогоднішній небіжчик? - Виривається у Дочки Прокурора й відразу шкодує, що не стрималася та видала те, що зі Старим далі проводить розслідування і не згодна з офіційною версією спецслужби .

Співробітник АНБУ мовчки дивиться на дівчину, а потім повертається та, не прощаючись, іде до свого авто.

Начальник слідчої тільки опускає очі та відвертається.

- Вибач, Старий! – Винувато каже дівчина та розгублено розводить руками. – Вирвалося!... Тепер АНБУ знає, що ми всерйоз не сприймаємо їхні вигадки та невдовзі поставимо під сумнів успіх, за який спецслужба вже отримали ледь не всі можливі подяки...

- Не сміши мене, маленька, - заспокоює напарницю чоловік та гладить рукою по розумній голівоньці. – З самого початку АНБУ встановила стеження за нами, прослуховує всі наші розмови й, можливо, знає про наше паралельне розслідування ще більше, ніж ми... Так, що не переймайся!

- Коли ти правий, - вголос роздумує Дочка Прокурора, - то спецслужба спробує перехопити у нас справжніх убивць, коли пощастить їх знайти!

- На їхньому місці ми з тобою зробили те саме! – Сміється Старий. – Але, хай хоч до цього дійде! Тоді вже щось вигадасмо, щоб у нас не відняли приз!

- Слухай, - аж зупиняється дівчина, - а давай Безпеку спіймаємо на тому, що незаконно за нами стежать і влаштуємо скандал!

- Ти що не віриш, що ми найдемо справжніх убивць? Ми не скандалісти, ми сищики! Немає часу на дурниці! Сприймай правила гри такими, як є! Та ми б давно профукали цивілізацію і знову бігали, наче первісно люди, з палицями та голі, аби спецслужби світу весь час оглядалися на дотримання законів, частина яких викликають тільки здивування та насмішки. На те вони й спецслужби!...

- У поліцейських зведеннях вказано, що тієї ночі, коли загинув депутат під час чищення зброї, неподалік його будинку знайшли труп відомого квартирного злодія Альпініста, який проникав до помешкань з дахів, - задумливо промовляє Старий.

- Та читала я те зведення, - махає рукою Донька Прокурора. - Тієї ночі на вулицях виявили ще кілька трупів...

Раптом дівчина несподівано схоплюється і підбігає до Старого:

- Думаєте, це не випадковість? Квартирний

злочин хотів залізти до квартири і бачив, як імітували нещасний випадок з депутатом?

- Щоб підробити такий нещасний випадок потрібні серйозні професійні навички, - піднімає палець Старий. – Діє якась компанія, що спеціалізується на замовлених вбивствах, чи ті, хто проходив підготовку в спецслужбі.

Далі обоє знаходять справи раніше неодноразово засудженого на прізвисько Альпініст та уважно вивчають матеріали про нього. Залізавав через вікна. Хтось йому виготовив невеличкий пристрій на батарейках, яким пропалював скло та навіть пластик і дерево, просував руку в зроблену таки чином дірку, відчиняв вікна зсередини та проникав до помешкань.

За висновками експертів злочин загинув через півгодини після того, як від нещасного випадку помер Зразковий депутат.

Слідство чомусь не захотіли пов'язувати ці дві смерті та об'єднувати в одне кримінальне провадження, бо влада вперто трималася головної версії – нещасного випадку.

Хоча, дійсно, тут прямо напрошується версія про те, що квартирний злочин хотів проникнути до квартири депутата і ненароком став свідком убивства, почав тікати, але його наздогнали, задушили й імітували повішення наспіх, що й розкрила експертиза.

Розділ 14.

ЗАПАХЛО

ГРАНДІОЗНИМ СКАНДАЛОМ

Цей дзвінок лунає якось по – особливому.
У середині Старого щось навіть тьохкає!

- Днями ви роздавали у нас свої візитки з номером телефону, просили повідомляли, коли щось можемо розповісти про загиблого депутата...

- Слухаю, - напружується слідчий.

- У мене дещо є, що вам може допомогти, - невпевнено говорить хлопець. - Давайте десь зустрінемося на нейтральній території, щоб поменше виникало запитань у сторонніх...

На призначену зустріч Старого привозить напарниця. Дівчина лишається в авто, а старший бачить, як йому через вікно махає рукою стрункий юнак, що вже сидить за порожнім столиком .

- Бачу з вами можна мати справу, - загадково починає підліток. – Спочатку хотів усе розповісти вашій помічниці, але чув як вона правильно говорить з сусідами загиблого і зрозумів, що мене не так зрозуміє... Ви знаєте начальника нашого райвідділу?

- Так, - мимохідь відповідає Старий. – А що?

- Потрібно одну мою знайому, яку піймали з наркотиками, витягти звідти, - відразу переходить до Справи старшокласник. – Допоможете мені, а я допоможу вам.

- А якщо я розповім про твій шантаж в школі чи батькам?

- То не отримаєте речовий доказ, що це ні який не нещасний випадок, а справжнісіньке вбивство!

- А в тебе є ще якісь варіанти щодо нашої оплати за доказ?

- Дівка, яку загребла поліція, пообіцяла, що даватиме мені раз на місяць, коли її витягну. Звісно, просив частіше, але у неї є чоловік і дитина, каже, що й так ризикуватиме. Телефонував кралі, уже встиг обнадіяти. А у неї слово креміль! Хоч ми з нею й боїмося її чоловіка...

- А мене не боїшся, - погрозовим тоном каже Старий.

- Ні, - махає рукою підліток. – Я в людях розбираюся.

- Моя напарниця може тобі дати грошей і викличеш дівку по телефону та заплатиш.

- А у цієї блаженної є гроші?
Старий киває.

- А тисячу баксів дасть?
- Та найкраща повія коштує сто.
- Так я ще друзів хочу позбавити цноти... І не раз.
- А про що ми говоримо? Що маєш?
- Флешку з відео, на якому вбивають депутата.
- Брешеш!?
- Один тип стояв на балконі квартири депутата і все знімав. А потім, думаю, втікав і загубив мініатюрну камеру, з якої я витяг флешку... Давай швидше думай, бо віднесу до тієї газети, що пише гидоту про політиків. Там точно заплатять!
- А чому відразу не відніс, а вирішив продати нам? Хто наказав нам продати?
- Та я нікому не говорив! Дурень я чи що? А вас бачив того дня, коли знайшли мертвого депутата. Хотів за флешку секс попросити у вашої напарниці, та, коли з нею поговорив, то зрозумів, що дуже порядна, нічого від неї не отримаю, крім неприємностей!
- А про мене ти так не думаєш?
- Ви ж чоловік. Маєте мене зрозуміти, як то без дівки у моєму віці! Не можу я щодня сам себе задовольняти!... У неї гроші з собою?
- Так. А на камері є ще записи?

- Повно! Камера, думаю, належить квартирному злодієві. Там є зйомки квартир, які хотів обчистити.

- Та не може бути, щоб злодій брав на крадіжку камеру, ще й зі зйомками попередніх обікрадених квартир!

- А ви думаєте, що серед злодіїв немає дурнів? Що там усі розумні? Може дурник вважав камеру щасливим талісманом, що приносить удачу?

- Добре! Давай за тисячу і флешку, і камеру.

- За камеру - заміжню! Хто мене безкоштовно обслуговуватиме, коли гроші скінчаться?

- Щось ти дуже дорослий... Я у твої роки...

- Мене батьки пізно до школи здали. Та час зараз такий, що іншими нам, молодим, не можна бути, діду!

- Не називай мене більше дідом.

- Вибач, приятелю!

- А ким хочеш стати, коли закінчиш школу?

- Альфонсом! Тільки, щоб тітки були багатими!

- Крім флешки й камери у тебе є ще щось про вбивство депутата! Так?

- Та не має в мене нічого! Щоб я здох!
- Брешеш! Ану розповідай! Ми заплатимо!
- Спочатку заплатіть, щоб переконався, що з вами можна мати справу. І мою майбутню кохану випустіть та справу закрийте! Її адвокат перевірить! Не здумайте мене розводити, бо більше нічого від мене не отримаєте!

- Не переживай, домовлюся я з начальником, відпустять ту жінку. Але давай зараз усе оптом у тебе купимо! Скільки хочеш грошей за те, що приховуєш?

- Сподобався ти мені, приятелю... Є у мене ще дещо, але не впевнений чи варто тобі розповідати. Докажи мені, що ти дійсно така порядна людина, як про тебе думаю!... Та й уточнити дещо треба, щоб дорожче продати. Коли все зробиш, як слід, то можеш прославитися зі своєю напарницею! Ще попрацюємо разом! Тільки жінку випустять, скинь мені повідомлення на телефон та призначай зустріч... А зараз неси гроші. Тільки давай надалі спілкуватися, як два мужики, без тієї твоєї занадто правильної. Навіщо ти її з собою тягаєш?...

Після перегляду записів на флешці все відразу стає на свої місця. На носіїві інформації є записи з Альпіністом. Отже, зйомки вбивства депутата робив квартирний злодій, якого вбили через півгодини після смерті депутата.

- Навіщо Альпініст слідкував за вбивцею?
– Дивується Дочка Прокурора.

- А коли не знав, що має справу з убивцею? - Припускає Старий та висовує свою версію. - Вбивця проник до квартири депутата з даху через балкон. Певне, залишив мотузку, по якій слідом за ним на балкон проник злодій. Можливо, Альпініст сприйняв вбивцю за свого колегу - конкурента та хотів провчити за те, що працює на його території чи використовує його методи.

- Коли побачив убивство й моментально зорієнтувався та почав усе знімати, - в голос дівчина продовжує думки Старого. – Але чимось себе видав. Вбивця закінчив з депутатом і кинувся наздоганяти свідка, але через дахи, як і прийшов...

На дахах будинків ще тільки планують встановити суцільне спостереження камерами. Поки що використовують зйомки з супутників, де вже встановили прилади нічного бачення та тепловізори, щоб відслідковувати рух людей вночі. Як на зло, того вечора через густу хмарність не має змоги когось відслідкувати, ідентифікувати чи хоч побачити їх пересування по дахах біля будинку загиблого депутата.

- Коли цей убивця ще й здійснив вибух, то цією справою дійсно має займатися спецслужба, - робить висновок Старий. - Злочинець

надто небезпечний, коли так чисто працює та замітає сліди, не зупиняючись навіть перед незапланованим убивством. Аби він хоч до нас не добрався...

У домовлений час Старий під'їздить на своєму старенькому авто до невеличкого парку на окраїні Києва, де на його прохання Генеральний прокурор призначив зустріч.

Старого обшуковують з допомогою пристрою в руках одного з охоронців. Щоб не мав не тільки зброї, а й диктофона чи ще якогось сюрпризу.

Позаду Старого та прокурора двоє охоронців.

Довкола ні душі.

Слідчому чомусь спадає на думку, що це спеціально для їхньої розмови якимось зробили так, що тут нікого немає. Та відразу відганяє таку дурню. Думаючи, що так не далеко й стати параноїком.

Старий коротко викладає вимогу старшокласника щодо звільнення затриманої з наркотиками та просить:

- Потрібно повністю виправдати цю жінку. Зняти з неї всі звинувачення. Вибачитися та відпустити.
- Може його простіше посадити на кілька

днів? - Жартує прокурор. – Усе викладе сам добровільно, щоб відпустили. За те, що робить є стаття у Кримінальному кодексі.

- Хлопець натякає на якусь гру чи сенсацію, яка, сподіваюся, піде на користь вашій дочці, - ділиться роздумами Старий, який минулу ніч взагалі майже не спав, нескінченну кількість разів аналізуючи розмову з молодим нахабою, відчуваючи дивне збудження від того невідомого, на що натякає хлопець. - Загиблій був відомим політик, коли з'являться якісь серйозні зачіпки, або вдасться знайти вбивцю, то усе...

- Розумію. А ви не помиляєтесь у продавцеві?

- Мені залишилося кілька місяців до пенсії. Усі роки працював тільки слідчим. Кожен з моїх успішних колег відчуває, коли наближаєшся до чогось, що може допомогти в розслідуванні. Це почуття мене ніколи не підводило. І ще одне... Я віддав записи розмови з хлопцем на аналіз детектору брехні та Комп'ютеру з психології. Машини підтверджують, що хлопцю відомо щось важливе і він не махлює. Думаю, юний негідник матиме якусь роль у тому, що хоче повідомити. Можливо, доведеться використовувати хлопця перед пресою чи під час слідства. Навіщо нам псувати з ним відносини?

- Ризикну! Хоча, схоже, маємо покладати-

ся тільки на ваш інстинкт...

Через кілька днів усі обвинувачення проти торгівки наркотиками зняті, повністю виправдана. Навіть отримала документи, за якими їй буде надана якась матеріальна компенсація, щоправда, незрозуміло за що.

Можливо за те, з усмішкою думає Старий, що продавала не розбавлену та нерозведену отруту? Чи за що?

Але в глибині душі слідчий дуже радий, хоч і стривожений відповідальністю перед прокурором, котрий пішов назустріч.

Адже, коли старшокласник його обдурило щодо продовження...

Та малий слова дотримав!

Юний негідник зателефонував відразу після того, як затриману відпустили:

- Давай на тому самому місці, приятелю.
- А можна візьму з собою малу? Для неї такі ігри ще цікаві.
- Ти, знаєш, я її боюсь. Не поб'є мене?

Якась вона вся нервова, певне, з сексом у неї не все так добре. Але хай тоді мені привезе в конверті ще тисячу баксів! Те, що вам розповім, коштує значно дорожче!

І от уже за одним столиком сидять двоє слідчих та старшокласник.

Починається розмова з тиші.

Спочатку слідчі після привітань не розуміють чому хлопець мовчить. Та потім обоє здогадуються і Дочка Прокурора кидає на стіл конверт з валютою.

Юнак перераховує гроші. Дістає одну з купюр та проводить по ній ручним детектором валют, як у банку. А потім і проводить детектором по всіх купюрах та дивиться, як світяться. Це вже стає схожим на якісь дитячі ігри. Та раптом до юнака підходить його одноліток, якому їх малий співрозмовник віддає конверт і той відразу виходить з кафе.

Дівчина намагається встати, бо раптом подумала, що малі негідники намагаються розвести її на гроші, але Старий притримує подругу.

- Це мій касир, - наче між іншим говорить сексуально стурбований хлопець.

Старий тільки хитає головою, а напарника вже нічому не дивується та не вже збирається нікого наздоганяти.

Дівчина витягує з великої сумки принтер, який відразу всі слова розмови перетворює на запис літерами і в кінці видасть аркуші з роздрукованим текстом усього сказаного.

Але на юнака це не справляє ніякого враження. Тільки з цікавістю розглядає пристрій.

Слідча пояснює, що їх бесіда зараз почне набувати офіційного значення і, коли хлопець збреше, то за неправдиві свідчення прямо звідси відвезе його до неповнолітніх затриманих, які підозрюються у скоєнні злочинів, звідки його віддадуть під суд.

- Не я говоритиму, - дивує слідчих хлопець.

Слідчі мовчать.

До кафе повертається одноліток, який забрав конверт з грішми.

- Так ти ж казав, що це касир? – Посміхається Старий.

- Він тоді касир, коли має гроші, а так обслуговує багатих дядечків, - пояснює Випускник.

Другий малий теж починає говорити...

Ветеран розуміє, що для всіх було краще, аби цей неповнолітній мерзотник спробував дійсно їх обдурити, а не вантажити своїми зізнаннями, які тепер невідомо куди приведуть!

І чим усе скінчиться!?

Від слів хлопця всередині Старого холодіє все сильніше...

- Батьків у мене немає, - починає здалеку Касир. – Тільки бабуся, з якою проживаю. Суцільне безгрошів'я! Злидні. Бабуся майже весь час спить. Уже років десять ніяк не може померти. Хворіє. На лікування гроші потрібні по-

стійно. А депутат на мене запов тільки побачив. Давав гроші. Пригощав цукерками. Та мені і не було боляче. Хіба що тільки в перші рази наших побачень. Був дуже ніжним та люблячим. Хоча те, що робив зі мною в ліжку всі ці роки, коли можна, розповідати не буду.

- Скільки років це продовжувалося? – запитує слідча.

- П'ять.

Напарниця роздруковує все сказане хлопцем, який підписує кожен аркуш.

- Зараз поїдемо на експертизу, - льодяним тоном говорить Дочка Прокурора. – Коли експертиза не встановить, що ти п'ять років не мав сексуальні відносини з дорослими й ти нам оце все набрехав, то звідти поїдеш прямо в колонію за лжесвідчення. А про твою бабусю я сама потурбуюсь!

Хоча насправді це тільки вважатиметься розбещуванням неповнолітніх і покарання за таке мав нести покійний.

Звісно, хлопцю це все відомо, хоча робить вигляд, що злякався!

Через пару годин слідчі мають на руках письмовий висновок експертизи, що підтверджує факт багаторазового згвалтування хлопця приблизно протягом останніх п'яти років.

Найспокійніший у цій ситуації Випускник.

Навіть експерту, який тільки нещодавно почала працювати та проводити подібні аналізи, стає якось не по собі, коли вислуховує, як Касиру доводилося сексуально задовольняти свого закоханого в нього дорослого дядечка.

Старому навіть довелося підійти та взяти за руку дівчину – експерта, хоч морально якось її підтримати, щоб могла провести всі дії та задати необхідні запитання.

Експерт з вдячністю подивилася на Старого, мовчки йому дякуючи за підтримку, а Дочка Прокурора відвернулася, що ніхто не побачив на її обличчі ревності.

Старий відчуває, що хлопець скинув не весь товар!

Обнімає нещасного підлітка й лагідно пропонує:

- Говори, що ще знаєш! Ми заплатимо!
- У тебе є ще пара штук баксів? – Запитує Касир у Дочки Прокурора.
- На картці, - розгублено відповідає дівчина. – Он, банкомат! Можу зняти.
- Валяй, подруго! – По - панібратському юнак хлопає слідчу по плечу. - Розповім таке, що ще мені й даси... премію!

Дівчина червоніє, але боїться щось сказати нахабі, щоб не злякати вдачу, опускає очі і сподівається, що зараз хлопець таки дасть

якусь ниточку до вбивці любителя маленьких тіл.

Те саме думає й Старий та ні на мить не відходить від Касира, який грається на телефоні, доки дівчина знімає гроші, та весело щебече з Випускником.

І знову все спочатку.

На лавочці біля якогось під'їзду Випускник перераховує гроші, перевіряє їх на детекторі валют та віддає конверт з купюрами Касиру, котрий кудись відносить гроші і з'являється тільки через півгодини з папкою з фотографіями.

Слідчі розглядають світлини з дітьми і розуміють, що саме потрапило до їхніх рук.

Дочка Прокурора прямо на вулиці швидко налагоджує пристрій з мікрофоном та друкуванням протоколу й починає проводити допит свідка. Тільки тепер прикріплює до тіла хлопця ще й датчики детектора брехні.

- Зізнаюсь, дуже хвилювався, щоб депутат не знайшов когось замість мене та не перестав давати грошей на лікування бабусі та моє навчання й розваги, - говорить хлопець і детектор висвітлює на табло, що звучить правда. – А потім вибрав якоесь момент, коли депутат спав, та обшукав його квартиру і знайшов фото дітей, з якими той займався сексом.

- Чому подумав, що ці фото саме таких ді-

тей? – запитує слідча.

- Здогадався. - Хлопець натискає кнопку на пристрої, що записує їх розмову, і той виключається. - Конкурентів відчуваєш завжди ...

Знайти всіх дітей по фото то справа кількох хвилин роботи комп'ютера, де міститься всі можливі дані про всіх, хто хоч раз попадав у поле зору камер спостереження .

Усі діти проживають у Києві.

До рук Старого з напарницею потрапляють секретні матеріали з бази даних спецслужб про те, що підірваний у кафе депутат теж був педофілом. Вказуються діти, з якими перебував у сексуальних відносинах. Не змогли вирахувати хто і звідки надіслав на пошту слідчих цей таємний документ, який не розголошувала спецслужба.

Чому надіслали саме тоді, коли випливла інформація, що другий загиблий парламентар дуже любив дітей?

Хтось слідкує за їх розслідуванням?

Слідчі шоковані!

Ходять самі не свої від історій та зізнань, які доводиться вислуховувати добровільно чи під погрозами надати розголосу сексуальне насильство над їх дітьми.

Згвалтовано багато дітей і до цього мають відношення обидва вбиті народні депутата!

Наругу над дітьми здійснювали заради власного задоволення чи розваг.

То це помста?

- Мала, з нашими педофілами щось не так, - як завжди, намагається поставитися з підозрою до всього Старий.

- Але тоді чому всі діти на детекторі брехні говорять правду?

- Не знаю...

- Ви не звикли, що все так легко й просто, - пояснює дівчина ветерану. – Від десятиліть безкарності та здійснення будь – яких дурнуватих бажань деякі політики переконали себе, що все зійде з рук! І помилились!

- Аби ж то так...

Розділ 15.

ОПРИЛЮДНЕННЯ СЕНСАЦІЙНИХ МАТЕРІАЛІВ

- У нас забирають справу, - ошелешує напарницю Старий, коли повертається від керівництва. – Маємо передати всі матеріали розслідування протягом трьох днів. Повністю погоджуємося з офіційною версією! І крапка!

- Капітулюємо? – З осудом говорить дівчина.

- Так! Закриваємо справу та зосереджуємося на наступній!

- Кому потрібно передати все?

Старий зітхає...

- Невже тим, про кого подумала? – Обурено запитує дівчина. – Усе спустять на гальмах, втратять головні докази, справа розсиплеться... Зрадники! Зраджують нас! Зраджують справедливість! Хочуть усе зам'яти! Зараз же телефоную батькові!

- Краще увечері поїдь до нього і спокійно переговориць наодинці, - радить Старий. – Його телефон точно прослуховується!... Але ж ти сама говорила, що ви з ним домовилися, що він

не буде за тебе клопотатися. Про це твій батько сказав і нашому начальству...

Дочка Прокурора мовчить, підходить до вікна і раптом по її позі Старий розуміє, що когось побачила і слідкує за ним, прийняла стійку, як мисливська собака.

Аж, ноги тремтять!

Та чоловік робить вигляд, що складає розкидані по столу папери і нічого не помічає.

Дівчина теж починає зображати байдужість, зітхає й каже:

- Сигарети скінчилися. Схожу до свого авто, візьму пачку... Покурю!

Старий тільки киває та не піднімає голову.

Але тільки дівчина виходить з кімнати, чоловік обережно підходить до вікна і намагається знайти того, хто привернув увагу напарниці.

І відразу знаходить!

Редактор газети журналістських розслідувань!

- От негідник! – мимохідь виривається у Старого.

Відразу задає собі запитання: хто стукнув журналісту про те, що у них відбирають справу і з розпачу дівчина може щось розповісти чи натякнути редактору про те, що дізналися.

Це Акварель направила ЧК до слідчої, коли сьогодні вранці заінтригувала редактора:

- Нюхом чую, дівка щось має! Мій інформатор не помилився. Це наша історія! Візьмися за цю ще не вимазану та не розбещену, затягни її в ліжку та все випитай! У тебе таке виходить найкраще!

- Думаєш вийде? – Не впевнений редактор. – А коли слідчі нічого не нарили?

- Переконана, - надихає репортерка, - повернешся з уловом! Той, хто повідомив мені що в слідчих з'явилися якісь вкрай важливі дані, ніколи раніше не помилявся!

- А хто твій інформатор?

- Навіть і не сподівайся, що видам...

Старий розуміє, що дівчина в такому стані від того, що у них хочуть забрати справу, шепне в ліжку новому коханцю: обидва вбиті депутати були педофілами ще й продиктує список жертв збоченців.

А це вже сенсація!

Заради чого редактор і підкотив до Дочки Прокурора.

Шокуюча новина по силі майже така сама, як і попередня, про компромат на депутатів – корупціонерів!

Редактор розкопає все швидко!

Здібний хлопчик!

І як же ще досі його не вбили, як попереднього керівника видання?

Тираж газети знову, як і після публікації компромату, злетить до небес.

Начальство хоче зам'яти справу про вбивство депутата та все залишити, як є, начебто, з парламентарем стався таки нещасний випадок, а флешка то підробка, монтаж. Натякнуть новому слідчому по справі, що не проти, аби носій компромату дивним чином зникне, або замість нього підсунуть інший, де й без експертизи буде зрозуміло, що то підробка. А свідки насилля над дітьми не дуже зацікавлені в показах, бо винні все одно мертві. То навіщо псувати репутацію постраждалим дітям і їх батькам, щоб на них показували пальцями та розповідали про сексуальну наругу над ними.

Але слідчий також знав, що його керівництво боїться навіженого редактора.

Через журналістські розслідування багатьох вигнали з роботи, а то й посадили. Тож, коли інформація про депутатів – педофілів з'явиться в газеті, швидше за все, керівництво передумає забирати у них справу. Коли так зробить, то наступною сенсацією в газеті може стати те, що керівництво зумисне хоче розвалити справу.

Старому і дали кілька днів на передачу справи про вбитих депутатів - педофілів тому,

щоб подивитися на реакцію його напарниці.
Побіжить скаржитися батькові чи ні?

То тоді мала все робить правильно!

Старий тільки чеше потилицю та дивиться як журналіст підходить до дівчини, котра робить вигляд, наче тільки помітила редактора.

Хитрий сексуальний крук починає обробляє його пташеня...

Усі знають, що буде далі.

Вічна, як життя, вигідна обом, інтрижка, що закінчиться сьогодні в ліжку.

- Доброго дня! – Редактор миттю перетворюється на сексуального та надзвичайно привабливого. – Дозвольте відрекомендуватися?

- Я вас знаю, - розгублено виривається в дівчини, бо бачила хлопця на обкладинці глянцевого журналу.

Тоді, пам'ятає, не втрималася та прочитала про чутки про сексуального редактора. Навіть сфотографувала собі на телефон такого прославленого повелителя жіночих сердець.

З сексом у дівчини якось не складається.

Не щастить на партнерів у ліжку. Всі, як один, попадаються невмілі, не можуть дати ніякого задоволення та думають тільки про себе.

- А що ви знаєте про мене?

Дочка Прокурора вся червоніє з голови до п'ят.

- Та я не про те! - Щиро сміється хлопець, від чого дівчина взагалі розгублюється та впадає ледве не в ступор. – Ви така гарна, чиста й наївна! Аж не віриться, що працюєте слідчим та ловите тих, хто нікого не боїться та вбиває депутатів! Багато спілкувався з вашими колегами, а таку, як ви, ще не зустрів.

Сьогоднішня доба закінчується для обох на квартирі Доньки Прокурора у її ліжку.

Серед ночі на сьомому небі від щастя дівчина клянеться, що їй ще ні з ким не було так добре та розповідає всі таємниці розслідування редактору й передає йому копію всіх матеріалів.

- Хай роблять зі мною, що хочуть, аби тільки ти був задоволений! Не знаю, як ще віддячити тобі за ту радість, що зумів мені дати! Тепер можна й померти!

- Не говори дурниць! Ти прекрасно знаєш, як тільки хоч частина цих матеріалів з'явиться в моїй газеті, твоє начальство й слова побоїться тобі сказати, щоб тільки не мати справу зі мною. Запам'ятай мої слова: тебе ще й нагородять! Тільки потрібно знайти вбивцю!

- Не можу пояснити чому, але переконана, що знайду виродка, - каже дівчина і очі в неї сяють так, що запалюють і хлопця.

І свято душі та тіл продовжується до самого ранку...

Розділ 16.

ПРЕС – КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО ПЕДОФІЛІВ З ПАРЛАМЕНТУ. НІЧ НАСОЛОДИ

- Це якийсь жах!
- Хто нарешті пристрелить ЧеКіста?
- Гідне продовження малоприємної історії з корупцією у Парламенті!

Так мої знайомі коментували слова редактора газети журналістських розслідувань під час своєї прес – конференції, яку дав для провідних засобів масової інформації...

- Навіщо нам усе це? – Дехто з друзів хоче застерегти ЧК. - Це проблема не тільки політиків. Ви думаєте у церкви немає таких проблем? Сподіваєтесь страхом зможете зупинити гвалтівників? Вас тягне на темний бік Місяця. Хочете проникнути до чужих спалень, а там не часто відбуваються такі драми, про які всі вважають за краще мовчати. Ви занадто підняли завісу над таємницею! Яка користь буде країні від ваших викриттів?

Ще зранку в день проведення ще вчора оголошеної прес – конференції в Інтернеті та

на телебаченні й радіо з'явилися повідомлення про відміну цього очікуваного сенсаційного заходу. Так до пуття і не встановили хто запустив інформацію про перенесення прес - конференції. Але ЧК відразу дав наказ найняти компанії, щоб розіслали повідомлення та зателефонували всім, хто збирався прийти на зустріч з редактором, що все залишається в силі. ЧК зустрінеться з пресою та відповідь на всі запитання щодо депутатів – педофілів.

Новина сколихнула.

І так не дуже спокійна громадськість знову починає гудіти, як вулик...

- Дякую, що прийшли! - Щасливий редактор тисне всім руки, відчуває себе в центрі уваги.

Заради таких моментів ватро копирсатися у навозі життя!

- У нас в країні ніхто ще не писав про збоchenців такого високого рангу, - зауважують присутні та намагаються підколоти редактора:

- Так, по – вашому, Парламент то не лише кубло корупції, а й збіговисько педофілів?

- Редакції вже стало відомо про десяток хлопчиків, з якими відбувалися подібні інциденти за участю парламентарів, - ошелешує всіх редактор на початку своєї прес - конференції. – Ми повинні захистити дітей! І таке від-

бувається по всьому світу! Чого варте людство, коли дійшло до такого!

- Ви дискредитуєте найвищий законодавчий орган держави! – Викрикує хтось з місця.

- Я прагну не дискредитувати, а очистити Парламент, щоб нарешті під купол Верховної Ради заходили тільки нормальні.

- Виставляєте депутатів якимись збоченцями, педофілами...

- Не моя вина, що окремі парламентарі саме такі! Це моя робота, - спокійно пояснює ЧК. - Якщо хочете, це призначення «четвертої влади», якою вважають журналістів. Це не я їх компрометую! Самі себе компрометують! Високопосадовці - збоченці, котрі не знають куди дівати накраде гроші, а від здійснення будь – яких свої дурнувятих бажань геть береги втрачили!...

- Ви неправомірно звинувачуєте у вказаних діях і тих, на кого не маєте достатньо доказів. Та тільки одними такими натяками можете довести до того, що захоче звести рахунки з життям, як трапилося з чиновником, на якого вам підсунули фальшивий компромат. Проти вас заведено кримінальну справу за доведення до самогубства.

- Я став жертвою маніпуляції та обману...

- Ви ніколи не видаєте своїх джерел резо-

нансних публікацій. Ми й досі не знаємо хто надав вам компромат про масштабну корупцію в парламенті.

- Я й сам не знаю цих джерел! До мене звертаються, бо мені довіряють. Як деякі інші редактори, після отримання компромату не побіжу викривальні матеріали продавати втридорога тому, про кого йдеться, а опублікую в себе в газеті і на сайті!

- Ну, а ви хоч повідомите нам, хто надав вам інформацію про численні випадки сексуальної наруги над дітьми та підлітками з боку цих двох парламентарів?

- Дякую за запитання! Але мені невідомі джерела!

- В опублікованих записах депутати говорять про легалізацію педофілії. Обговорюють можливість внесення поправок до закону, щодо так званого «віку згоди», щоб можна було безкарно вступати в сексуальні відносини зі старшими підлітками. Сподіваються, що в майбутньому педофілія вважатиметься цілком природнім явищем і за нього не каратимуть. Як уже через розвиток демократії та посилення толерантності не карають гомосексуалістів та лесбіянок.

- У суспільстві надзвичайно сильна гидли-

вість до цього явища, - заперечує ЧК. - Думаю в майбутньому тільки посиляться покарання для педофілів!

- Чиї прізвища ще прозвучать? Під кого ви копаєте? - допитуються в редактора.

- У нас ще є відомості про кількох парламентарів, але такі серйозні звинувачення потребують додаткової перевірки, - інтригує присутніх редактор.

- Це депутати нинішнього скликання чи попередніх? – Задає чергове запитання та мило посміхається гарненька повногруда струнка блондинка, на яку ЧК звернув увагу, коли тільки запрошені заходили до зали.

Як не крути, а тут була найпривабливішою та найбільш сексуальною!

Звісно груди мала ідеальні.

Навіть продавала їх зображення глянце-
вим журналам. Тільки забороняла показувати своє лице, щоб не псувати свій рейтинг, бо вела чи не найбільш моральну передачу на українському телевізійному просторі, та зрідка брала участь у релігійних програмах, де починала так сяяти, що священики тільки хрестилися від думок, що відразу чорти починали посиляти в голови святих отців, щодо тіла божественної красуні. Служителі церкви дивилися на неї, як на янгола.

Але головним у фігури дівчини було навіть не прекрасне обличчя чи фантастичні груди, а сідниці, за які колеги називали її Попеску, Попес і т.д..

Спочатку ніхто не розуміє, чому дивитися на неї ззаду було ще привабливіше, ніж спереду. Коли йшла по вулиці й не збиралася прикидатися шваброю та приховувати свої принади, то, часто, за нею бігли не тільки натурали, а й гомосексуалісти з лесб'янками та просто цінителі прекрасного!

Фото її грудей та сідниць, а також зроблені точні копії, за що журналістці заплатили чималі гроші, мали в кожній київській та й не тільки багатьох українських і зарубіжних клінік пластичної хірургії. Тільки хірурги штучної краси казали, що це імпланти.

Її називають Жар – Птицею, бо саме з такою назвою веде передачу на своєму телеканалі. З'явилась невідомо звідки, зовсім недавно, але відразу полюбила сенсаційні повідомлення про скоєння різноманітних злочинів і, фактично, починала ставати найсерйознішою конкуренткою газети журналістських розслідувань.

Чув, дуже гаряча кобилка!

Заведе кого завгодно!

Особливо цього й не приховувала та навіть натякала в своїх телепередачах.

Виконає найзаповітніші еротичне бажання! Але здійснення таємних інтимних фантазій і мрій чекає тільки на тих, хто має якусь сенсаційну інформацію та готовий через красуню передати ці матеріали для її телевізійної передачі...

- А може назвете імена й майбутніх депутатів - педофілів! – Зі сміхом викрикує з місця якийсь невихований дотепник, якому відразу погрожують вигнанням з зали.

- Не можу цього сказати,- відмахується ЧК.

- Просте ж запитання! – Наполягає своїм збуджуючим голосом Жар-Птиця.

- Депутати минулого скликання! - Здається редактор.

Потім робить вигляд, що не помічає Жар – Птицю та починає називати прізвища, імена, вік жертв педофілів та розповідати про те, що довелося витерпіти нещасним неповнолітнім.

- Будь ласка, назвіть прізвище! – Красуня намагається перебити розповідь редактора та продовжує наполягати на відповіді.

А сама весь час потихеньку, але майстерно, з досвідом, безперервно водить обома руками по притуленому майже до самого рота великому мікрофону та робить вигляд, що ледь

не стогне в благованні чогось великого і прекрасного.

Відверта та вульгарна поведінка звабниці породжує в голові ЧК цілий вир сексуальних бажань та фантазій, а тіло пронизує еротичне збудження.

Редактор продовжує обуреним схвилюваним голосом розповідати про горе, яке трапилося з дітьми та їх батьками, але йому вже починає ввижатися, наче, красуня повільно засовує весь мікрофон собі до рота!

Бідолашний ЧК аж сіпається, щоб відігнати надокучливе видіння, а павучиха тільки багатообіцяюче посміхається та дивиться прямо в очі ЧК і бачить, як муха попала в її павутину...

Тепер тільки потрібно, щоб побільше заплуталася та не могла випурхнути!

- Мені ж потрібно про щось писати, - ніяк не вгамується журналістка, перекрикуючи редактора, продовжуючи витворяти з мікрофоном саме те, про що мріє чимало сексуально стурбованих. - Не тільки ж вам одному загрибати всі сенсації!

Редактор підморгує дівчині та хтиво відверто дивиться на її ноги й низ живота.

Кмітлива відразу все розуміє.

Посилає таку сексуальну усмішку та наче матеріалізований палкий повітряний по-

цілунок, що ЧК, ні на мить не припиняючи розповідати про злочини проти дітей, стає червоним, як рак. Але такий стан редактора сприймається оточуючими, виключно, як переживання й біль постраждалих, про йдеться.

Раптом вмить заскакує за кафедру, щоб ніхто не побачив стану його тіла, особливо нижньої частини, та не засміявся над тим, що редактор враз став таким помітно сексуально збуджений.

Володарка майбутньої сьогоднішньої ночі теж непомітно на знак згоди підморгує ЧК та крутить очима в різні боки, а потім і взагалі на мить закриває віки, наче в екстазі, та тільки широко розкриває рота, мов у самому розпалі полового акту...

ЧК продовжує говорити, але від таких прозорих однозначний багатообіцяючих натяків блондинки геть божеволіє. Проте, всі присутні списують його тон та дивний тремтячий голос на обурення діями знахабнілих політиків – педофілів.

Отак просто двоє ділових вічно зайнятих службовими клопотами кар'єристів мовчки призначають побачення!

Ділова угода укладена й скріплена печатками хіті в обох на обличчях!

Без слів надали один одному фантастичні обіцянки!

Оборудку повертають так миттєво на очах у всіх присутніх, що ніхто нічого не встигає помітити.

Усі довкола спостерігають у цей час за великим екраном, на якому показують фото збезчещених політиками дітей.

Обоє гравців та майбутніх партнерів по сексу задоволені.

Тепер, головне, щоб такими задоволеними залишилися після того, як кожен отримає своє. Редактор - її тіло хоч на пару годин, - проте, настроює себе на те, що проситиме на всю ніч, - а журналістка - прізвище колишнього депутата – педофіла та докази щодо збоченця!

Жар – Птиця ледь стримує, щоб не довести ЧК до оргазму.

Проте громадянська свідомість та сором за те, що може виставити ще одного корисного ідіота на посміховисько, бере гору і дівчина непомітно вислизує з зали для прес – конференції.

Щоб ЧК зміг втримати себе в руках, але сховався з розуму й далі, чекаючи продовження обіцяного красунюю спілкування.

Надалі ЧК тільки те й робить, що поглядом шукає Пташку.

Після зустрічі з журналістами розстрочений сідає до авто і вже має їхати в редакцію та

раптом бачить попереду Жар – Птицю, яка з усієї сили махає йому рукою.

Життя налагоджується!

Жити стає краще та веселіше!

Редактор під'їздить до дівчини, загальмовує, розблоковує зачинені двері та починає відстібувати ремінь безпеки, щоб вийти з авто, аби допомогти такій красуні сісти до салону.

Але вмить блондинка сама, як вихор, заскакує на переднє сидіння поруч з редактором та відразу засовує одну руку хлопцеві в штани.

Чого завгодно очікував ЧК від непередбачуваної, але такого...

Запановує тиша.

Чарівниця вигинається та подає своє нестримне гаряче тіло майже впритул до хлопця.

Наближає гарнесеньке обличчя до лиця своєї здобичі і дивитися прямо у вічі так, що у ЧК голова починає крутитися, та весь стає мокрим і червоним, як розжарений метал.

- Нічого собі! – Захоплено та протяжно розтягує кожен склад у словах дівка. – А я думала, що то все вигадки та твій піар! Ніколи такого не тримала! Ого - го! У тебе що? Насос там працює?

Слова красуні починають приводити хлопця до тями.

- Кажі прізвище і давай мені компромат

на тих педофілів! – Пропонує ділова. – Ось моя візитка з домашньою адресою... Підвезеш мене додому, а доки їхатимемо, зроблю все, що хочеш, якнайкраще! Я слів на вітер не кидаю! Повір!

І дівчина дістає з сумочки презерватив, професійно ротом розриває обгортку та починає часто дихати. аж задихатися й демонструвати страшенний еротизм та хтивість від передчуття зустрічі з небаченим досі...

А другою рукою починає розстібати «блискавку» на штанях хлопця.

Але редактор грубо висмикує дівочу руку зі своїх штанів та застібає «блискавку».

Й нахабно дивиться на гостю, ледь збентежену від такої несподіваної поведінки.

Прорахувалася!

Маю справу не з ідіотом?

Обоє розуміють, що після такого конику хлопця рахунок у цій грі відразу стає: 2 : 1.

А після наступного запитання хлопця гра й зовсім досягає нічий: «2 : 2»:

- То де ти навчилася займатися сексом на відстані? - ЧК витягає з кишені та спрямовує на дівчину мікрофон з детектором брехні, у якого загорається напис про те, що красуня не бреше, як дівчина починає відповідати на запитання:

- Щоб ми стали друзями та партнерами

тобі доведеться розповісти мені все, як на ду-
ху, - По хазяйському пояснює редактор.

- Майже цілий рік жила з багатим ко-
ханцем в Індії. Ми з ним дуже захопилися йо-
гою, медитацією, гіпнозом та ще багато чим.
Там і навчилася.

- А як же твій чоловік?

- Коханець купив будинок у Києві на
ім'я мого чоловіка і квартиру нашій доньці в
центрі... То чоловік тільки був радий та мене
пробачив.

- І що трапилося з коханцем?

- Коли ми розтринькали всі його гроші,
то я... продала бовдура тим, хто за ним полю-
вав. Непогано, до речі, заплатили! Хоча... до-
велось з ними пожити кілька тижнів... доки не
зрозуміли, якщо не відпустять мене з ліжка, то
просто помруть від насолоди. Казали, що я, на-
че наркотик, який вбиває!

Останнє речення красуня вимовила з гор-
дістю та почала відходити від переляку. Коли
ЧК показав, що не такий уже й слабак, то від-
разу згадала чутки про те, що редактор
пов'язаний з мафією.

Навіть на якусь мить навіть пошкодувала,
що заскочила до цього броньованого авто з за-
темненим склом та вже наглухо зачиненими
дверима. Тепер дівчина дійсно, як птаха в цій
клітці, у цьому сейфу на колесах!

Страх відразу залив її з голови до п'ят. Подумала, що ЧК може відвезти її до бандитів, а ті тільки й раді будуть, розважаться з нею, а коли набридне, щоб не вбивати, відправлять до якогось заокеанського борделю.

Красуня напружено думає, як утримати нічию та залишитися головною в парі, стати дресирувальницею для цієї тварини.

У життєвій та виробничій ситуації, що склалася довкола красуні, ЧК може стати її палочкою – виручалочкою!

У Жар – Птиці вже почалися неприємності з керівництвом її телеканалу, коли вона після висвітлення побутових конфліктів чи кримінальних правопорушень звичайних простих людей, в основному, майже жебраків, держслужбовців та безробітних, почала в своїй передачі зачіпати і людей з грошима.

Власники невеличкого каналу злякалися дзвінків та погроз і вже збираються при першій – ліпшій нагоді вигнати прекрасну секс – машину, яка задовольняє їх, як тільки може в ліжку, але може розорити чи взагалі призвести до загибелі, коли не припинить критикувати все більш і більш заможніших та впливових. Весь час дирекція говорять про те, щоб кинула займатися такими небезпечними дурницями.

Та журналістка вже спробувала смак забороненого і тепер не зупиниться, доки не

приведе всіх до загибелі. Бо власники не мають ніякої ваги та серйозного прикриття у владі.

Коли ЧК вже стільки часу сходить з рук усі його викриття, то, зрозуміло, що той, хто стоїть за хлопцем могутніший і за тих, на кого редактор виливає скільки багнюки в своїй газеті, та й за самого Президента, який, коли скаржаться на ЧК, тільки розводить руками та говорить про свободу слова.

Швидше за все, господар редактора в одній із зарубіжних могутніх країн, надійних союзників України. То редактору нічого не вартує переговорити з своїми господарями, щоб викупили телеканал, де працює красуня, та передали канал або ЧК... або їй!

Потрібно блефувати!

Жар – Птиця йде ва-банк!

З розмаху щосили б'є долонею по щоці та носі редактора та кричить йому на вухо:

- Не роби так більше!

Той від такого ледь не у ступорі!

Розлючена дівка випромінює скільки гніву та небезпеки, що в її голосі ректор чує нотки Наді.

А при одній згадці про брудного детектива у ЧК від страху починають трястися пальці.

До цього часу не знає, що з ним зробить директор детективного агентства за те, що викрав у неї флешку з компроматом. Посміхається-

ся та проявляє люб'язність при зустрічах, а перед Аквареллю взагалі розсипається в компліментах.

А це найстрашніше!

На днях редактор випадково на якомусь прийомі зіткнувся з Віктором Павловичем, хрещеним батьком місцевої мафії.

Той з таким здивуванням подивився на ЧК. Підійшов, міцно потис руку хлопцю й захоплено вигукнув:

- Молодець! Поважаю! Навіть я б такого не насмівився зробити з Надею!

А ще підбадьорливо, але трохи з жалем, як на майбутнього покійника, подивився на хлопця і співчутливо похлопав по спині на прощання.

Пам'ятає, після таких слів мафіозі закрутилася голова, затремтіли піджилки і почав втрачати свідомість.

Добре, що поруч були дві дебели молодичі з вищого світу. Підхопили хлопця та повезли до розкішного маєтку, де цілу ніч відпрацьовував з двома товстухами їхню руку допомоги. Ті корови й досі телефонують та запрошують до свого корівника. Обіцяють ще й подружок привести, щоб показати Восьме Диво Світу, як з тих пір називають хлопця за всі його достоїнства!

Чому Павлович похлопав журналіста по спині?

Може Надя вже домовилася з мафіозі, що той відправить редактора десь на рудники в Африку чи Латинську Америку?

А я, наївний, сподівався, що врахують мій сексуальний потенціал, красу та молодість і запроторять до борделю для сексуально стурбованих сучок!

Тепер уже, - протягом усіх днів відколи викрав компромат у Наді, - своїх молитвах редактор просить Всевишнього, щоб, коли Надя чи хтось інший захотів відняти у ЧК життя, то, щоб хоч не катував та не відправляв кудись на каторгу.

Просить смерті швидкої та безболісної!

Жар - Птиця з прихованою радістю помічає щось на зразок сліз в очах потенційного кандидата спочатку в коханці, а потім і в спонсори та того, хто її утримуватиме й прикриватиме.

Треба добивати й ламати джерело свого майбутнього щастя та професійної кар'єри!

Я примушу цього вилупка та всю ту банду, що за ним стоїть, викупити для мене телеканал у моїх нинішніх господарів і корупціонери боятимуться мене не менше, ніж редактора!

Або затрахаю бісового сина до смерті!

Перетворювати звіра на домашню тварину, що за щастя вважатиме лизати... хазяйці ноги.

Ще сильніше вдруге дає гучний ляпас хлопцю та знову кричить, аж у самої вуха заклало:

- Кому кажу? Чуєш мене чи ні?
- Більше не буду, - ридає редактор та сам не розуміє, що каже й що відбувається.

І з його очей, як у дитинстві, починають ще більше литися сльози.

Дівчина піднімає голову редактора за підборіддя і дивиться в його заплакане обличчя, по якому з розбитого носа течуть два струмочки крові, а з очей ще по двох сльози.

Певне, хлопець усе ж таки слабак! А ще боягуз і трохи садомазохіст!

Уже трішечки тихіше, але ще кричить таким же страшним голосом, бо вже переконалася, що такий тон діє на редактора безвідмовно:

- То хто з нас головний?
- Ти, - шепчуть розбиті губи ЧК.
- Правильна відповідь! Отримай відмінну оцінку, мій любий Учень - новачок. Пограємося у вчительку з колечком й школярика з паличкою?

Жар – Птиця прекрасний психолог і знає, що під час вербування, головне, не переборщити, щоб риба не зірвалася з гачка.

Після палиці зажди має бути пряник!

Ще раніше Жар – Птиця вивчила все що могла про редактора, бо саме на нього хотіла бути схожою.

ЧК – то її ідеал! Приклад у професії!

І зараз весь час мріє та хоче так само сміливо та безглуздо боротися з корупціонерами, як він.

Коли почала дізнаватися з ким спить, то добрі люди шепнули, що крім усякого непотребу редактора трахають дві небезпечні конкурентки – відомий приватний детектив, перший друг казнокрадів і шпигунів, та єхидна й зла репортерка з його газети.

Жар – Птиця швидко розібралася, що детектив використовує ЧК тільки як замітник гумового фалосу з секс шоу, де, до речі, як щойно дізналася, дійсно, немає таких розмірів! Ще, певне, Надя грає ним, як пішаком у своїх заплутаних інтелектуальних іграх.

А от репортерка спить з ним тільки заради кар'єри та найбільшої після редактора зарплатні в газеті. А ще, щоб наганяти страху на великий колектив редакції, де всі перестали навіть розрізняти ЧК і його коханку, момента-

льно виконують будь – яку команду обох та ходять перед нею навшпиньки.

З обома конкурентками можна домовитися, коли їх запевнити, що не збирається втручатися у їх відносини з ЧК. Потрібно переконати детектива, що ніскілочки не буде заважати користуватися цим ідіотом коли і скільки захоче. А репортерка тільки буде рада, що не треба спати з шефом, бо дуже любить свого чоловіка та дітей...

Дівка вже бувала в таких авто і знає де кнопка, щоб салон перетворився ледь не ліжко.

Крісла повільно нахилиються, а красуня ніжно цілує свій трофей і злизує все зайве з обличчя.

По – материнському обнімає хлопця, гладить по голівоньці, шепче компліменти йому на вушко, та намагається заколихати. Слухняний покараний хлопчик перестає плакати і сам починає горнутися до матусі, яка починаю стягувати з нього штани та завалює його на спину.

Тим, що хочуть зробити, займаються ледве не щодня. Багатьох своїх партнерів по сексу давно забули.

Хлопець ще до кінця не розуміє, що відбувається, але охоче підкоряється своїй новій володарці. Таких владних ще не мав!

Дівчина думає, що спокушає чергову жертву, та вилазить на покійного та вмілого...

Але, те що відбувається потім, не чекає ніхто.

Пристрасть, наше блискавка, пронизує обох!

Фонтани енергії притискують один до одного!

Тіпаються, кричать і стогнуть, наче на них кинули оголений електричний кабель під напругою.

Коли це смерть, то варто померти, щоб таке відчутти!

Від насолоди не можуть відкрити очі.

Крик застряє десь у горлі .

З усіх сил намагаються відтягти кінець, але не мають на це сил. Уся енергія перетворюється на радість та вибух.

Щасливі й палаючі провалюються у безодню.

Обоє запитують:

- Ми померли?

Але відповіді не мають, бо свідомість відключається...

Попереду в обох чимало спільного інтиму.

Але ота навіть неповна хвилина сексу вирішила все!

Такого атомного вибуху насолоди та пристрасті не мали й не матимуть більше ніколи!

Ні від наркотиків!

Ні від гіпнозу!

Ні від будь – чого іншого! Ще навіть від невігаданого на погибель чи на процвітання людства!

Дві половинки, дві душі, блукаючі в темряві серед мільярдів інших, схожих , але не їхніх, випадково зустрілися!

І пази обох половинок ідеально підійшли один одному. Навіть без найменшої мікроскопічної шпаринки.

Вибух був від того, що половинки, дві душі, вмить стали єдиним цілим.

Три години напівроздягнені лежать без жодного руху.

Невже померли?

Очі відкривають одночасно.

Усе ясно без слів.

Здійснилося те, що майже не здійснюється ніколи!

Мов дві машини. Сили відновлено. Готові до бою.

Торкаються пальцями рук.

Ми з тобою тепер однієї крові!

А потім розуміють, що вони не одні у Всесвіті, в Україні, в Києві й на оцій Львівській площі.

Навіть не одні в цьому броньованому салоні авто, бо довкола вже повно їх бажань і проблем та потреб.

Були янголами, на мить побували в казці, в іншому вимірі, а тепер потрібно ставати людьми.

З'являються посмішки.

Одягаються.

Розпочинається вічна гра навічно закоханих.

Жар – птиця знову за своє, як і тоді, коди тільки вскочила в це авто:

- Милий ти отримав, що хотів. Будь ласка, скажи прізвища тих клятих педофілів та дай мені на них компромат і підкинь додому.

- Ти ще не відпрацювала, моя пташечко!

- Та мені в житті так не було приємно!

Думала, що помру!

- І я теж! – Зі здивуванням говорить ЧК, зупиняє авто, міцно обнімає дівчину й закохані зливаються в довгому поцілунку.

Так би й цілувалися вічно. Першою починає пручатися Пташка, яка нарешті вже згадала навіщо вона тут:

- Ну, кажи вже прізвище...

- У мене всі матеріали вдома.

Дівчина дістає з кишені хлопця детектор

брехні та наче ненароком проводить рукою по всьому тілу хлопця, від чого той напружується та починає часто дихати.

Пташка включає прилад і просить повторити останню фразу.

Детектор підтверджує, що хлопець говорить правду.

- Подаруєш бідній журналістці таку корисну іграшку? – Запитує дівчина та кладе прилад до своєї сумочки.

- Звісно! Для тебе що завгодно! Навіть зірку з неба!

Руки дівчина хапається за «блискавку» на штанях хлопця. Але той хоче відвести її руку, на що красуня капризно:

- Давай з зіркою почекаємо. Скажи мені хоч прізвища.

- Сьогодні в тебе повна нічна зміна! – Відрізає ЧК та заводить машину й починає везти дівку до себе додому.

- Змилуйся, милий! Давай тільки на пару годин! А то вдома я взагалі нічого не встигаю зробити! Ще чоловік почне думати про розлучення!

- Робочий день вісім годин! – Відрізає ЧК. – Конституцію читала?

- Ну, милий, не будь таким впертим! Поступися заміжній! А давай розтягнемо на кілька зустрічей?

- Цілу ніч! Або не отримаєш нічого. І я відвезу тебе додому прямо зараз.

- А що я скажу своєму начальству? Думаєш, їм уже не настукали, чим оце з тобою займаюся і навіщо? Тільки й чекають, щоб мене вигнати?... А ти мене на роботу візьмеш до себе?

- Без проблем! Хоч з сьогоднішнього дня!

- А що скаже твоя репортерка, з якою ти спиш?

- А ти звідки...

- І про твого детектива знаю! Ти мене за хвойду тримаєш чи за журналістку? Та я з батьками об'їздила весь світ! Вільно говорю кількома найголовнішими мовами. Серед однокурсників у мене найвищі показники інтелекту. Тільки два роки, як отримала третій диплом. Одночасно навчалася у трьох вузах. Я ще й економіст та юрист... Чоловік не хоче нікуди їхати з України, бо боїться, що я його кину, а тут у нього купа родичів. Розуміє, дурник, що терплю його через доньку. Не може бідний і слова мені сказати... Ходить у мене по струночці. Так, шкода його інколи... І як могла від нього залетіти?...

Розгублений ЧК з останніх сил бере себе в руки та нарешті під'їздить до свого будинку...

Хлопець зі страхом розуміє, що має справою з другою Надею.

До його рук стрибнула міна – жабка! І коли щось зробить не так, то рвоне так, що від нього нічого не залишиться.

Та коли не буду стояти за себе, Жар-Птиця лупцюватиме мене так само, як і Брудний Детектив, коли у тої поганий настрій!

Тільки не здаватися!

Ні в чому не поступатися!

Відстоювати своє!

Я ж чоловік!

І цієї ж ночі вже ледве не під ранок, не зважаючи на прийняті наркотики та стимулятори, вкрай знесилена журналістка після того, як вже в котре задовольняла саме так, як хоче найвідоміший в певних колах обкурений травою розпусник, не витерплює й кричить своїм майже неперевершеним еротичним грудним голосом:

- Або ти нарешті кажеш прізвище, або я тобі його зараз відріжу! Клянусь кар'єрою і своїм телеканалом!

ЧК побачив перед собою розбурхану тигрицю, у якої ще залишилися останні сили аби помститися!

Розуміє, що коханій знову закортіло стати головною!

І редактор зі страху без вагань вірить кар'єристці та каже ім'я та по – батькові сина одного з найвідоміших у минулому політиків, гідного продовжувача справи батька.

Ці два слова стають початком кінця перспективного і тямущого молодого державного діяча, який з однаковим вмінням та небаченими талантами може робити що завгодно. Міг як піднімати країну до небачених висот, - про що мріє замучений злиднями та різними штучно створеними владою проблемами тутешній народ, - або, - як це робить усі роки в політиці, - опускати рідну країну на самісіньке дно своїми корупційними схемами, отриманими в спадок від батька.

Після того, як почула прізвище педофіла, хитра бестія вирішує вичавити з редактора не стільки його останню чоловічу силу, скільки всю інформацію, що має про збоченця.

Де й поділася слухняна повія, яка виконує всі забаганки клієнта та намагається обслужити його якнайкраще!

І не була настільки втомлена, тільки переконливо прикидалася, що знемагає від почуттів та того, що дає насолоду своєму господарю.

- Де компромат на нього? Докази? Свідчення?

- Усе на роботі! – З останніх сил пруча-

ється редактор, хоч розуміє, що своїй повелительці готовий віддати все, навіть своє життя. - Даю слово честі! Під'їзди завтра і я все віддам!

- Дійсно думаєш, що ти перший, хто намагається мене використати та послати подалі? Ти хоч розумієш чим зараз для тебе скінчаться такі жарти?

- А як же блискавка? І наші вічні кохання та насолода? Все те, що між нами сьогодні було?

І тут раптом редактор бачить у її руці свій величезний домашній ніж, що, певне, принесла, коли голяка щаслива та радісна від інтиму з найпопулярнішим журналістом країни збігала в перерві між сексом на кухню та ще й, пам'ятає, сказала тоді:

- У холодильнику щось залишилося? Крім тебе кортить ще чогось вкинути собі до рота, милий!..

А нині така жадана закоханість в очах дівчини змінюється на лють.

- У мене чоловік і дитина, - накручувала себе напівбожевільна прекрасна богиня, все міцніше стискаючи ніж. - Ти думаєш батько моєї дитини не здогадується, чому сьогодні не ночую вдома?! Та через тебе я навіть не вигуляла свою собаку!

- У верхній шухляді справа жовта пап-

ка! – Щосили закричав редактор, показуючи в бік свого робочого кабінету.

- Дякую, - вже іншим спокійним, звабливим та таким ніжним, як і її язичок, голосом говорить фея, хлопає коханця по щоці, цілує в лоба й каже:

- Відпочивай. Не потрібно мене про- воджати...

Та хлопець хоче встати, але відразу приймає ту позу, що мав раніше після грізного окрику володарки, від якого мурашки по всьому тілу:

- Лежати!

Переляканий редактор не второпав, що саме таким голосом давала команди своїй домашній собаці журналістка.

Але ЧК чув такий грізний голос під час сексу з Надею і коли одного разу не послухався її команди, то вона відразу без попередження добряче відлупцювала неслухняного, а потім без перерви довела хлопця до потрібного їй стану та продовжила отримувати задоволення, хоч у коханця не переставала йти кров з розбитого носа.

Редактор зрозумів, що зв'язався з такою самою психопаткою.

Отже, найкраще та безпечніше буде мовчки виконувати команди.

Тільки вилаяв себе за те, що привів дівку не до готелю, а додому.

Робитиме обшук у моїх паперах?

Така не пропустить можливість щось поцупити!

Але стерво краще мати союзником, ніж ворогом!

Компромату на всіх і так валом. Наші політики та чиновники від безкарності особливо не заморочуються, щоб приховати свої злочини чи грішки. Усе багно на поверхні під тоненькою плівкою, що прикриває суцільну брехню!

Навіть не встигаю весь підготувати до друку гори компромату... Хай солоденька майстриня потішиться здобиччю!

Але секс – машину можна вигідно продати!

Це ж справжнє джерело насолоди в ліжку!

Редактор бере телефон і починає писати повідомлення та отримувати відповіді від знайомого посла, у якого позичив купу грошей, начебто, на випуск своєї газети...

Тільки через годину після того, як прийняла душ і причепурилася, ще раз заглянула до спальні коханця, котрий, коли побачив небезпечну та сексуальну, боявся й поворухнутися, щоб не спровокувати навіжену з ножем.

Така запросто може й зарізати за інформацію!

Зробить що завгодно для своєї глибоко моральної телепередачі, яка іноді за рейтингами випереджає навіть його газету.

Секс – бомба чарівно проспівала своїм голосом, від якого забувається все погане про милу нахабу:

- Коли ти не проти я заберу й ще папку з матеріалів про забудовника Києва, друга мера, у якого цілий гарем повій з усього цілу, різної шкіри та національності. Тут дуже цікаві інтимні фото. Дуже доречно отримати такий подарунок від тебе. Давай домовимося, що ти й надалі викриватимеш корупціонерів, а питання моралі залишиш мені. Я не лізтиму в твій город, а ти в мій! Якраз готую передачу про відомих людей країни - любителів групового сексу. А ці дівки – справжні елітні екзотичні сексуальні секс - рабині.

- Ти розумієш, що другу мою папочку доведеться відпрацювати в ліжку?

- З тобою коли завгодно, мій милий!

- На жаль, не зі мною... З дипломатом, синочком закордонного мільярдера... У нього грошей стільки, що з своїми талантами можеш теж добряче поклувати... Коли ти не проти, то я тільки що домовився з ним, що здам тебе йому в оренду на найближчі два вихідні дні.

Дівчина розгублюється від такої ділової пропозиції, яку продовжує вислуховувати:

- У тебе є карнавальний костюм монашки?

У журналістки розширюються очі від здивування.

ЧК пояснює:

- Клієнт хоче, щоб на ці вихідні приїхала до нього саме в такому одязі. Дуже любить твої просвітницькі передачі про мораль та етику.

ЧК показує їй фото посла і Жар – Птиця аж сплескує руками та обнімає й довго цілує в губи лежачого. Той починає збуджуватися.

- Перестань! – Викрикує щаслива й сміється. – Краще розкажи про цей лантух з грішми!

- Дуже вихований і в захваті від тебе! Обіцяв, коли приймеш мою пропозицію, то пробачить мені купу боргів перед ним, а після твоєї згоди завтра ж відправить свою дружину на тиждень додому.

- А як думаєш чи не зможе посол взагалі відправити свою квочку на три літери, щоб я могла замінити її назавжди?

- Шанси є, - роздумує ЧК. – Посол напився якось та казав, що взагалі обоє не відчують в ліжку ніякого задоволення. Одружилися заради кар'єри та об'єднання крупних

корпорацій, якими володіють їх батьки... Ти розмовляєш та пишеш мовою його країни краще за посла. У сексі даси фори кому завгодно! А, якщо, вам спробувати жити втрюх? Обслуговуватимеш сексуально обох, бо у його дружини грошей не менше! І теж не проти з кимось добре розважитися... Та на місці в усьому розберешся! Те, що посол відразу втратить від тебе голову ніхто не сумнівається! Тільки не руйнуй нікому життя та кар'єри! Тут можна все зробити. Як цивілізовані сучасні люди.

- Звісно, згодна, милий! Пиши йому повідомлення! Ні! Краще сфотографуй мене та відправ фото послу! Тільки дай прийму одну свою фірмову стійку, на яку скількох спіймала за одне місце!

Журналістка відходить від ліжка, включає світло в спальні, стає до редактора спиною, ледь піднімає руки, розтріпує своє довге волосся й обертається та ще трішечки нагинається, звабливо посміхаючись. Але, головне, красуня робить такий вираз обличчя, що будь – якому чоловіку стає зрозуміло що може отримати, коли зробить те, чого в цей момент від нього, як від самця, найбільше хоче хтива чарівниця.

- Ану покажи, як вийшло, - вимогливо переходить на діловий тон. – Прекрасно! Відправляй! Хоча дай сама відправлю!

І чарівна нахаба тримаючи своїм поглядом кобри очі коханця враз висмикує телефон у редактора.

ЧК намагається забрати телефон, бо боїться, що дівка стане читати його листування.

- Руки! – Несамовито кричить грізним голосом тигриця та заскакує на лежачого. – Ані руш!

Всідається на ньому і хвилин десять переглядає все, що трапляється під руку в телефоні.

Потім сама пише послу та все відправляє разом зі своїм фото, за який будь – який глянцевий журнал в Україні відвалить величезну суму, аби лишень потрапило до них на обкладинку ця світлина відомої святоші, яка, часто з запрошеними священиками чи педагогами, щотижня по телевізору розповідає країні як потрібно себе правильно вести в цьому житті та викриває тих, хто порушує моральний кодекс.

- Припини! – Весело свариться бестія, відчуваючи як від нестримної хіті починається трястися хлопець.

- Благаю! Допоможи! - Стогне ЧК.

- Не маю часу! Коли чоловік вже змирився з моїми зрадами заради роботи, але, якщо не вигуляю собаку чи не відведу доньку до школи, то починає дутися... Доведеться тобі

задовольнити себе самого! Це неважко, тільки глянь на моє сьогоднішнє фото й уяви все в реальності, то відразу розхлюпаєш своє бажання!..

- Слухай, - ледве не помирає від хіті знаній на всю країну борець зі зловживанням та корупцією, - у мене в шафі на середній полиці справа під одягом пожертва для твоєї передачі! Візьми, будь ласка, тільки зроби, що прошу! Благаю!

Дівчина зістрибує з свого палкого шанувальника, дістає з шафи товсту пачку банкнот, крутить її, перевіряю чи це не «лялька» з чистими нарізаними аркушами всередині, задоволено посміхається та кладе гроші собі в сумочку й поблажливо усміхається розпеченому до безтями коханцю, махаючи рукою:

- До біса чоловіка! Хай сам вигулює собаку та веде доньку до школи!.. - Ставить свої наміри з ніг на голову, та йде ще в загул хоч на якусь годину завзята та повна сил від препаратів, якими її напхав редактор, якого ловить у приціл своєї хіті. - Колего, ти уловиш, кого завгодно! Чого тільки не зробиш для хорошої людини!

Красуня зриває ковдру зі збудженого, який продовжує благати:

- Тільки потягни скільки зможеш! Буду твоїм боржником довіку!

І цього разу ведуча, не поспішаючи, провела свою жертву по таких незвіданих доріжках насолоди, що думав помре чи втратить розум від пережитого.

Далі все для редактора було, як уві сні. Не може до пуття згадати казала йому гостя наприкінці чи снилося:

- Якщо матимеш ще щось для мене, Мій Великий та Витривалий, тільки зателефонуй і я знову буду твоєю! Не пошкодуєш! Це була тільки презентація моєї майстерності! Дякую, що запросив!

І чи дійсно весело махала рукою та стегнами на прощання.

- Така стерва може замінити Акварель, а то й мене, коли нас грохнуть, - думає уві сні редактор. – Потрібно розповісти про неї Наді про всяк випадок! А то до цього часу, певне, ображається за крадіжку флешку. Тільки не треба говорити детективу, що Жар – Птиця це робить не гірше за неї! Цікаво що ще в ліжку вміє, стерво?...

Розділ 17.

ЗГАНЬБЛЕНІ НА ВСЮ КРАЇНУ НАРОДНІ ОБРАНЦІ

Телепередача Жар – Птиці завжди висвітлює приховані сторони життя людей, які мають авторитет чи відомі якійсь певній групі громадян, від невеличкого села до цілої країни.

Журналістка спочатку хотіла назвати свою передачу «Скелети в шафі» і власникам каналу ледве вдалося відмовити харизматичну гарячу дівчину від такої ідеї.

І тоді їй до вподоби стала пропозиція назвати свої розслідування ім'ям казкового птаха, одного пера якого досить, щоб освітити весь наш казковий сад, де часом у темряві відбуваються жахливі речі.

Телевізійна ведуча, як завжди робить наголос не на правових, а на моральних питаннях, пов'язаних з тими, про кого розповідає.

За день до виходу в ефір чергової передачі Жар – Птиці колишньому голові правлячої фракції в Парламенті минулого скликання телефонує його давній приятель, співробітник спецслужби:

- Друже, ти не за кермом? Тебе можна попросити присісти?

- Не лякай мене! У чім річ?
- Скажу, як тільки присядеш. Але не обманюй! Ти ж мене знаєш. Умію бачити на відстані.

- Ну, й жарти в тебе... Добре сів. Вже сів. Кажу...

- У завтрашньому випуску «Жар – Птиці» з'являться розповіді, свідчення якихось людей та інші матеріали, що ти з сином дуже полюбляєте проводити час з дітьми...

Правоохоронець замовкає, чує у телефоні мертву тишу й додає:

- А ще любите займатися з ними сексом...

Колишній депутат ледве може перевести подих від почутого.

Не знає, що сказати...

Від ЧК Жар – Птиця отримала компромат на гарного вродливого впевненого в собі та своїх однодумцях навіть трішечки харизматичного парламентаря, котрий не пропускав жодного скликання Верховної Ради та перетворився на одне з добре знаних облич політичної влади в країні, говорили, як про гідного продовжувача депутатської династії. Адже його батько засідав під куполом цього Парламенту, коли вірою і правдою служив Імперії, до складу якої входила наша держава...

Старий та Дочка Прокурора так і можуть встановити хто їм надіслав компромат. Це секретні файли про сім'ю відомого політика з закритих баз спецслужби.

Щоправда, тепер, після скандальної передачі Пташки, про нього говорять не інакше, як про продовжувача династії педофілів.

Безсмертна стара гвардія, що не може зійти з політичної арени, бо вкрай потрібна кожній владі для корупційних оборуток!

У дитинстві крім любимого та дорого татуся сексом з ним займався також найкращий дядько на світі, а потім і старший брат.

Батько дитини вимагав від матусі народити йому ще й дівчинку. Щоб не доводилося бігати до борделів з малесенькими дітками та одинадцятилітніми – дванадцятилітніми дівчатками, досить досвідченими повіями, котрі за просто дадуть фори старим проституткам, бо вже мають кілька років безперервного стажу в цій професії.

Наплив секс – туристів та наших багатів трішечки підняли ціни за такі, як багато збоченців вважали, вишукані послуги.

Ой, як тільки почало татуся тягти залазити на таких свіженьких та наївних дівчаток, коли хлопці стали підростати і втрачати свій дитячий шарм!

Великому жлобу, батькові депутата, було шкода грошей, тож доводилося задовольнятися тільки власними синочками, яких постійно кохав у прямому й переносному смислі слова.

- Живемо тільки один раз, - полюбляв повторювати. – Тож від життя маємо брати тільки найкраще! А що може бути кращим за твоїх рідних. Я й на роботі оточив себе тільки родичами, кумами, членами моєї великої родини. А кому ще у нас можна довірити себе й свої гроші? Це вам не Європа, де для спільної роботи в політиці чи на державній службі підбирають приятелів, з якими до нескінченності можуть сидіти в кафе та чесати язиками...

Дітям пояснив, що всі батьки таке витворяють зі своїми дітьми, але ніхто про таке не розповідає, бо відразу помре, або їх усіх заберуть кудись якісь страшні дяді, та наплів інших нісенітниць.

Обман змінювався, доки діти не вирости, та не зрозуміли, що батько їх просто обдурював та використовував, але інтимні відносили з ним припинилися, бо татусь переключився на дочок своєї молодшої та наступної дружини.

Тож спати зі значно молодшими за себе, а краще з дітьми, для обох хлопців стало нормальним. Цим якимось також висловлювали свою любов до татуса, який продовжував тепло відноситися до синів та багато в чому їм допома-

гав по життю. Головне, відразу ввів у політику.

Любить і нині своїм мудрим голосом, що заворожує до кісток, що аж так і хочеться виконати якусь божевільну команду власника такого командирського голосу:

- Політика – то найцікавіше заняття на землі для таких, як ми!

Певне, мав на увазі для такої мерзоти - брехунів, kleptomанів та на всю голову сексуальних збоченців!

Хоч звісно себе та своїх синочків, - завжди милих серцю, а в далекі минулі роки ще чомусь, - навіть подумки боявся називати тими словами, які заслужили...

Напідпитку завжди обожнював жартома гукати до своїх дітей:

- Продовжувачі справи батька, до боротьби будьте готові!

І сявав від щастя, коли ті відгукувалися:

- Завжди готові!...

А наступного дня він скільки вислуховує про себе у передачі Пташки, що потрапляє до лікарні.

Шоковані й більшість його знайомих!

Аби хтось обізвав його педофілом, то дуже щиро здивувався. Адже не дозволяв собі нічого, крім ігор дітьми, якими міг займатися годинами, безперервно гладити та торкатися

хлопчиків і дівчаток. Розповідав про свою мрію мати на старості внуків. Казав, що йому потрібно було стати вихователем в дитячому садочку.

Тільки тепер усі його знайомі до кінця зрозуміли чому депутата не можливо було відірвати від їх маленьких дітей, коли приходив до них в гості чи кликав до себе.

Сім'я депутатів – педофілів поспішно виїздить за кордон і більше про них в Україні ніхто ніколи вже не почує.

Слідчі вислуховують коментарі по телебаченню

- Крім зграї корупціонерів у Верховній Раді, раніше викритих сміливими журналістами, тепер вперті слідчі знайшли у Парламенті ще й педофілів...

- Чи не найгірше з усього, що може бути, - це сексуальне насилля над дітьми. Не дивно, що деякі люди готові порвати на шматки таких злочинців...

Тільки й чуєш по телебаченню чи читаєш в Інтернеті чи газетах:

«Примус до статевого акту в збоченій формі з малолітнім... Розпусні дії... Обтяжуючі обставини. .. Займався з ним оральним сексом кілька десятків разів... Хоч дітям було по десять – дванадцять років та вони знали, що

все це недобре і так робити не можна... Поглумилися над дітьми...»

Зазвичай, в газетах чи на сайтах розповіді про двох депутатів – педофілів розміщали з матеріалами та фото інших сексуальних злочинів проти дітей, скоєних не тільки на Україні, а й по всьому світу. І підсвідомо у читачів складалося враження, залишалися спогади, що скрізь йшла мова саме про наших парламентарів. У таких тонкощах маніпуляцією громадською думкою мало хто міг розібратися, але стала дуже ефективною.

Така масована компанія в засобах масової інформації вплинули на владу і всі після сумнівів на початку отриманої інформації про збоченців потім раптово одноставно погодилися з усіма твердженнями і версіями розслідування, яке проводили Старий та Дочка Прокурора.

Спочатку хитра й підступна Жар – Птиця почала в своїх наступних телепередачах розповідати й натякати, що близькі покійних педофілів знали про їхнє збочення, але приховували це чи робили вигляд, що не помічають. Замість того, щоб переговорити з педофілами, а коли такі розмови не допоможуть, то звернутися до поліції.

І невдовзі в центрі її уваги опинилися рідні, близькі та знайомі небіжчиків – педофілів.

Їх викликали на допити, але те, що влаштувала їм клята телеведуча, стало набагато гіршим!

- Коли знали, чому нічого не зробили? – Запитує журналістка і вказує. - Мали зупинити насильство над дітьми! - Мовчання та ігнорування тільки заохочують будь – який злочин!

- Дуже серйозний публічний скандал із згвалтуванням дітей б'є не лише по владі, депутатах, а й по рідних та близьких парламентарів! - Вже чути перші ластівки з телеекранів.

- Зруйновано репутації багатьох людей! На загальний огляд витягли брудну білизну тих, хто нами керує!

- Рідні знали про збочення, але робили вигляд, що їм нічого не відомо...

- Про те, що її чоловік бавиться з хлопчиками знала дружина депутата. Спокушав хлопчиків...

Журналістка роблять опит перехожих про їх відношення до розголошення даних про депутатів – педофілів:

- Коли рідні та близькі знали про збочення, то мали припинити це неподобство, - переконує ведуча. – Це аморально з їхнього боку. Невже рідні не були шоковані? Чи хоча б не розстроїлися, коли дізнатися про таке? Знати про насилля над дітьми і не повідомити владу – це злочин!

- Малолітніх жертв сексуального дома-

гання депутатів могло бути значно менше...

- Ті, хто знав про сексуальне насильство і не повідомив, не виконали свій моральний обов'язок! Дозволили ї далі відбуватися такому неподобству! Щоб жити у суспільстві недостатньо тільки лицемірства та вдавання з себе порядних!

Але ніхто з рідних не зізнався у тому, що знав про злочини над дітьми, тільки ї відбріхувалися:

- Та нам нічого не відомо! Про що ви говорите?

- Нас підставила журналістка і віддала на розтерзання громадськості!

- Спочатку ми все це вважали якимось непорозумінням...

- Ми не відповідатимемо на ваші запитання! Нам нічого більше сказати! Як ми можемо відповісти, коли нічого не знаємо про те, що запитуєте?

- Навіщо ви вплутуєте у цей бруд хороших людей, які не мають ніякого відношенні до того, що трапилося?

- Ми сумуємо й молимося за всіх постраждалих дітей! Просимо вибачення за наших близьких, що зробили таке...

З легкої руки Жар – Птиці новини про те, що близькі знали про педофілів, але не повідомили куди слід, заповнили всі газети.

Це стало наступною сенсацією.

Потрібно було вичавлювати з чергового скандалу все, що тільки можна!

Гостру проблему насилля над дітьми загострюють наскільки можуть!

- Неповідомлення про злочин, такий самий злочин! – Кричали повсюди, наче тільки що дізналися про закон.

- Де моральні зобов'язання еліти країни перед суспільством?

Журналісти бігають за надзвичайно пригніченими та розгубленими рідними й знайомими педофілів, намагалися хоч щось дізнатися нового. Біля квартир усіх близьких небіжчика стоять репортери та їх авто з назвами телеканалів та газет. Журналісти жваво обговорюють підозри і звинувачення щодо збоченця.

Та поступово з'являються все більше свідчення тих, хто не боїться покійних парламентарів та їх рідних і розповідає про те, як небіжчики ще з дитинства любили хапати чи гладити інших за інтимні місця, засовувати руки в труси чужій малечі та іншу гидоту.

Зрозуміло, що все вигадки за щедру винагороду, але на цьому має хтось заробити, доки є зацікавленість та покупці цієї брехні!

Біля будинку підірваного депутата стоять авто з телевізійних каналів.

- Вибачте, але мені про це нічого відо-

мо, - брешуть рідні. – Прошу поважати приватну власність та залишити наше подвір'я.

Інші більш категоричні:

- Ми не говоритимемо з пресою...

- Геть звідси! Це приватна територія!

Діти розповідали своїм батькам про те, що з ними трапалося. Але деякі з матерів тільки заспокоювали та лікували тіла дітей, поранені чи подряпані під час зґвалтувань. Боялися заявляти до поліції, щоб не накликати ще однієї біди - помсти з боку могутніх та впливових політиків – збоченців. А потім усе життя після тієї трагедії відчують докори сумління і тягар на душі від вини за те, що не можуть захистити своїх дітей та покарати гвалтівників.

- Та наші повідомлення про злочин могли бути проігноровані, - пояснюють батьки й матері малолітніх жертв збоченців. - А кваліфіковані юристи депутатів чи продажні слідчі та судді за просто могли зробити винними нас самих. Наприклад, звинуватили у наклепі чи взагалі викрали дитину, як небезпечного свідка. Погляньте тільки на вулиці. Весь Київ увішаний повідомленнями про розшук зниклих дітей та їхніми фото! Хто покриває тих, що вчиняють злочини проти дітей?

Хтось спочатку виклав в Інтернет запис телефонної розмови двох п'яних депутатів, які на вихідні збираються поїхати в одну з азіатсь-

ких країн, де сподіваються спробувати секс із хлопчиками в тамтешніх борделях. А після запису телефонної розмови демонструвалися записи з камер відеоспостереження біля борделю, не надають сексуальні послуги з дітьми. Камери зафіксували обох героїв цієї сенсації у компанії неповнолітніх. І хоч не було продемонстровано полових актів, але те, як вели себе українські політики з дітьми – проститутками на вулицях та на пляжах уже такого додаткового підтвердження для громадськості й не було потрібне.

Як тільки шок від побаченого пройшов, в Інтернеті відразу на основі аналізу тотального підслуховування телефонних розмов і широкої сітки камер спостереження з'явилися сотні свідчень про натяки на випадки сексу парламентарів з дітьми. Тисячі фактів поцілунків, обнімання, непристойні мацання дітей. А потім ще, на додачу, й страшні подробиці!

Складалося враження, що люди, зокрема, діти живуть у країні педофілів, як перед цим при зосередженні уваги на крадіжках про нашу державу говорили, як про край корупції.

Згідно закону не можна оприлюднювати відео чи фото матеріали, а також телефонні розмови без згоди тих, хто зображений чи говорить.

- Вигадають різні заборони й без огляд-

ки витворяють, що хочуть, - обурюються в коментарях перехожі на вулицях. – Вважаю, що зйомки чи телефонні розмови, в яких вказуються на злочини, можуть бути оприлюднені. Бо тоді нашим судам та правоохоронцям важче їх приховати чи брати хабарі, щоб знищити!

Усі телефонні розмови записуються. До комп'ютера ввели спочатку всі номери телефонів народних депутатів не тільки нинішнього, а попередніх скликань. Потім увели всі номери телефонів, на які телефонували парламентарі, або з яких телефонували депутатам.

Шукали телефонні розмови з ключовими словами, які могли коли не прямо розповідати про секс з дітьми, то хоч мати натяк на здійснення чи схильність, або висловлення позитивного відношення до сексу з неповнолітніми. Комп'ютер проаналізував більше мільйона телефонних розмов за кілька десятків років та відшукав сотні моментів у них, які вказують про популярність такого сексу серед незначної частини депутатів.

Тільки диву даєшся слухаючи захоплення та враження парламентарів – збоченців від сексу з дітьми.

Щось подібне було зроблено і з системою камер спостереження, куди теж ввели фотографії та зйомки з кожним з попередніх депута-

татів і система видала сотні кадрів, де парламентарі з чужими дітьми, у багатьох випадках це малолітні проститутки, котрі працюють самі чи з сутенером.

Комп'ютери на основі записів камер спостережень швидко вираховували місця борделів, де надають сексуальні послуги з неповнолітніми дівчатками. І знову там засвітилися колишні й нинішні парламентарі.

Комп'ютер зробив хронологію телефонних розмов депутатів та тих, з ким спілкувалися парламентарі, за пару десятків останніх років і майже щодня по кілька разів лунали якісь репліки, зауваження натяки про секс з дітьми у хвастливому, звабливому, захоплюючому, задоволеному чи поблажливому тоні.

Жар – Птиця в своїй телепередачі підкреслює:

- Більшість зі збоченців – одружені й мають власних дітей. Відразу після демонстрації всього цього неподобства правоохоронці змушені були проводити співбесіди з дітьми у таких сім'ях про те, чи не було випадків чи намагання здійснити сексуальне насильство батьків над власними синами й дочками.

Глядачі почали постійно бачити на екранах своїх телевізорів чи телефонів чимало фотографій колишніх законодавців поруч з ді-

тьми – проститутками, у вульгарних позах та поцілунки й непристойні жести.

Кар'єра під кожним збоченцем захиталася та ось – ось рухне!

Багато з них все життя дбали про свій імідж та не вилазили з екрану телевізора, а на своє активне заняття корупцією дивилася, як на найбільше везіння в житті!

Величезний скандал не затихає!

Журналістка продовжує:

- Давайте поговоримо про те, що відбувається в парламенті... Як може скільки колишніх та навіть і дехто з нинішніх депутатів демонструвати гірше, що тільки може бути в людях? Ніхто навіть не міг уявити масштаби педофілії серед еліти країни! На основі розголошення засекреченого тотального прослуховування усіх телефонних розмов парламентарів багатьох скликань і аналізу записів з камер спостереження за великий проміжок час, можна зробити висновок, що в парламенті, так же як і в деяких сім'ях збоченців, ні для кого не було особливою таємницею схильності окремих депутатів до сексу з неповнолітніми! Люди, від яких ми чекаємо захисту та покращення нашого життя, виявилися, насправді, корупціонерами та гвалтівниками!

Обурення охопило не тільки столицю, а й усю країну.

- Українці десятиліття терпляче відносяться до корупції, але діти для нашого народу набагато серйозніше та важливіше питання, - говорить з телеекрану Жар – Птиця. – У минулому, наприклад, через побиття студентів до мільйона людей вийшли на другий Майдан і змели владу, що таке собі дозволила!

Демонстранти біля Парламенту вимагають посилити покарання педофілам. А також ввести відповідальність за прояви та схильність до сексуальних дій щодо дітей.

Чути вигуки:

- Не залишайте дітей в небезпеці!
- Потрібно зупинити педофілів! Щоб не переслідували дітей!
- Розробіть програму дій щодо попередження та припинення сексуальних дій щодо неповнолітніх!

На транспарантах написи:

- «Ми не хочемо, щоб діти постраждали!»
- «Зробіть щось, щоб припинити сексуальне насильство над дітьми!»
- «Захистіть дітей!»
- «А коли б таке трапилося з вашими дітьми?»

Розділ 18.

ЗІЗНАННЯ ВБИВЦІ ДВОХ ДЕПУТАТІВ

Слідчі їдуть за наступною адресою.

Старий показує посвідчення і чоловік відразу починає зізнаватися:

- Давно вас чекаю. Це я убив двох депутатів та випадкового свідка, квартирного злодія...

Дочка Прокурора ледь встигає натиснути на кнопку в портфелі з пристроєм для допитів, щоб усе зафіксувати. Зазвичай, перше зізнання багато що прояснює та дає нове бачення ситуації.

Чоловік в усьому зізнається:

- Депутат, якого підірвав у кафе, організував викрадення на дві доби мого сина, коли я був на заробітках за кордоном. Обколов препаратами та гвалтував, а потім повернув матері. Я колишній мінер і спецназівець, користувався масками та заклав вибухівку. А потім голосом одного знайомого таємного інформатора депутата викликав його на побачення в кафе на певний час.

- А за що вбили другого депутата?

- Той був таким же мерзотником, як і перший!
- І ви вбили ще й випадкового свідка?
- Так! Злодій бачив, як я імітував самогубство. Довелося наздогнати, спробувати теж сфальсифікувати самогубство злодія.
 - А чому вирішили зізнатися?
 - Не можу з цим жити, - ледь не плаче. – Помста мене доконала. Ночами не сплю.
 - А як наважилися на таке?
 - Не вірю у правосуддя. Політиків такого високого рівня завжди прикриє влада. Немає чого сподіватися на справедливість у розслідуванні чи судах. Проти таких впливових та могутніх політиків не попреш! Доводиться брати правосуддя у свої руки... Завжди думав, що я супермен, а я просто звичайна проста людина, що змушено відстоювати своє сім'ю та захищатися! Але таке виявилось занадто тяжким для мене...

Розповідь довга та дуже детальна.

Слідчі викликають поліцію.

В будинку Підривника проводиться обшук та вилучається чимало доказів того, що говорить правду. Це підтверджує і детектор брехні.

Затримання чоловіка, котрий помстився

за наругу над своєю дитиною стає черговою сенсацією, що обговорюють по всій країні.

- Та ви тільки уявіть почуття батька, який дізнався про те, що витворяли з його дитиною! Правильно зробив. У наших часом далеких від справедливості судах могли викрутитися. А батька нещасної дитини могли приборати, як небезпечного свідка. У нього не було іншого вибору ...

- Або вбити самого батька, що дізнався про злочин.

- Заслужили такого суворого покарання.

- Маніяки. Психопати. Вже час з цим щось робити...

А ЧК з Пар - Птицею радіють своїм успіхам:

- За матеріали про корупцію звання людини року серед журналістів у нас без п'яти хвилин у кишені, - каже Пташка. - Потрібно закріпити остаточну перемогу публікаціями про педофілів та бездіяльність тих, хто знав про злочини проти дітей! Закріпимо нашу першість серед журналістів України. Щоб ні в кого не було навіть сумніву про наше лідерство!

Серед хвилі, піднятої трьома сенсаціями, пов'язаними з парламентарями, ніхто не звернув особливої уваги на повідомлення про самогубство сина народного депутата.

У передсмертній записці юна світла найі-
вна душа написала:

*«Тільки моя смерть доведе, що ні я, ні
батько не маємо ніякого відношення до звину-
вачень нас у педофільї чи недонесення за цей
злочин... »*

Чому завжди гинуть найкращі та найчис-
тіші, а весь оцей бруд ледве не безсмертний?

У чому тут справедливість?

Для нас це видовище чи сенсація, а для
самогубця все це було його життям, з яким звів
рахунки через наші твердження!...

Розділ 19.

ЗДІЙСНЕННЯ МРІЙ

ЖАР – ПТИЦІ

- Слухай, Надю, я оце вчора не могла відігнати від себе думку, що Жар – Птиця крутіша за нас трьох разом узятих!

- За нас і Акварель?

Подруга киває та просить:

- З такою краще дружити. І підкладати її можна будь – під кого. Ще не народився такий, щоб від неї відмовився.

- Не перебільшуй, - намагаюся заспокоїти секретарку, яка сама себе залякує своїми думками.

- Надю, переговори з Аквареллю та віддайте їй цього ідіота. Жар-Птиця не відступиться!

- Думаєш, даватиме його мені для зняття сексуальної напруги.

- Без проблем! У Пташки самої є чоло вік і донька. З ЧК спить виключно заради тебе!

Витріщаю очі на Оксану, а та запитує:

- Ще не зрозуміла, що ЧК їй потрібен, щоб примусити тебе дещо зробити для неї?

- Про що говориш? – Заінтриговано дивлюсь на подругу.

- Хоче, щоб купила їй телеканал, на якому працює.
- З якого дива?
- А ти що не хочеш мати своє телебачення?
- Та на трясся воно мені?
- Бо так хоче Жар – Птиця!
- Що ти мелеш? Знову трави накурилася? – Відмахуюся, але всередині відчуваю тривогу, яка посилюється з кожним словом подруги:

- У Жар – Птиці постійно свербить між ногами, весь час тільки й думає на кого б його заскочити, щоб крім кайфу ще й грошеньт скачати чи допомогу у виробничих питаннях, - Каже Оксана. – Тільки без образ, Надю! Не приймай на свій рахунок!

Подруга єхидно всміхається.

- У тележурналістки. як і в тебе, батьки теж все дитинство роз'їздили по Америках та Європах, - здалеку починає Оксана і в мені вже все холоне. – Вільно говорить кількома мовами, як на рідних, не гірше за нас, дипломованих філологів! Ніхто за кордоном не сприймає дівчину, як слов'янку. З родини успішних українських дипломатів... Хоча, ти ж знаєш, важко розрізнити у тих брехливих посольствах хто дипломат, а хто шпигун! Її батьки працюють у Міністерстві Закордонних Справ яки-

мись перевіряючими чи викладачами, роками їздять по всіх країнах. Тільки не дуже зрозуміло навіть. Якись відмовки про перевірки, комісії, консультації дипломатів. Часто подовгу зупиняються в тих державах, де ніколи не було й не буде посольства чи консульства України. Але й мати, і батько дівчини з тих дипломатів, що залагодять будь – яку проблему, домовляться про що завгодно. Комп'ютер відслідкував їхнє перебування за кордоном. Дуже дивні у них маршрути, коли прив'язувати їх до українських інтересів чи інтересів наших сусідів чи колишніх, так званих, радянських братніх республік. Якось випадково так виходило, що завжди були там, де або щось траплялося, або відбувалося, але закінчилося, після того, як вони туди приїхали, або сталося вже тоді, як звідти поїхали...

Оксана витримує театральну паузу. От, артистка!

Але мовчу, щоб не збити співрозмовницю. Чим більше скаже, тим краще. Бо майже завжди щось недомовляє! Хоч і любить побазікати!

Нарешті продовжує:

- Усі події, біля яких знаходилися батьки Жар - Птиці, та й зараз, до речі, знаходяться, не мають ніякого відношення до України.

- Ні чого собі! Працюють на тих, про

кого подумала?

- В усякому разі, - переконує Оксана, – таких майстрів темних справ тобі не завадить мати під боком! У них немає жодного збою! Ні в одній країні до них немає ніяких претензій. А найстаршу доньку люблять більше за все на світі і готові заради.... Як і всі найманці, хоч ту батьківщину зрадити, хоч цю! Як, до речі, і Жар – Птиця!...

Подруга мовчить.

Не відчуває, слід на мене натиснути ще чи вже досить.

Зважає мою реакцію та продовжує:

- ЧК – підстилка! Має психологію раба! У мене таке враження, що мав народитися кілька тисяч років тому, десь у рабовласницькому Древньому Єгипті! Але інстинктом своїх генів раба безпомилково визначає найкращого та найбільш підходящого господаря! Головне правило його життя - служити й лизати сідниці, чи ще щось, найсильнішому! І вже розібрався, ще раніше за мене, що Жар – Птиця розумніша й небезпечна і за тебе, і за Акварель. Комп'ютер показує, що її оцінка інтелекту вища за нас усіх і висловлює припущення, що для неї взагалі немає меж ні в чому та здатна на все. Убивство, крадіжки, підстави, шахрайства взагалі легко та талановито використовуватиме для досягнення будь – якої мети. Не

сприйматиме докорів сумління й не переживатиме. Ви з нею дуже схожі! Головне, на що вказує машина, у вас обох можуть бути якісь дурнуваті правила, від яких ніколи не відступите. Помрете, але не відступите! Це ваш стежень! Те, на чому тримаєтесь! І це відразу відчувають хижаки. Це єдине, через що будь – хто готовий мати з вами справи на рівних! Бо єдине й найцінніше, що потрібно в тих справах, якими ти займаєшся, це - ДОВІРА! Ніякий кримінал, зокрема, корупція без довіри просто неможливі! А Жар – Птиця без проблем примусить повірити в себе будь – кого! Дівчина здатна розібратися в будь – якому питанні. Запросто може бути прекрасним фінансистом та сищиком, мафіозі. Має три дипломи. Просто молода тележурналістка сама цього ще не знає. Тільки пару років як закінчила університет... Сміятимешся, але комп'ютер зробив висновок, що Жар – Птиця, нічого не розуміючи про свої здібності, хоче бути схожого на ЧК, повного нікчому, об якого почала витирати ноги ледве не з перших хвилин знайомства... Слухай, Надю, ти прикидаєшся? Дійсно не розумієш про що я говорю? І кого Доля послала в наше болото?...

- Розумію, - Не витримую і починаю плакати..

Оксана підходить до мене, сідає поруч,

обнімає та гладить по плечах, а я не можу стриматися:

- Думаєш, мене скоро вб'ють? ... Уже й заміну підшукала!... Аби ти знала, як хочеться жити! Скільки ще всього хочу зробити!

- Ніхто крім вищих сил не знає скільки кому відведено. – сміється Оксана і від її щирого сміху мені трохи відлягає від серця. – Ти подумала, що я тебе хоронити зібралася? Дурненька... Мова про інше. Фактично, ти не маєш заміни, яка працюватиме краще за тебе. І от така людина випадково з'являється. І хоче мати з нами справу. Підбирається до нас. І сама до кінця не розуміє навіщо ми їй. А ми взагалі хочемо її прогнати! Як і всі дурні, в нашій ситуації. Сподівається, видурити у нас гроші на свій телеканал. Поки що межа усіх її мрій – стати власницею ледь не найнікчемнішого телеканалу столиці. Але нам це на руку, бо де її телеканал візьме кошти та захист від влади, як не в нас!.. Надю, я не потягну весь твій бізнес! Та ти й сама його ледве тягнеш! Тобі потрібна помічниця! Тільки краща та сучасніша й перспективніша за нас обох!... Усі ми вважаємо себе незамінними. Це нормально! Природно! Та по іншому й бути не може!... Аби ти тільки знала, як важко мені таке говорити...

- Та я все розумію! - Крізь сльози доко-

ряю подрозі. Все міцніше притискаючись до неї. - Що ти зі мною, як з маленькою! Купуй їй те бісове телебачення!

Хвилину мовчимо.

- Сама дивуюся! Може ви з нею сестри? Тільки вона від іншої коханки твого щедрого батька!

Сердито зиркаю на Оксану, але розумію, що провокує, хоче повернути мене до нормального стану.

І дійсно плачі та розпач, як рукою зняло. Витираюся хустинкою. Що на мене найшло? Дурня якась! Прийшов час мати когось у резерві! Бо попереду на мене чекають ще складніші справи! І відданих людей потрібно буде багато! Наче мимохідь запитую в Оксани:

- Думаєш, на нас чекають важкі часи?...

А що не розповіла мені Оксана?

Про це зметикувала вже значно пізніше!

Чому Оксана розіграла весь цей спектакль, в який я повірила?

Бо минулої ночі ЧК після сексу з Жар – Птицею осяйнула думка...

Сон і втому, як рукою зняло.

Здогадка, наче блискавка, б'є в голову хлопця.

Зіскакує з ліжка, як хижак, та хоче завити на всю горлянку, але в останню секунду стримується, бо розбудить сусідів.

- Так! - Пошепки різко махає рукою.

У мене є шанс вціліти! Щоб мені нічого не було за крадіжку компромату!

Сідає на ліжко й починає нарешті вибудувати лінію захисту від помсти Наді.

Віктор Павлович тільки поглядом натякнув, що, коли ЧК нічого не придумає та не виблагає прощення у Наді то її помста буде лютою. Помста мусить бути холодною, іноді каже Надя. Коли не помстилася відразу, значить, все спланувала з ЧК на майбутнє. І, схоже, мафіозі допомагатиме детективу мститися...

Тепер вся надія на Оксану та Жар-Птицю!

Журналістка мене врятує!

Не даремно ж нас з нею під час першого спільного сексу наче вдарило блискавка!

Оксані нікуди діватися. Мусить погодитися допомогти мені, бо несуть їй золоті яйця.

А справа ось у чому...

Один, а то й два рази на місяць, виконуючи прохання Оксани, хлопець за чисто символічну плату, тобто майже безкоштовно, обслуговує зальотних мільйонерок.

Секретарка Наді одного разу навіть благала показати себе як чоловіка з найкращого

боку з двома гарячими приємними афро-американками. А який божественний мали запах! ... Товстелезні симпатичні веселі шоколадки, навіть коли роздяглися, то не захотіли знімати з себе кілька кілограмів прикрас з чистого золота та діаматами! А під дверима всю ніч сиділи зі зброєю четверо охоронців. Як така делегація і звідки завітала до Києва ніхто не сказав!

Оксана весь час запевняє, що буде мені винна, але усі гроші від такого сутенерства забирає собі.

Хитра подруга Наді все зробить тільки, щоб про цей маленький бізнес, в якому тримає ЧК за повного кретина, нічого не дізналася хазяйка, яка відбере всі зароблені гроші ще й штраф призначить Оксані.

ЧК тільки робить вигляд, наче не розуміє, що відбувається, але з самого початку так гарно задовольнив одну заокеанську даму бальзаківського віку, що та розповіла йому, що виграла його, ЧК, на якомусь дуже дорогому Інтернет – аукціоні «Розмір має значення». І що, дійсно. до останньої секунди, коли побачила хлопця голим, не вірила, що її не обдурили.

- Така щаслива, як з вами, не була ні з ким! Одружіться зі мною! Я дуже багата! -
Через кишеньковий електронний перекладач

говорить іноземка, плаче та ніяк не хоче прощатися.

Довелося Оксані вигнати з квартири ЧК та яюсь умовити закохану. Багатійка вже кілька разів прилітала на побачення з редактором....

Та не про це нині треба думати, наказує собі хлопець.

Жар-Птиця - небезпечна психопатка!

Тепер уже не відстане від мене до смерті! А я від неї! То була не блискавка, і не електричний струм, то був знак зверху, щоб ми трималися одне одного!

Жар – Птиця в сто разів гірша за мене, Оксану й за Акварель!

А, головне, крутіша за Надю!

Попрошу Оксану, щоб пояснила Наді, що та може бути дуже корисна, бо, відчувається, що здатна на все.

Оксані потрібно переконати Надю, щоб мене не вбивала! Я, наприклад, можу згодитися детективу для контролю та стеження за Жар – Птицею.

А ще обслуговуватиму Надю в ліжку по її першому поклику. Хоча вона в мене ще ні разу й не питала дозволу! Тож це не аргумент...

Щоб залишитися живим, можу навіть одружитися з Пташкою!

Та Жар – Птиця здатна замінити будь –
кого з нас!

І навіть може підмінити Надю!

Ні! Навіть не так!

Жар – Птиця може повністю замінити
Надю та керувати її незрозумілими підозріли-
ми фірмами в Україні й за кордоном!

Аж, страшно так думати!

Але Надя не зовсім дурна й Оксана обе-
режно їй усе пояснить! Мене то вона точно не
слухатиме...

Геніально!

Може виживу, коли зведу до купи всіх
своїх коханок!

Якось так...

Вночі пошкоджено редакцію телеканалу,
де працює Жар-Птиця.

Постріл виявився надзвичайно влучний.

Нанесені суттєві руйнування студії. Зни-
щено більшість апаратури. Телеканал припи-
няє свою діяльність.

Суспільство сприймає руйнування телеві-
зійної студії як намагання зупинити журналіс-
тку.

Але розгортання грандіозного скандалу
вже не залежить тільки від одного телеканалу.

Ми з Оксаною в перший же день руйнування студії вирішуємо все використати на свою користь!

Телестудія знаходилася не лише під цілодобовим прослуховуванням та перехопленням і фіксацією всієї інформації, що надходила і виходила з редакції. Люди Роберта ні на хвилину не припиняли чергувати біля офісу телеканалу та вести постійне стеження.

Після здійснення пострілу моментально вирахували стрільця, наздогнали, скрутили і вкинули до багажника свого авто.

По рації, щоб не засвітити свій голос та поліція не вирахувала по телефонному базіканню, зашифрованим текстом, азбукою Морзе передали про те, що трапилося та отримали вказівки вивезти нападника подалі від камер та супутників за місто на одну з наших безліч точок.

Що й було зроблено...

- Саме час за безцінь викупити телеканал, - у захваті радить Оксана. – У власників немає коштів на закупку нового обладнання. Та вони не дуже й хочуть далі мати справу з телевізійним бізнесом! Тільки збитки! Та морока!

- А я хочу? – Єхидно запитую подругу.

- Та для тебе це копійки! – Пояснює Ок-

сана. – Фактично все знищено! Тобі потрібно буде тільки заплатити за нерухомість. Але матимеш можливість приручити та підключати Жар-Птицю до нашої роботи. Дирекція всього боялася і показувала всяку дурню! Крім телепередачі Пташки там взагалі нічого дивитися. Це журналістка через секс з цими бовдурами примусила боягузів говорити в передачах про серйозні речі. Не розумію, чому не залучали рекламу. Без проблем Жар – Птиця зробить канал прибутковим. Коли канал не купиш ти, то бажаючі знайдуться!

- А ти знайшла, хто стріляв?

- Комп'ютер відразу вирахував стрільця, колишнього військового. Але Роберт зі своїми хлопцями добрався до нього раніше. Сидить у підвалі в передмісті під нашою охороною. Постріл здійснено на замовлення одного з колишніх депутатів, про педофілію якого йшлося у викладених відео в Інтернет. Доки ми не обчистимо замовника, то стрілець хай побуде в нас!

- А у депутата є гроші, щоб оплатити збитки?

- На закордонних рахунках.

- Давай завітаємо до нього сьогодні вночі додому, щоб компенсувати мені всі збитки від покупки телеканалу. Подарую іграшку Пташці за гроші цього негідника! Справедливо?

- Звісно, - погоджується Оксана. – Коли обчистимо замовника пострілу до нитки, то, думаю, грошей цього негідника вистачить на перший час, щоб Жар – Птиця могла розкрутити телеканал. А потім її студія стане приносити прибуток!

І наступної ночі наша бригада напустила сонного газу до чималенького будинку замовника пострілу, щоб не могли прокинутися рідні негідника. Я проводила гіпнотичний допит з приємним симпатичним чоловіком, а Оксана прямо з його спальні переганяла гроші такого симпатичного месника на наші таємні банківські рахунки в офшорах.

Хоча й готівки в сейфі у цього колишнього законотворця виявилось чимало!

- Та тут на кілька невеличких телеканалів вистачить! – Дивується Оксана. – Як взагалі такі гроші можна вкрасти в найбіднішій країні Європи?

- Спершу думай про себе, а потім про народ, - згадую пораду одного політика.

- Коли вже в нас дійдуть руки, щоб почистити колишніх та нинішніх прокурорів з суддями? - Зітхає Оксана. – От у тієї публіки грошей море! У мене вже є кілька наводок!...

Зопалу власники телеканалу звільняють журналістку.

Чомусь тільки її роблять винною в тому, що зруйновано студію.

Але ЧК перед цим вже повідомив Жар – Птицю, що купую цей телеканал та зроблю її головною на ньому.

Оксана все це передбачувала. Бо першою дізналася про рішення власників каналу з підслуханих телефонних розмов між ними. Відразу зателефонувала і пояснила все редактору. Попросила його переговорити з журналісткою, аби не влаштовувала скандалів та тихенько пішла з роботи.

- Це я відпрацював за тебе в ліжку з Надею! – Бреше коханій редактор. – Ледве умовив, щоб купила та зробила тебе головною!

Під кінець ночі ЧК був вже й не радий, що перегнув палицю і Жар-Птиця все намагалася віддячити сексом за такий подарунок.

Ледве випровадив коханку додому!

Таксист годину стояв біля авто, доки Пташка не заспокоїлася та попрощалася з коханцем.

Редактор просив, щоб коханка вела себе спокійно, вибачалася та плакала перед власниками, прикидалася винною і все таке інше.

На ранок один із власників, котрий раніше на халяву весь час вимагав від дівчини сексуальних послух і та змушена була стати його ледь не рабинєю, в істеричі кричить:

- Щоб ноги твоєї тут більше не було!

Хитра журналістка нічим не видала своєї радості від майбутніх перспектив. Прикинулася пригніченою, навіть плакала. Зібрала речі в картонну коробку, отримала гроші та поїхала додому.

- Оксана ти відразу пусти слух в Інтернеті, що телеканал збираються викупити фірми Віктора Павловича, - наказую секретарці. – Щоб здуру ніхто не зателефонував власникам студії та не запропонував викуп.

- Та давно вже прослуховують мої люди всі телефонні розмови.

- Тільки зрозуміють, що хтось телефонує з приводу покупки, то хай щось роблять зі зв'язком, а тому, хто телефонує пояснить, щоб не ліз у чужі справи.

- Не маленька.

Телефоную Рудому Адвокату та прошу виступити посередником на переговорах про покупку. А потім прошу і дозволу у Віктора Павловича від його імені провести покупку. Власники зруйнованої студії добре знають та бояться мафіозі. Будуть щасливі, що отримали хоч якісь копійки компенсації за зруйноване від вибуху та вкладені в телевізійний бізнес кошти. Дуже піднімати ціну не наслідяться. Та й Рудий їм цього не дозволить!

Усе вийшло швидко і всі залишилися задоволеними і від продажу, й від купівлі телеканалу.

- Ти така сексуальна! – Виривається в Мене, коли вперше починаю розмовляти з ще однією майбутньою легендою української журналістики.

- Кажуть, ви добре відноситися не тільки до сексуальних чоловіків, а й до жінок? – Відразу намагається розставити всі крапки над «і» Пташка та звабливо усміхається.

- Думаєш купила телеканал, щоб з тобою спати?

- Взагалі то я не проти, - Ще більш звабливо усміхається дівчина й раптом у неї аж засяяли очі, коли говорить далі. - Заради кар'єри та журналістики і справедливості здатна на все!

Несподівано дівчина так дивиться мені в очі, що, здається, зараз від нас обох іскри сипатимуться!

Поглядом проймає наскрізь!

Жар б'є зсередини, в голові туманиться, груди наливаються, а соски вже твердішають, як можуть. Моя спина вигинається і несвідомо широко розставляю ноги.

А по всьому тілу йде гаряча хвиля та поту.

Чула про ці індійські технології зваблення!

Та стикаюся вперше!

Ми обоє з Пташкою дивимося на кінчики моїх пальців, що тремтять від сексуального збудження.

Та, ця негідниця, певне, ще й гіпнозом володіє!

Зможе замість мене проводити гіпнотичні допити!

Невже й у навіюванні мене обскакає?

Моя банда знайшла собі отамана кращого за мене?

Дівчина подає мені пляшку з мінеральною водою.

- Дякую, - тільки й можу видавити з себе.

У горлі все пересохло, як у пустелі!

Чи потрібно подякувати стервові, що не накинулося на мене та не почало мати, як хотіло?!

- Дякую, - теж усміхаюся. – Зі мною тобі не доведеться. А от, можливо, з кимось іншим...

- Можете на мене розраховувати, - Сміється дівка. – Заради вас готова на все!

- А зможеш зробити прибутковим телеканал?

- Та без проблем!

- І що за таке хочеш?
- Половину з прибутків! Тільки купите апаратуру та почнемо працювати, через місяць обіцяю вивести канал у плюс по прибутках! Так віддаватимете половину?
- А десь у світі є таке, щоб власник віддавав стільки просиш?
- Ні! Немає! Але й таких, як я, днем з вогнем не знайдете!
- А скільки, взагалі, дають за те, що просиш?
- Один відсоток, а то й менше, - розстроюється журналістка й, наче школярка, нервово тисне пальці на руках та відводить голову вбік і здається, от – от, заплаче.
- Ну, чого ти? – Втішаю. – Не розстроюйся. Даватиму тобі половину.
- Правда? – Радісно по – дитячому скрикує журналістка і в неї знову палають, але мелькає тривога. - А що за це повинна буду робити?
- Тільки те, що тобі подобатиметься. Але тривога на обличчі Пташки не проходить.
- Допомогатимеш мені по деяких розслідуваннях, - якомога ніжніше кажу дівчині.
- У мене є диплом юриста, - хвалиться радісно дівчина. – Один час мріяла стати слідчим...
- Домовились!

**ЧАСТИНА ДРУГА
ПСИХОПАТИ ТУТ БІЛЬШЕ
НЕ ОБМАНЮЮТЬ?**

*Той, хто вважає себе найхитрішим,
у кінці часто обдурює сам себе!*

*Під час описаними вище розслідувань
слідчих щодо вбивства двох народних депу-
татів я проводила власне.*

*Наші паралельні зусилля були приречені
перетнутися.*

Що й сталося!

*Хоча Старий та Донька Прокурора так
ніколи й не дізналися, що їхнє розслідування по-
вністю сфальсифікували ми з Оксаною.*

І от як ми маніпулювали слідчими...

Розділ 1.

НА МЕНЕ ТИСНУТЬ З УСІХ БОКІВ

Як же розгортатися події насправді?

І що залишилося за лаштунками?

У день коли стало відомо про нещасний випадок з депутатом, котрий отримав смертельне поранення під час чищення зброї, мені за- телефонував Заступник Голови Комісії Спра- ведливості.

Говоримо ні про що, але дає зрозуміти, що не повірив моїм брехням у звіті про розслі- дування вбивств, пов'язаних з парламентом.

Раптом бісовий чиновник з – за кордону включає диктофон і чую свою давню розмову з маніяком Лісорубом.

Не знаю, що зі мною трапилося в той час, коли робили цей запис. Тоді до безтями зако- халася в чудовисько, що рубало корупціоне- рів. Не продала владі монстра, якого мені на- казали розшукати, а використала в своїх цілях, щоб добряче пограбувати одного чиновника - злодія та посадити на великі державні потоки іншого свого коханця, великого любителя та майстра по заняттях казнокрадством. Та якого майстра? Чемпіона по розкраданню державних коштів!

Але чомусь на запису тільки моя мова, а

голосу Маніяка з сокирою немає. Отже, не хочуть підставляти та через голос видавати вбивцю корупціонерів, якщо зараз нас хтось підслуховує та записує. Сторонні взагалі не зрозуміють про що мова. Ну, зізнається якась дівчина у коханні до когось, а той мовчить? Ну, то й що?...

Отже Лісоруб ще живий і його планують використати!

Хоч наші телефони й обладнані дешифраторами та різними захистами від прослуховування та запису, але стовідсоткової впевненості в наскрізь контрольованому світі не може бути ніколи.

- Він працював на вас? – Вголос озвучую свою здогадку.

- Та що ви таке кажете? – Відчуваю, як посміхається Заступник. – Ні, звісно.

Але у мене від його заперечень мурахи по тілу.

З ким я зв'язалася?

Як мене тільки знаходить таке?

- Вам потрібно прислухатися до вашого внутрішнього голосу, - каже далі так, наче тільки що ніякого запису й не давав мені прослуховувати. – Потрібно зробити так, щоб усе в цій справі було по справедливості.

Продовжує забивати мені баки, та раптом страшна здогадка вкрай збиває мене з пантелику.

Коли Комісії відомо про мій зв'язок з Маніяком з сокирою, то, певне, ще щось знають про мене.

А коли їм відомо все про мої темні справи?

Усі мене використовують!

Ніхто ще не обійшовся без шантажу та погроз! Навіть така солідна та впливова міжнародна організація!

І без базікання цього дурня, зрозуміло, що від мене хоче Комісія.

Потрібно давати згоду, бо лякатимуть та тиснутимуть далі, доки не знайдуть щілину, через яку схоплять мене за горло, щоб сама просила у них великої честі зробити те, що вимагають від мене.

Чи варто мені так далеко заходити в протистоянні з Комісією?

У мене ще немає плану, як можна розібратися з моїми нью-йоркськими начальниками.

Робитиму, що скажуть, а в кінці віддячу за все відразу!

А може і не потрібно розбиратися?

Може Комісія все робить правильно?

- Уже розпочала, - заспокоюю вилупка. -

Не майте сумніву. Ваша справедливість у цій справі про парламент візьме гору.

- Та я і не сумніваюсь, - відчуваю полегшення в голосі Заступника, куди й поділася його напруженість, та лагідно наказує. – Настав час виконувати свою роботу. Удачі вам. На все добре.

- І вам, пане Заступнику, - якомога лагідніше та звабливіше підспівую бюрократу та кажу прощальні слова.

От скотиняка!

Може мені простіше наказати моїм людям убити цього негідника, ніж по вуха залізати в розслідування?

Інший начальник міг придратися до моїх слів, підправити. Типу, сказав, що не буває справедливості ні його, ні моєї, а є тільки одна, Божа та людська.

Та ні, не підправив мене спеціально, хоче, щоб влаштувала парламентарям ту справедливість, яку хоче Комісія, але не може мені нічого пояснити.

Та й я не настільки тупа, щоб вислуховувати такі пояснення!...

Це у нас наче якась та секта чи таємне товариство під міжнародною вивіскою!

Та чому думаю про всіляку дурню?

Краще про хороше.

Наприклад, в моїй угоді з Комісією вказано, що тепер можу вільно отримати громадянство будь – якої країни світу. Комісія також вже перерахувала на мій рахунок кошти на лікування якихось професійних хвороб. Але всі розуміють, що це приблизні витрати на мої похорони. І доступ до рахунку крім мене мають мої рідні та нотаріус.

Не можна перерахувати ці кошти, як крім на хворобу, чи на моє прощання з цим світом.

- Коли не проявлятиму себе, як слід, - кажу Оксані, - та не перетворюватиму розслідування на справжні шоу, щоб привернули увагу керівництва Комісії, то мене звідти невдовзі випруть, як до цього часу виганяли звідусіль, де вчилася та працювала.

Подруга прекрасно розуміє, що маю на увазі.

Робота в Комісії та дипломатичний паспорт мені потрібні для надання за великі гроші допомоги місцевій мафії та вирішення багатьох своїх незаконних питань. Під захистом дипломатичного імунітету не боюся обшуків в офісі та виконую деякі делікатні завдання мафії по перевезенні невеликих, але надзвичайно цінних вантажів в окремі країни світу, вирішую свої особисті питання.

Як співробітник Комісії маю великі можливості для зловживань...

Усі що? Змовилися?

Через кілька годин мене викликає на околицю Києва до якогось парку без людей Генеральний прокурор і просить непомітно допомогти його доньці в розслідуванні, бо, можливо, затриманий іноземець не має ніякого відношення до вибуху в кафе.

- Ваша донька на вірному шляху, - заспокоюю прокурора, - і, впевнена, сама вийде на справжніх убивць! Її старший напарник – прекрасний слідчий!

- Донька покладає великі сподівання на цю справу, - туманно про щось натякає співрозмовник. – Для її кар'єрного зростання потрібна участь хоч в одному сенсаційному розслідуванні. І в цій справі є такий потенціал, глибоко аморальний, що знайде відгук у суспільстві. А, схоже, тут все може закінчитися якоюсь банальщиною та звичайними нікому не потрібними побутовими розбірками чи дурницями про терористів...

- Пробачте, але я так не думаю, - ляпаю перше, що приходить в голову, наче кидаю камінець навмання і влучаю в ціль, бо очі в прокурора відразу спалахують вогнем, чомусь впевнений, що я зрозуміла натяк.

Невже справді тримає мене за якусь велику розумницю?

У високих політичних іграх я тупа, як пробка!

Але, звісно, це моя велика таємниця!

Вдаю, що зрозуміла його натяк та теж роблю блиск в своїх очах, від чого Генеральний ледь не шаленіє!

От тільки ніяк не второпаю про що йде мова!

Але ж і дурочкою не можу виглядати в очах однієї з ключових посадових осіб держави!

- Тільки, по можливості, зробіть усе так, щоб моє пташенятко було переконане, що вона сама до всього додумалася, - просить мене Генеральний прокурор. - Усіх викрила, вивела на чисту воду.

- Не майте сумніву! Домовилися! – Запевняю люблячого батечка й тепло прощаюся з таким потрібним мені чиновником...

З місяця зустрічі з прокурором, не зважаючи на вихідний, водій везе мене до будинку депутата, який загинув, коли чистив зброю.

Дорогою комп'ютер аналізує всіх можливих свідків, хто міг щось підозріле бачити в час, коли трапився нещасний випадок з парламентарем.

Виїздить ціла група моїх співробітників. Проводять опитування жителів та тих, хто в час загибелі депутата знаходився поруч з бу-

динком. Результатів немає. Хіба що тільки чимало інформації щодо самого загиблого.

Вирішую поїхати до цього будинку.

По дорозі переглядаю та слухаю записи зустрічей моїх співробітників. Підлеглим Оксани вдалося скопіювати і записи бесід слідчих, які ще раніше зустрічалися з можливими свідками.

- Стоп! – Кажу собі.

Серед опитаних чомусь зовсім немає підлітків!

Діти помічають не менше від дорослих, а нерідко й більше. Чимало з малих люблять гратися у розвідників, шпигувати все одно за ким, підслуховувати, підглядати.

Заходжу на повір'я та сідаю неподалік і починаю спостерігати за старшокласниками, що курять траву. Відразу визначаю головного, якого всі слухаються. Певне, вже закінчує школу.

Називатиму його Випускник.

У мене раптово починає давити в животі. Так завжди трапляється, коли знаходжу те, що шукаю.

Коли ніхто не бачить, маню його пальцем до себе.

Школяр відразу підходить.

Починаємо базікати ні про що. Намагаюся говорити на рівних. Видно, що сподобалася

малому. Відразу знаходимо спільні теми для розмови. Малий починає сприймати мене вже як педофіла. Дійсно, цього року має попроситися зі школою. Надалі називатиму його Випускник.

Веде себе так, наче хоче підчепити дівку, але платитиме за все вона.

- Мені потрібно щось дізнатися про смерть вашого депутата, - вирішую перейти до суті справи. - Грошей дам скільки захочеш...

Починаю розуміти, що переді мною майбутній справжній мисливець за спідницями. Те, як говорить, дивиться, зваблює, то потрібно мати в крові. Так не зможе прикидатися ніхто! Будь – яка справжня жінка миттю відчуває свого володаря, хай і майбутнього, бо знає що найбільша радість покорятися такому. Ми жінки саме й створені для таких.

Тільки де їх знайти?

Майбутній дресирувальник та мрія всієї моєї статі нахиляється ближче до мене.

Аж кривиться.

Сподівався на щось інше.

Аби не справила на нього враження своєю сексуальною вродою та грудним збуджуючим кого завгодно голосом, то, певне, плюнув би мені зараз під ноги та втік.

З такими, як я, ще навіть і не говорив!

Зачарований мною. Йому приємно бути біля мене. З такими крутими красунями поруч вперше. Я для нього, наче голлівудська зірка, що зійшла з екрану.

Закохався з першого погляду?

Оглядає мене з ніг до голови та тихенько по – діловому запитує:

- А груди покажеш?

- Давай краще грошима, - таким же діловим тоном відповідаю на пропозицію, але так, що подумав наче не стільки намагаюся відмовитися, а просто набиваю собі ціну та ламаюся.

Хлопець зиркає по боках і тихо наказує:

- Покажи груди! Тоді скажу!

- Що? Прямо тут?

- Жартуєш? – Сміється хлопець. – Пішли до під'їзду!

- Спочатку йди ти, а двері повністю не закривай, - інструктую малого. - Підійду через п'ять хвилин, щоб ніхто нічого не запідозрив. Це стане нашою таємницею.

Усе, як домовлялися.

Ось уже стою в будинку. Тільки малий привів мене до якогось коридору за ліфтом.

Починаю повільно розстібати блузку.

Розумію, що малого не обдурити!

Ще збреше, коли щось не сподобається,

тому повністю знімаю блузку та бюстгальтер і залишаюся голою до спідниці.

Від побаченого старшокласник на кілька хвилин втрачає мову.

А стаття Кримінального кодексу про розбещення малолітніх все більше стає моєю реальністю.

З'являється страх випадкових свідків.

Малий фотографує та знімає мене на свій телефон з різних боків.

Певне, сьогодні це все потрапить до Інтернету.

А мені своїх грудей нічого соромитися!

Дякуватиму батькам і природі скільки житиму, що дали таку красу, яку хай ще спробують пластичні хірурги скопіювати!

Тільки заздритимуть жінки та задовольнятимуть себе самотні хлопці й чоловіки, дивлячись на такий ідеал краси.

Кілька тисяч переглядів мені гарантовані!

Нарешті малий закінчує еротичні зйомки.

У мене ще сильніше давить в животі. Відчуваю, що хлопець сумнівається розповідати чи ще щось витребувати.

▪ Аби захотів залишитися джентльменом та не ганьбив мене! – повторюю про себе, як заклинання раз за разом.

Головне, не злякати вдачу!

За інформацію готова на все!

Коли неповнолітній поставить умовою скинути весь одяг або ще щось, то не роздумуватиму ні секунди.

Очі старшокласника загорілися.

Називає суму грошень чималеньку...

- А за що стільки?
- Відеозапис про те, що ніякий це не нещасний випадок, а вбивство...

Нічого собі!

Невже таке трапляється?

Ідемо на найближчого банку та знімаю гроші й віддаю хлопцеві.

- Пощастило тобі сьогодні, - каже хлопець, коли отримує від мене пакет з грішми, і протягує мені флешку.

Не хочу брати її до рук, щоб не залишити відбитки пальців.

Прошу малого встановити цей носій інформації до мого малесенького пристрою, що постійно ношу з собою в сумочці.

Після копіювання, швидко переглядаю кадри на флешці, на яких видно людину, що імітує нещасний випадок з якимось в'ялим занадто слухняним депутатом.

Запис неякісний, не дуже чіткий, бо знімався через скло. Руки у того, хто знімав, трясуться. Навіть не можна точно сказати вбивця

чоловік чи жінка. Не видно обличчя зловмисника.

Запис не дає можливості встановити злочинця, але сам факт такої зйомки ставить усе з ніг на голову, повністю заперечує офіційну версію розслідування про нещасний випадок та потребує нового розслідування.

Переглядаю інші записи, скопійовані з флешки, й розумію, що це знімав та загубив убитий Альпініст. Отже, певне, хотів обікрасти квартиру депутата, а став свідком убивства.

- Знайшов біля нашого будинку, коли йшов до школи, - пояснює .

Домовляюся, що завтра з ним таємно зустрінуться мої люди, детально його проінструктують як слід передати флешку слідчим, кому саме та що говорити при цьому й як себе потрібно буде вести.

Вирішую поки що притримати Випускника та прошу його не повідомляти нікому про флешку.

А ще пояснюю, що нікому ні слова не потрібно говорити й про мене.

- Мені б ще трохи грошенят, - наче ненароком згадує.

Протягую хлопцю гаманець, переповнений готівкою, звідки школяр, не поспішаючи, вигрібає всі купюри.

Щоправда, тільки хотів витягти мої банківські картки, то отримав по руках.

Але не ображається. Відкриває відділення гаманця та забирає валюту, навіть жетони на метро.

Забула коли й їздила підземкою...

А з таким негідником можна мати справу!

- А як звати?
 - Альфред.
 - Коли закінчуєш школу?
 - Та цього року.
 - А ким хочеш стати?
 - Альфонсом. Мрію впасти якійсь дурнуватій слухняній мільйонерці на хвіст та жити за її рахунок!
 - Коли все зробиш, як слід, не підведеш мене, то після закінчення школи піджену тобі кілька тіток, щоправда, старих, але з величезними статками. Тільки тобі доведеться заплатити мені комісійні, коли закохаєш у себе тих багатійок.
 - Та без проблем!
Киваю і запитую:
 - А тоді можна називатиму тебе не Альфредом, а Альфонсом?
 - Валяй!...
- Мої люди швидко пробивають хлопця і

всіх його знайомих та друзів.

Увагу привертає один його товариш, майже зброєносець Випускника. Проживає з бабусею, батьків не має, вже п'ять років займається проституцією, в основному, з гомосексуалістами. Випускник називає його Касиром.

Надалі Оксана з психологом та психіатром, щоб не потрапити до поля зору камер спостереження та випадкових свідків таємно зустрічаються з Альфонсом. Детально інструктують, як вести себе та що говорити в майбутньому зі Старим та Дочкою Прокурора, коли передаватиме їм флешку...

Розділ 2.

ПІДСТУПНА Й НЕБЕЗПЕЧНА? АНГЕЛ ЧИ ЧОРТ?

Нам з Оксаною не дає спокою Акварель.

Намагаємося все з'ясувати про неї. Збираємо всю можливу інформацію.

- Надю, та коли, дійсно, ЧК таки вб'ють, то кращої за Акварель заміни не знайти! Ще гірша за журналіста, а твоя покійна подруга Настя – редакторка взагалі проти неї ангел небесний! Акварель - розумна сучка, освічена, вихована, дуже підла та підступна, вольова, а страху взагалі немає. Ідейна! Вигадає сама собі ідею чи десь вичитає або почує й готова заради неї на будь – яку гидоту, навіть померти! Важко уявити того, хто захоче з такою воювати! Домовиться з ким завгодно й про що завгодно! Як і ти, сексом чи шантажем багато питань вирішити може! Коли Жанну шльопнуть, можеш її взяти! Та й тебе підмінити може!

- Де? В ліжку?...

- Вибач, подруго! Це не жарти! Кажу тому, що не здумай з нею зв'язуватися! Це гримуча зміюка якась! У газеті ЧК працює

тільки місяць, корчить із себе інтелектуалку та роздивляється куди попала, опановує журналістську майстерність. У нас та в твоєї довбаної газети через цю заразу невдовзі буде купа проблем! Запросто виведе нас на чисту воду й витрясе всі наші скелети з шафи! Таку тільки вбити можна! З такими дружити треба та нацьковувати на своїх ворогів, а не тримати камінь за пазухою! Бо тією ж каменюкою і розіб'є нам голову! ... Це все я серйозно! Давно хотіла тебе попередити. Бо знаю яка ти ревнива! Обіцяєш?

- Обіцяю, подруго..., - махаю рукою. – Ти мене лякаєш?

- Відчуваю, що клопоту багато у нас буде через неї! Це ж ходяча проблема якась! Соллом'яний бичок, який смолою намащений, торкнешся його і вже не відклеїтися, доки не зробить з тобою, що захоче! Мені страшно, коли подумаю, що буде з нашим детективним агентством, коли вам обох до купи звести! Ви, як дві тигриці, і себе розірвете і все довкола потрощите!

- Не хвилюйся...

- Мені так страшно стало, коли все дізналася про негідницю і зрозуміла, що вона крутіша та розумніша за нас, а дурненького ЧК крутить, як захоче. Ідіоту й давати не треба, уже все робить, як скаже це стерво! Як вона

йому тільки гуляти ще не заборонила! Їй потрібно десь швидше купити нагорі місце, яке захоче, щоб швидке позбавитися її присутності, бо доведе нас усіх до загибелі.

- Коли Акварель прикидається ягнятком, - роздумую вголос, - то чому наважилася показати нам зуби?

- Хоче зідрати з тебе грошенят, - здогадується Оксана. – За те, що пограбувала депутатів, коли викрадала у них компромат та гроші. Знає, що ти теж прикидаєшся. Тільки жебрачкою. Особливо, коли просиш грошенят у держави на підтримку приватного розшуку.

- Коли людина щось приховує, - згадую мудрі думки одного з своїх психологів, - то нерідко боїться, що ще про щось дізнаються, інші її таємниці. Коли Акварель така дволична, то мусить мати ще якісь секрети! Нам потрібно щось накопати на неї, щоб не дуже дерла носа перед нами.

- Думаєш, журналістка не передбачила такі наші кроки? - Дивується подруга. – Так би зробив кожен правоохоронець до того, хто його шантажує. Спробував би знайти щось, чим можна шантажувати шантажиста, який погрожує щось вибовкати.

- Усього передбачити не може ніхто. - Заспокоюю Оксану. – Сподіватимемося, що успіхи закрутили голову журналістці.

- Сподіватимемося... - розтягує слово подруга та вже продивляється особову справу Акварелі та вводить до комп'ютера її дані. Журналістка закінчила поліцейську академію та працювала слідчим.

- Потрібно послати Жанну з Робертом, щоб обережно переговорити з усіма, хто може щось знати про дівчину до її роботи в газеті ЧК, - наказую секретарці.

Через пару днів отримую з рук Жанни її та інших співробітників звіти про бесіди з тими, хто добре знає журналістку, але не ходить в її друзях – приятелях.

Чим довше ознайомлююся зі звітами, тим більше напружуюся, що відразу відчуває Жанна.

- Читаю ці ваші шкільні твори на задану тему, - зневажливо зауважую вголос, – і переконуюся в правильності загальновідомої мудрості: «Хочеш щось зробити добре, то зроби це сам!»

Ідемо вдвох до Оксани.

Прошу список викладачів, котрі навчали журналістку в академії.

- Це повний список тих, у кого навчалося наша курсантка? – З сумнівом кручу аркуш та продовжую чіплятися до секретарки. – Адже Акварель допитлива, ерудована, цікавиться багатьма сторонніми речами. Можливо, ходила

на якісь гуртки, факультативи, додаткові та індивідуальні заняття. На які теми найбільше любила читати книги чи дивитися кінофільми?

Краєм ока помічаю, як Жанна поспіхом складає папери та збирається тихенько вислизнути з кімнати, бо відчуває, що зараз можу почати роздавати на горіхи всім підряд.

Її вже попередили колеги, що зі мною потрібно триматися весь час на сторожі, люблю розпускати руки, не дуже звертаю увагу хто переді мною, а зі співробітниками взагалі не церемонюсь. Підлеглі змушені терпіти всі мої коники. У мене зарплати отримують вищі, ніж у таких самих компаніях навіть за кордоном. На ринку детективних та охоронних послуг усі директора знають один одного. І коли когось вижену, то його вже не візьмуть у порядну компанію такого профілю не тільки в Україні, а і в інших країнах.

Певне, Жанна боїться, що зараз лупцюватиме секретарку!

Але Оксана зміни мого настрою ще не помічає та продовжує щось белькотіти:

- Та дурня це все... Аби курсантка поліцейської академії щось утнула, то її відразу б вигнали!

- Мені що? Самій шукати? – Зовсім змі-

ною тон на начальницький, починаю єхидно сичати і тепер вже й Оксані доходить, що зараз може запросто отримати по морді.

Жанна взагалі якось непомітно вислизнула з кімнати та безшумно прикрила за собою двері.

- Та в мене вже дещо є, - заїкається перелякана Оксана, вистукує на клавіатурі та дивиться на екран. – Через п'ять хвилин принесу тобі в кабінет.

Виходжу від секретарки та з усієї сили грюкаю дверима.

Спиною бачу, як сіпається від переляку Оксана.

Подруга боїться, що можу таке саме завдання дати ще комусь, а, коли виявиться, що напартачила, то буде їй непереливки!

І дійсно невдовзі обережно прочиняються двері і по частинах у моїй кімнаті опиняється Оксана. Так робить завжди, коли проштрафилася і боїться, що чимось можу в неї запустити.

- В академії Акварель відвідувала додаткові заняття по вибуховій техніці... А вибухівку, від якої рвонуло кафе, викрали саме зі складу речових доказів відділення поліції, де слідчою працювала Акварель... Під час роботи слідчим Акварель за хабарництво хотіли посадити. Нинішні покійні депутати, один підірваний у кафе, а інший, з яким стався нещасний

випадок під час чищення зброї, не захотіли їй допомогти, хоч, схоже, обоє були її коханцями... Але, певне, все ж щось зробили, бо дівчину тільки вигнали з роботи, але не посадили...

Ні чорта собі!

Убила скількох людей?

Мою реакцію на сенсаційну новину на моєму обличчі прочитала й подруга.

- Та сама ледве зі стільця не впала, коли таке видав мені комп'ютер, - виправдовується Оксана.

Мнеться з ноги на ногу та несміливо додає:

- Схоже, там її повинні пам'ятати... Потрібно тільки надавити на викладача та інструктора. Ну, як ти любиш... Обоє працюють з того часу, коли там навчалася Акварель. Зараз обоє в академії і ще будуть там кілька годин.

То мені їх катувати? Чи що?

Тепер Оксана, як домашнє собача, розуміє мене без слів, ловить мої думки на льоту й обережно пояснює:

- Комп'ютер обробив все листування однокурсниць Акварелі по поліцейській академії. Абсолютно всі електронні листи, де хоч слово згадується про Акварель. У мене склалося враження, що у неї була інтрижка з кимось з викладачем чи інструктором саме по вибуховій справі.

Оксана кладе мені на стіл фото обох чоловіків.

Симпатичні!

І сама не відмовилась би з такими ...!

- А навіщо це їй? – Запитую в подруги і відразу даю сама собі відповідь:

- Щоб краще та таємно опанувати вибухову справу. Без зайвого розголошу. У накачаного якогось аж гумового інструктора, схоже, в голові тільки декілька звивин.

Як взагалі з такою гарною пикою дурня можна вчити людей такої серйозної справи!

- Я теж на нього думаю, - лащить Оксана та миттю відкриває на моєму комп'ютері особисту сторінку інструктора в Інтернеті.

Бачимо чоловіка середнього віку з тілом атлета, приємного та еротичного...

До нього в чергу по секс записуватися потрібно заздалегідь!

Розділ 3.

ВИКЛАДАЧ ІЗ ЗБУДЖУЮЧИМ ДЛЯ СЕКСУ ПОРОШКОМ

У поліцейській академії підхожу до лабораторії по вибуховій справі й інтуїтивно зупиняюся.

Оксана вже відслідковує інструктора і на екрані мого телефону видно, що телефон красеня у лабораторії вибухової техніки. Але поруч з червоною цяткою його телефону ще одна цятка, майже приліплена. Тож там ще хтось є. Дуже підозріло. Обоє надто близько один від одного! Цятки розділяються. Зараз той, хто був з інструктором, вийде прямо на мене.

Відбігаю назад, щоб не кидатися у вічі.

З – за рогу коридору бачу, як обережно прочиняються двері, та з них насторожено висувається дівоча голівка, оглядається по боках і спочатку навшпиньках, ледь кривлячись, а потім все швидше й швидше якимось трохи дивно біжить по коридору.

Десь подібне вже бачила.

Дівчині боляче йти...

Ой, моя подруга так вела себе, коли її позбавили цноти.

Та що ж тут відбувається!

На мені камери, які по – любому все це зафіксували.

- Перекиньте оцю зйомку як курсантка виходить з дверей на мій телефон, - кажу в мікрофон помічниці Оксани.

І через хвилину дивлюся отримане зображення.

Все видно чудово!

Коли моя здогадка вірна, то може це допоможе викликати на відвертість завідуючого лабораторією.

Так само обережно, як дівчина, щоб не рипнули чи скрипнули двері, заходжу до кабінету.

Дякувати господарникам, що змазали навіси!

Ступаю навшпиньки та роздивляюся і бачу в сусідньому приміщенні вродливого спортивного здоров'я, що говорить з кимось по телефону та не помічає моєї присутності.

Відразу видно, жеребчик любить погратися та побешкетувати з молоденькими дівчатками - курсантами, які горять нестримним бажанням переспати зі справжнім чоловіком з такими величезними м'язами, кубиками на животі та ще з чимось, що вгадується під одягом неозброєним оком!

Чого такий накачаний та тренований займається такою делікатною справою? Дивно...

Йому потрібно тренувати хлопців по боротьбі
чи важкій атлетиці!

Через дівчат?

У його лабораторії і я, як жінка, вже починаю збуджуватися.

В чому справа?

Певне, розсипав повсюди спеціальні порошки, яких повно в продажі в Інтернеті.

Прекрасний спосіб завалити будь – яку недоторканну!

Хочете чи ні, а, коли ви жінка, то від цих еротичний порошоків, запах яких не відчуваєте, ваш головний для самця орган починає збуджуватися і незалежно від вашого бажання починає приводитися в дію всі необхідні процеси в організмі, внутрішні м'язи починають злегка рухатися в заданому напрямку та поступово наближатися до свого логічного закінчення. Це прекрасний спосіб для одиноких жінок або для таких, у яких партнер ні на що особливо не здатен, а сказати йому про це не можна. Кине, образиться, піде до іншої. То краще самій про себе потурбуватися!

О! Вже починаю відчувати хіть. Порошки діють і на мене! Хоч не дихай. Бо сама ще зараз згвалтую цю гумову секс – ляльку! Не можу зосередитися.

Нарешті ловелас мене помічає.

Показую посвідчення.

Тільки до бовдура доходить, хто перед ним, то біжить до вікон та широко їх прочиняє, щоб зайшло свіже повітря і зникла сексуальна атака на мене, як жінку, бо можу про все здогадатися.

- Ой, даремно! – Посміхаюся недалекому. – Я все почала збуджуватися! А ви який сексуальний порошок використовуєте, щоб домогтися курсанток?

- Про що ви? – Починає клеїти дурня мій співрозмовник. – Що це у вас за гумор?

- Я бідний приватний детектив. – мило посміхаюся бовдуру, прикидаюся сексуальною дурочкою і торкаюся його руки, від мого дотику спортивний телепень приходиться в якесь збудження.

Та у нього багатозарядний револьвер!

Продовжую зваблювати.

- Мене найняв ревливий чоловік однієї вашої колишньої слухачки, - і показую фото Акварелі.

Після того, як показала фото, з велетнем щось відбувається, сексуальне збудження, як рукою зняло! Ще намагаюся щось випитати про Акварель, але телепень уперся, як бик.

- Та я читаю лекції всім курсантам, то й не можу всіх запам'ятати...

Намагаюся ситуацію втримати в рамках пристойності, але все даремно. Не можу при-

йняти рішення. Що робити? Гамселити красунчика чи шантажувати?

Звісно хочеться побити: показати своє вміння та силу цьому пихатому та гордому від черг з молодесеньких дівчаток за сексом.

Але спершу починаю залякувати упертюха та дістаю з корзини для сміття й тикаю йому під ніс розірвану упаковку з-під еротичного жіночого збуджуючого засобу й погрожую влаштувати скандал, показую відеозапис дівчини, з якою він щойно мав секс.

- Або ти мені розповідаєш усе, як на сповіді про свої відносини з дружиною моєї клієнтки, або вилетиш з академії. А курсанткам розповім чому вони так збуджуються та віддаються тобі. Ти що не бачив, що у коридорі стоїть камера. Ось можеш переглянути своїх коханок у мене на телефоні...

За час, доки я умовляла самця розповісти про Акварель, Оксана з помічницями ввійшли до системи відеоспостереження поліцейської академії і швидко вибрали кілька підозрілих дівчаток, які шмигали до лабораторії та виходили звідти надто задоволені чи збентежені.

Інструктор геть здурів, та займався сексом прямо на робочому місці в робочий час.

Тільки диву даюсь, як скільки часу його тут терплять!

Невже про це невідомо нікому з керівництва?

Нарешті негідник капітулює!

- Надзвичайно здібна, - зачинає розповідати переляканий не на жарт інструктор. – Краща моя курсантка, хоч і навчалася по іншій спеціальності, на слідчого. Шкода, що у програмі навчання в академії лише ознайомлювальні коротенькі заняття, та й то факультативом. Детально й ґрунтовно ми навчаємо тільки тих, хто обирає спеціальність, пов'язану з вибуховою справою...

Завдяки розповіді привабливого сексуального хулігана впливла цікава сторінка біографії Акварелі.

Під час навчання в академії особливий інтерес виявила до вибухових речовин та пристроїв, мала навіть коротку інтрижку з цим ідіотом, спеціалістом вибухової справи. Сексом займалися прямо тут, в лабораторії. Увесь час щось розпитувала, виправдовуючи своєю надмірною цікавістю закоханістю. Мовляв, хоче знати якнайбільше про те, чим займається її коханець. Спеціаліст шаленів від юної сексуальної курсантки і навіть пропонував їй побратися, хоч обоє тоді вже буди одружені.

- Яюсь лагідно назвав її Мінером, але вона тільки розгнівалася, - згадує одні з найкращих моментів у своєму житті бовдур...

Невже Акварель вже тоді підсвідомо відчувала, що саме з навчального матеріалу стане в пригоді?

Невже ця тварина, розбещена дівочою увагою, здатна на кохання?

І чому після його зізнань зі сльозами на очах, мені перехотілося відідрати хоч разок цю бісову ляльку для сексуальних втіх?

Нічого!

Колись на безриб'ї загляну до його вибухо – сексуальної лабораторії та продемонструю йому еротичну піротехніку!

- Невже думаєш, що це Акварель зірвала кафе? – Запитує мене вже в офісі секретарка. – Підірваний депутат колись був її коханцем, але не захотів допомогти, коли дівчину виганяли з поліції. Помстилася?

Читаю надісланий мені на електронну пошту новий звіт Жанни, яка продовжує обережно проводити розмови з тими, хто знав журналістку по її минулій роботі в поліції.

Біля мене завмирає Оксана та читає разом зі мною.

Моя співробітниця пише, що тоді, коли Акварель була слідчим, щось трапилося. Акварель звільнилася з слідчого відділу та перейшла працювати до газети журналістських розслідувань, а через кілька днів після звільнення дівчини начальник слідчого відділу по-

кінчив життя самогубством, яке списали на депресію через загибель в автомобільній катастрофі його дружини й дитини. Але дехто з співробітників має сумнів щодо такого пояснення вчинку безпосереднього колишнього керівника Акварелі.

Ні чорта собі!

Акварель що? І свого начальника вбила?

Таке запитання читаємо з Оксаною вже в очах одна одної.

- Ціаністий калій! - Читає з екрану комп'ютера секретарка після того, як зайшла в базу даних моргу та ознайомилася з причиною смерті начальника слідчого відділу.

І роздумує вголос:

- Особливо не парилася...

- Начальник, що здуру почав воювати та виганяти її з поліції, отруївся! І записку передсмертну залишив, і ні по сторонніх відбитків, ні слідів ніяких не знайшли. Усе, як по підручнику. Прямо вдома ні з того, ні з цього.

- А як же Акварель проникла до його квартири?

- Сиділи в одному кабінеті, непомітно виготовила копію його ключів... - шепоче мені Оксана. – Ми проникли до системи спостереження приміщення поліції, де працювала Акварель. Прослуховуємо розмови. Там теж розумки є, особливо ті, досвідчені, хто перед

пенсією. Відразу зрозуміли, з ким мають справу. Боялись навіть глянути на неї якось непривітливо. Тільки підлизувалися та слухалися її, як генерала якогось. Спеціально нацькували заразу на начальника – дурника. А того – на дівчину. От начальник і спіймав її, коли дівчина отримала хабар. Одразу їхні колеги - хитруни двох зайців убили. Тільки зітхнули з полегшенням, коли управління позбулося двох психів, Акварелі та її начальника. От, тільки часто такі хирі можуть перехитрити самі себе. Навіть боюся думати, що з ними зробить навіжена, коли зрозуміє, що її використали всліпу!

- Ну, а про смерть начальника що кажуть, - обережно спрямовую перелякане белькотання подруги в потрібне мені русло.

- Тебе згадують!

- А я тут до чого! Звідки мене знають?

- Та тебе вся країна знає! І не всі вірять, що ти така дурна, як по телебаченню вихваляють... Чесна, порядна, за справедливість... Ще чимало наших колег вміє в людях розбиратися... Я теж думала, що ти одна така! Тому ЧК й покликав Акварель, бо вона була, як твій двійник! Могла протистояти нам! Ти не захотіла стати його, а тільки користуєшся ним, як іграшкою!.. Певне, думав, що, коли ти його не покохала, то вона вже точно втратить розум від його славнозвісного органу!...

- Кажи вже!
- Колишні колеги дівчини переконані, що Акварель, така сама відьма, як і ти! І не могла нікому поступитися задоволенням отруїти того, хто її образив!

А потім додає:

- Сказати хлопцям, щоб привезли її в підвал?

- Геть здуріла! – Охолоджую запал подруги. – Акварель з ЧК зараз на піку слави. До цього йшли все своє життя. Нині це провідні журналісти України. Цього року їм вручать найвищу журналістську премію країни, а потім, можливо, і світу. Через публікацію компромату, який викликав політичну кризу в Україні, прізвища обох вже внесені в історію засобів масової інформації. Їх згадуватимуть у підручниках та про них розповідатимуть студентам. Обоє стали недоторканими.

- Яюсь не подумала.... – Виправдовується Оксана.

- І ще не забувай, що я фінансую цю газету, яка після публікації компромату нарешті стала прибутковою, отримала ще більше визнання. Навіщо мені такий негативний розголос про героїню... А тим більше її арешт.. Усе це тільки зашкодить репутації газети. Та й кого призначу редактором, коли ЧК уб'ють кору-

пціонери або ревний чоловік якоїсь з його коханок?

- То вона і нас повбиває. Коли вже скількох... Ти призначиш редактором вбивцю?

- Оксана, а ми з тобою хто?...

Кілька хвилин мовчимо.

Головне, не помилитися з рішенням!

Подруга починає іронізувати:

- Терористи підірвали депутата, який вимагав посилення боротьби з можливим тероризмом, - читає Оксана повідомлення в газеті. - Невже у цю дурню хтось вірить?

- Усі вірять! – Кажу й сама собі хочу повірити. – Усі задоволені.

- А твою Комісію влаштує таке пояснення? – Єхидно запитує Оксана.

- Думаю так, - кажу, але в моєму голосі звучить сумнів. - Членів комісії вчили, що найпростіше пояснення злочину, як правило, і стає найправильнішим!

- А як щодо справедливості? Може для них буде цікавішим варіант з журналісткою, колишнім поліцейським, яка заради помсти вбила двох своїх колишніх керівників.

- Хай це буде моїм планом «Б», - погоджуюся з подругою. – Коли мене притисне Комісія, то здам їм цю навіжену.

Розділ 4.

ДОКИ ВІДПУСКАТИМУ ВБИВЦЬ?

- Може я ще й американського президента Кеннеді вбила? – Сміється Акварель, відкидаючи мої звинувачення у вбивстві підірваного депутата.

- Я допомагаю вам і надаю кошти на виїзд з сім'єю за океан з умовою, що ніколи не приїздитимете до України.

- А коли я не погоджусь?

- Тоді всі матеріали передаю до правоохоронних органів. Маючи підозрюваного швидко встановлять, що у вас немає алібі під час вибуху в кафе, вбивства депутата, який, начебто, загинув, коли чистив зброю. Та й коли отруївся ваш колишній поліцейський начальник.

- А я розповім про те, як ви організували нальоти на помешкання народних депутатів та викрали у них гроші, цінності й компромат!

- Я брала участь у викраденні компромату?

- Ви замовили викрадення.

- Назвіть мені хоч випадок, коли у нас був засуджений замовник у подібних справах. Судять, в основному, виконавців...

- А свої умови можу сказати?

Киваю головою.

- Усе, що ви розповіли, це вигадки. У вас немає жодного конкретного доказу. Все висмоктано з пальця.

- Ви вбили кількох людей.

- Звісно, ви записуєте нашу розмову...

Дайте мені вдвічі більше грошей і я виїду.

Я мовчу.

- Обіцяю, коли не домовимося зараз, то наступного разу попрошу втричі більше.

І тут раптом здогадуюся та розумію, що в основі вбивств Акварелі, - гроші!

Коли вже розслідуватиму вбивства з іншим мотивом?

Люди через гроші геть розум втратили!

- У цій справі крім особистої помсти головним стало ще й вибиття з мене грошей та виїзд за кордон з сім'єю! - Здогадуюся та дивлюся в очі співрозмовниці і бачу в них підтвердження своїй здогадці. - А чому я? Довкола повно в сто разів багатших за мене!

- Аби ж то! Це тільки здається... Таких багатих, як ви, та ще й з принципами дуже важко знайти... В усякому разі, мені до них не добратися...

- Хто вам сказав про мене?

Акварель мовчить.

Продовжую давити:

- Чим будете відвертішою, тим легше

ДОМОВИМОСЯ...

І тут Акварель іде в іншу кімнату.

Я відкриваю сумочку та обережно, без звуку знімаю пістолет з запобіжника. Від божевільної можна чекати всього, що завгодно.

Навшпиньки тихенько кидаюся до вхідних дверей, відкриваю їх та впускаю двох моїх людей, які тихенько заходять до квартири та оглядають сусідню кімнату.

Та Акварель повертається без зброї.

Така ж приваблива в одному легкому халатіку, навіть без білизни. В іншій ситуації ми могли б з нею зайнятися приємнішими справами. ..

Коли бачить двох здоровенних озброєних чоловіків у рукавичках і тоненьких поліетиленових комбінезонах та головних уборах, що прилаштовують до люстри наспіх зроблену з її рушників смугу та роблять на ній петлю, то відразу блідне, її починає трясти, але намагається стримувати свій страх.

Раптом усі здригаємося від дзвінка в двері.

Хлопці миттю тихо підскакують до дівчини, затикають руками їй рота.

Поліція?

Акварель викликала правоохоронців?

Хлопці дивляться на мене та міцно тримають Акварель, яка теж завмирає.

Як кілька секунду тому журналістка, зараз теж не даю страху заволодіти собою.

Можливо, це Оксана когось прислала до мене. Секретарка знає куди поїхала, що збираюся робити. А раптом з'явилися якісь нові нюанси у цій справі. То, щоб повідомити мені про якісь зміни в ситуації, немає іншого виходу тільки як послати гінця.

Телефонів та рацію з собою не брали, бо після смерті Акварелі слідчі можуть відслідковувати чий телефон та рації знаходилися біля самогубця в час, коли наступила смерть. Тоді миттю по голосу відслідкують тих, хто говорив.

Обережно іду до дверей і чую голос помічника місцевого хрещеного батька мафії:

- Надія Вікторівна!

Дивлюсь через вічко в дверях і бачу симпатичну пику негідника, який весело махає мені рукою.

Керівнику наших мафіозі цього мерзотника нав'язали згори і тепер його не можна ні прогнати, ні вбити, а тільки доводиться терпіти. Хоча, потрібно визнати, негідник багато чого може, особливо в ліжку, навіть, один раз переконалася в цьому на особистому досвіді. Та й надзвичайно здібний та везучий по вмінню добувати різну надсекретну інформацію, яку крім цього вилупка й ні через кого діставати!

Впускаю Веселуна в квартиру.

Починаємо шептатися в коридорі біля вхідних дверей, щоб у кімнаті мої співробітники та Акварель не чули про що говоримо.

Його перші слова, як завжди:

- Привіт, кохана! Як справи?

А потім так пошепки:

- Жива?

Киваю головою.

- Віктору Павловичу зателефонували згори, - пояснює бандит. – Там не зацікавлені, щоб з журналісткою щось сталося. Хвилювався, що не встигну.

Здивовано зиркаю на співрозмовника, хоча тільки побачила мерзотника, то зрозуміла навіщо прийшов і що нічого Акварелі зробити не зможу.

Мовчки продовжую дивитися на незваного гостя.

Той розгублюється, бо хотів, як завжди, щось мені надати, приховати, недоказати і таке інше.

- Ось Віктор Павлович передав пожертву на розвиток приватного розшуку, - промовляє колишній одноразовий коханець та всовує мені в руку банківську картку.

Дістаю мініатюрний прилад для перевірки суми грошей на картках та прикладаю до такого жаданого багатьма пластику. На цифер-

блаті висвітлюється величезна сума, на яку витріщається Веселун та не втримується:

- Ні чорта собі!

Але відразу бере себе в руки та починає залицятися:

- Надю, виходь за мене! У нас з тобою все так гарно складається. Особливо в ліжку! З такими грошечками любитиму тебе вічно!

- Іди до біса! – Сміюся. - Давай по справі.

- Коли будуть якісь труднощі, то можемо разом вибрати кандидатуру та підігнати вашому розслідуванню такого, що візьме на себе вину за що завгодно. Тільки потрібно, щоб ви його проінструктували, як слід, що говорити на допитах, як правильно зізнаватися, щоб не викликати підозри. А потім підтримуватимемо з ним постійний зв'язок аж доки не відправлять відбувати покарання. Коли не зможете виплачувати йому за відсидку, то можете взяти до себе на роботу Акварель, щоб заробляла собі й тому, хто за неї сидітиме. Журналістка може і у нас відпрацьовувати за двох..

- Де? В борделі чи найманим убивцею?
- Я їй роботу не даватиму.
- А хто телефонував Віктору Павловичу?
- Чесне слово, не знаю...

Б'ю по шиї Веселуна.

Той на мить втрачає свідомість та нава-

люється на мене.

Саджаю його на найближчий стілець.

Троє в кімнаті через прочинені двері розгублюються, бо починають бачити те, що виробляю. Та нічого не розуміють. Так і стоять. Завмерли, мов пам'ятники.

Зачиняю двері до їхньої кімнати, щоб нічого не бачили та не чули.

Про всяк випадок обшукую та всі його речі викладаю на підлогу.

Крім зброї негідник носить з собою цілу купу всяких небезпечних речей, за які може отримати строк у в'язниці. Пістолет, наркотики, бухгалтерські записи хабарів та кількості грошей, які зідрав з тих, кого грабував чи з кого вимагав гроші за захист від таких мерзотників, як сам.

Витягаю з своєї сумки наручники, які одягаю хлопцеві. А потім невеличкий детектор брехні. Прикріплюю кілька датчиків до шиї та до рук і на груди брехуну. Мерзотник вже приходить до тьми та розгублено блимає на мене.

- Або ти розповідаєш хто телефонував щодо журналістки, - погрожую виродку, - або я обох вас з репортеркою тут повбиваю, та подам усе так, наче ви побилися та ненароком застрелили один одного. Дивись, в одній руці в мене пістолет репортерки біля твоєї скроні, а в іншій екран детектора брехні. Зараз я тобі за-

дам запитання і коли на екрані висвітлиться «Неправда», то натисну на спусковий гачок, а, коли загориться слово «Правда», то підеш до шефа і скажеш, що з журналісткою все в порядку.

Звожу курок.

Включаю детектор брехні й спокійним голосом запитую:

- Хто телефонував Віктору Павловичу? Негідник не може зорієнтуватися жартуючи ні.

Белькоче:

- Шеф Віктора Павловича. Клянусь. На екрані детектора висвітлюється: «Правда».

Веселун і я полегшено зітхаємо.

Задаю наступне запитання:

- Хто телефонував шефу Віктора Павловича?

- Хтось з іншої країни. Не з України. На екрані знову висвітлилося «Правда». Для того, щоб дурень нікому не розповів про мій допит, запитую:

- Ти крадеш у Віктора Павловича?

- Краду.

- Скільки вкрав, відколи працюєш?

- Та десь близько мільйона доларів.

В обох випадках детектор брехні показує,

що виродок не бреше.

Легенько штовхаю апаратом у голову виродка та соромлю бісову душу:

- От, скотиняка!... Як ти можеш скільки красти в такого прекрасного шефа? Геть страх і совість втратив?

- Надю, не видавай мене! Що хочеш для тебе зроблю!

- Дізнаєшся хто телефонував начальнику твого шефа та просив за цю дівку! Строк тобі місяць. Коли не зумієш, то тікай світ за очі та пиши заповіт, бо повідомлю Павловича про твої витівки.

- А, давай приспимо Павловича та ти у нього уві сні все й випитаєш.

- А тобі звідки відомо про гіпнотичні допити?

- Ти себе вважаєш найрозумнішою?

- Спробуй якось по – іншому. Допит гіпнозом то на крайній випадок...

Випроводжаю Веселуна з його купою речей по кишнях та роздумую, що робити з Аквареллю.

Звідки у простої напівбожевільної такий захист?

Чи Акварель пов'язана з мафією?

Чи кримінал хоче її використати?

Немає часу з'ясовувати.

Оксана за усім допитом спостерігала через відеокамери на моєму одязі то відразу починає з підлеглими думати, як же нам вигородити вбивцю.

Пошук кандидатури на місце справжнього злочинця запусчено.

Варіантів багато.

Потрібно вибрати найкращий.

Зі своїми співробітниками збиралася сфальсифікувати самогубство та повісити Акварель. Не можу здати вбивцю владі, бо й мене потягне за собою, розповість про мої викрадення компромату в депутатів. Прошу хлопців вийти в іншу кімнату та продовжую допит журналістки.

- Знала, що невдовзі прийдете за мною, - приречено говорить Акварель. – Ось усе написала про те, що накоїла.

Акварель передала мене задалегідь роздруковане на принтері своє зізнання про свої скоєні вбивства.

Як і кожен серйозний корупціонер чи інший небезпечний злочинець, Акварель задалегідь, ще перед початком своїх убивств потурбувалася про козла відпущення, якого можна підсунути слідству замість себе.

Вбивця, великий шанувальник конспірації, заочно через Інтернет весь час вела листування з напівбожевільними сексуально стурбо-

ваними, яких і підставляла замість себе під час вбивств, а ті навіть не підозрювали про це.

Відібрала кількох помішаних на сексі дурників в Інтернеті. Надсилала від свого імені замість себе до них найнятих повій та маловідомих акторок провінційних театрів сусідньої країни. Дівчата розповідали, що приживають на іншому кінці світу, та не можуть спілкуватися по скапу чи розмовляти по телефону, а тільки надсилати листи електронною поштою, бо, мовляв, одружені. Надалі дурники вважали, що спілкуються з тою дівкою, яка з ними переспала та закохалася в них.

Надсилала хлопцям гроші, заочно вирішувала деякі побутові питання простаків, доки не вибрала одного. Готувала докази до його причетності до кожного з убивств. Використала наївного всліпу. Так усе зробила, що дурник навіть і не зрозумів, що його підставляють під довічне ув'язнення.

Зокрема, попросила забрати якусь забуту дорогоцінність на поверсі, де знаходиться квартира отруєного її колишнього безпосереднього поліцейського начальника. Мовляв її подруга була на тому поверсі та могла загубити сережку. Попросила нікому не говорити про дорогоцінність, щоб не виникли проблеми, та не знайшли раніше за нього чи могли претендувати. Консьержа в під'їзді немає, а код на дверях

Акварель хлопцю повідомила, щоб міг зайти до під'їзду. Перед тим, як перевірити поверх, за порадою, мав заїхати в магазин продажу й ремонту телефонів. Мовляв, закохана домовилася, щоб йому безкоштовно додали якісь нові потрібні функції та встановили програми. Тож хлопець залишив телефон у майстерні.

До будинку колишнього начальника Акварелі поїхав без телефону, по якому його могли вирахувати, а камери в цей час на замовлення Акварелі довкола будинку майбутньої жертви відключили. Хлопця тільки бачили кілька свідків, які пізніше і повідомили про підозрюваного та був складений його фоторобот, але якось хлопця не знайшли. Незрозуміло чому. Його навіть показували по телебаченню, але ніхто не впізнав.

Дурник шукав сережку якраз у той час, коли Акварель вела милу бесіду та труїла свого начальника.

Акварель зробила все так, щоб Простак засвітився і біля квартири народного депутата в час, коли вбивала парламентаря. Попросила Простака віднести й кинути листа до поштової скриньки у під'їзді квартири вбитого народного депутата. В обох випадках найнятий Аквареллю хакер відключав камери спостереження в районах, де здійснювала вбивства.

Таємно проникла в приватний будинок хлопця, де проживав разом зі старенькою матір'ю, що майже цілий день дрімала та навіть не почула, як Акварель обстежила кімнату хлопцю.

Головне, викрала усі свої листи.

Простак вважав, начебто, до поштової скриньки цю кореспонденцію від коханої доставляє одна з відомих компаній, хоч щоразу хитрій журналістці доводилося непомітно робити це самій. Те, що відправляє листи не електронною поштою, а звичайною пояснила Простаку своєю старомодністю та мрією вести себе так у коханні, як благородні героїні давніх романтичних часів. А Простак тільки був радий від того, що крім листа в конверті завжди знаходив і кілька купюр найбільшого номіналу, які завжди ставали в пригоді, як не йому, то старенькій хворі матусі. Акварель знала, що слідство обов'язково перевірить чи проходила якась кореспонденція для хлопця через цю компанію, яка ні слухом, ні духом ніколи не чула про Простака та ніяких листів для хлопця не отримувала.

Зробила примітивну схованку в їхній коморі у дворі, де сховала всі матеріали, з яких виготовляла вибухівку, та обладнання й інструмент, яким проводилися ці роботи. Дуже велика вірогідність, що схованку знайдуть від-

разу, коли робитимуть обшук після затримання підозрюваного. На вибухівку без проблем зреагує будь – який натренований поліцейський собака. А тварину обов'язково привезуть на обшук до того, кого підозрюють у скоєнні вибуху.

Акварель залишила також у тайнику телефон, який витягла у якогось п'яного в автобусі. З цього телефону відправила оплату за послугу та повідомлення до фірми, співробітники якої думаючи, що телефонують бабусі, щоб нагадати прийняти ліки, насправді своїм дзвінком привели в дію детонатор на вибуховому пристрої, прикріпленому під столиком у кафе поблизу Парламенту. До кафе підірваного депутата заманила від імені відомого правозахисника обіцянками надати якісь секретні відомості про конкурентів парламентаря.

За день перед тим, як покласти телефон до схованки, прикинулася сліпою та облаштувала наче випадкову зустріч з Простаком. Зовнішність змінила так, що впізнати її стало неможливо. Взяла паличку до рук, якою обстукувала все довкола, одягла окуляри на очі, та змінили голос на суцільне благання нещасної старої жінки. Зупинила хлопця та попросила зібрати їй розібраний телефон і заодно й набрати номер, начебто, її рідних, щоб за нею приїхали. Після того, як виконав прохання незнайомої,

хлопець залишив свої відбитки пальців на всіх деталях телефону, що легко розбирається та складається, тож віднині його сліди були на внутрішніх та зовнішніх частинах телефону. Коли хлопець зосереджено розбирався з телефоном Акварель ухитрилася ще й відрізати пасмо його волосся, яке потім кинула до тайника, щоб це стало ще одним підтвердженням, що саме юнак зробив та користування цією схованкою.

В руках, на які одягла модні жіночі легенькі рукавички, крім розібраного телефону тримала ще й інструменти та обрізки проводів, які використала під час виготовлення вибухівки. Усе це дала потримати хлопцю, щоб теж залишив свої відбитки на речах, що стане основним доказів його причетності до вибуху.

В армії юнак служив мінером і це взагалі мало справити чималий вплив на майбутнє розслідування, коли вийдуть на нього.

За тиждень до вибуху кафе хлопець заходив сюди, щоб передати каталоги однієї відомої світової компанії, що по нормальних цінах поставляла багато чого необхідного для функціонування закладів громадського харчування. Йому заплатила, щоб розніс по всіх кафе та ресторанах на цій вулиці гарні товсті каталоги. Люди, яким пропонував їх узяти, коли бачили ці каталоги, то не могли відмовитися їх

взяти. Акварель написала, що в цьому кафе найсмачніше кофе, навіть вказала назву фірмового напою цього закладу. Тож юнак придбав чашечку смачного кофе та присів за столик, безтурботно говорив з офіціанткою, яка його добре запам'ятала.

Під час вибуху офіціантка, донька власниці, мала справи в університеті, де навчалася, тому тоді й не працювала. А після смерті матері та нещастя, що на неї звалилося, довго не могла прийти до тями, та згадати всіх, хто заходив до кафе протягом останніх днів перед вибухом.

Акварель заплатила хакерам, які майже десять днів перед вибухом щодня проникали в систему камер спостереження та відключали камери біля кафе на кілька годин. Не працювали ці камери й тоді, коли хлопець заносив каталог до кафе. Тому слідство й не змогло відразу включити юнака до числа підозрюваних та зайнятися його пошуком.

Акварель заходила до кафе разом з групою спортсменів. Усі великої комплекції, високого зросту і Акварель просто не видно на камеру, а по вулиці вона йшла у масці, то камери не змогли її ідентифікувати. Маска була іншої людини, жінки, яка проживала в Києві - Комп'ютер її ідентифікував, але вона в цей час була вдома. Акварель вийшла з будинку, де та

проживала, сходила в кафе і повернулася назад до будинку підставленої. Там не скрізь є камери. Викликала таксі і повернулася додому.

Навіть пробує посміхнутися.

- Коли все зробите, як скажу, - спокійним голосом кажу чудовиську, - то ні діти, ні ваш чоловік не постраждають та залишаться живими. Навіть обіцяю, що вони випадково знайдуть сумку з грішми, яких їм вистачить, щоб до кінця життя нормально жити, щоправда, не шикувати. А ви тільки на свій телефон напишете прощальну записку та звернення до своїх близьких, рідних та колег по роботі. До речі, чернетка записки у мене з собою... Домовилися?

Акварель тремтячими руками подає мені добре знайому поштову листівку, яку весь цей час тримає в руках. Ходила за цією світлиною, коли я впустила до її квартири своїх хлопців. На листівці біля пам'ятника Шевченку зі спини зображена моя старша сестра, що кладе квіти до підніжжя. Обличчя не видно, але добре знаю цю знамениту світлину.

- Жартуєте? – Виривається в мене.

- Звісно, не ваша сестра особисто... -

Репортерка не знає, які краще слова підібрати, щоб не видати свого інформатора і стиха промовляє. - А людина, що знаходиться біля неї...

- Що? – Мимоволі, усміхнена та ділова,

нахиляюся ближче до журналістки і різко б'ю її по шиї від чого дівчина втрачає свідомість і падає та встигаю підхопити її важке тіло.

Перекидаю на спину, одягаю наручники та починаю легенько давати ляпасів, щоб приходила до тями.

Сподівалася побачити виклик у її очах та бачу тільки переляк.

Стерво завжди мене боялося!

Навіть, коли залякувало!

З такими, як вона, доки не відлупцюєш, то не домовишся!

Хоче щось сказати та закриваю рукою її рота.

Аби лишень не вкусила!

Або виверне голову та схопить зубами за руку, сучка!

- Якщо хочеш, щоб ми домовилися, то мовчи і слухай, що я в тебе попрошу. Ми ще зможемо домовитися, коли скажеш, хто тобі розповів про мене.

Дістаю з сумочки коробку з препаратом та шприцом і показую навіженій та продовжую давити на психіку:

- До таких, як ти, завжди ходжу з сироваткою правди. Тож все одно дізнаюся. Але під дією сироватки та ще одного препарату ти напишеш передсмертну записку, зізнаєшся у вбивстві й повісишся. Мовляв, совість замучи-

ла. Починай! Бо мороки багато. А хлопцям потрібно встигнути все зробити, доки не повернулися твої діти зі школи. Сьогодні в них немає ще й останнього уроку.

Акварель починає по слову видавлювати з себе:

- Старший син вашої сестри...

Починаю кривитися...

Моя бранка перелякана думає, що зараз її гамселитиму!

Говорить швидко, бо вже остаточно здалася.

Я зламала її!

Отак просто вбивцю десяти людей!

- Моя родичка працює прибиральницею у маєтку вашої сестри Лесі. Я тоді була в неї в гостях. Зустріла її з роботи. Родичку проводжав старший син вашої сестри. Я дуже йому сподобалася. У нас з ним виникла коротка інтрижка. У ліжку він мені все й вибовкав про вас. Про ваші величезні приховані статки... Не вбивайте мене! У мене ж діти. Вам же потрібні люди за океаном. А мені знадобиться додаткова робота...

Починає плакати.

Не розумію прикидається чи ні...

- А про матір свою щось розповідав?

- Кілька разів намагалася щось випита

ти, але ні слова не сказав, - так щиро та просто відповідає, що будь – який детектор брехні підтвердить правдивість сказаного.

- А як звати твою родичку та сина моєї сестри? Є якісь шрами та родимки на тілі у мого племінника? Опишіть мені ворота маєтку моєї сестри? Коли день народження у мого племінника? Де він навчається?...

Запитань задаю ще чимало, детектор брехні підтверджує, що всі відповіді правдиві, бо сама не знаю правильних відповідей на добру половину питань, що задаю.

На її сторінці в Інтернеті серед друзів фото мого племінника та листування з ним.

Схоже, це чудовисько не бреше!

Потім мої співробітники встановлюють камери та техніку й виходять з квартири. Апарат відразу записує кожне слово із щиросердечних зізнань Акварелі в усіх вбивствах, а в кінці машина роздруковує все сказане у вигляді протоколу допиту, на кожному аркуші якого Акварель розписується.

От тільки дати я не ставлю.

- Дата з'явиться тоді, коли ти спробуєш зіграти проти мене, - про всяк випадок додаю, коли кличу співробітників збирати техніку та швидше прощатися з убивцею, доки її діти не повернулися зі школи.

Маленька скромна непомітна людина, яку всі думали, що можуть безкарно ображати та за мізерні подачки використовувати для власних виробничих потреб чи сексуальних утіх...

Але Акварель - чудовисько!

А я хто?...

А хто такі корупціонери та їх помічники, яких убила звичайна проста жінка?

Скільки таких серед нас, які довго все терпітимуть, але рано чи пізно зірвуться від суцільної несправедливості та корупції?...

Кидаю ключ від наручників на підлогу та мовчки з хлопцями виходжу з квартири.

Дякувати Долі, виходжу не як убивця, що зімітувала самогубство заміжньої матері двох дітей, а як начальниця ще одного свого майбутнього заокеанського співробітника...

Щоправда, в минулому злочинця, але ж не викритого...

Та й хто з нас без гріха?

Певне Акварель потрібна мафії, як найманий убивця, самородок, що сама себе зробила та підготувалася до такого. Має велике везіння та ніколи не залишає слідів та обходить усі пастки й камери спостереження та ще й прекрасний хакер та підричник. Тому й платять так дорого, щоб вивела дівчину – вбивцю з – під удару, спрямувала розслідування її злочи-

нів по хибному шляху до вигаданого мною козла відпущення!

Але чи зможе Акварель убивати невинних, наприклад, випадкових свідків, жінок та дітей чи старих? Адже у дівчини добре виходить тільки з поганими дядьками!

Але то вже не моя справа!

Тепер маю відпрацювати отриману оплату за криваву дівку.

Цікаво, а коли вже у справах, що розслідую, влада отримає від мене справжніх винуватців, які насправді скоїли вбивства, а не підставних та ряжених?!

І коли вже перестану відпускати на волю знайдених убивць?

Це ж так неетично!

Хіба цьому нас учили?

Розділ 5.

НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ У РОЗСЛІДУВАННІ

- Оксана, що робити, коли тебе обдурили та використали? – Вголос запитую подругу, маючи на увазі невідомих, що підсунули нам фальшивий компромат, та нашу добру знайому Акварель, через яку наробили стільки дурниць, а тепер ще й маємо рятувати вбивцю.

- Вихід тільки один, - навіть не задумується секретарка. – Те самісіньке зробити по відношенню до когось іншого!

Наважуюсь розповісти Оксані про розмову з Генеральним прокурором та Заступником Голови Комісії.

Мовчимо та дивимося один на одного.

Мудра Оксана підключає досвід свого давнього народу:

- І прокурор, і Комісія знають про обох мертвих депутатів чи про когось одного з небіжчиків щось таке, чого ми не знаємо... І слідство ще не знає... Генпрокурор не може про це сказати доньці. Хоче, щоб знайшла сама! Або за твоєю непомітною підказкою...

- Безпека все знає! – Здогадуюсь. – Точ-

но! У них є компромат на кожного. Тим більше на депутатів! Мені аж страшно, як подумаю, що АНБУ може знати про мене! Пробий їх бази даних. Коли нічого не знайдете, то з'ясуйте хто з співробітників держбезпеки здійснює негласний нагляд за депутатами. На крайній випадок, доведеться викрасти та витрясти все, що нам потрібно!

- А якщо аенбеушник такого рівня дасть дуба в нас на допиті?

- Тому й постарайся зі своїми хакерами накопати щось! - Починаю заводитися, від чого Оксана тільки нижче схиляє голову над ноутбуком. - Щоб не довелося вдаватися до викрадень офіцерів! Та я й їхнього директора викраду, аби лишень вислужитися перед Комісією та прокуратурою!..

Мені потрібен Генеральний прокурор для вирішення багатьох питань. І не тільки моїх, а й моїх клієнтів. І Генеральному прокурору, і Комісії сподобаються лише резонансні справи. Щоб зло було дуже страшним, слідство заплутаним та несподіваним. Потрібно продемонструвати складнощі розслідування, мужність детектива...

Знову мовчимо, щоб я заспокоїлася та в гарячці не накоїла дурниць....

- Варто спробувати, - задумливо розтя-

гує слова подруга, обдумуючи свої можливості проникнути до закритих баз спецслужби, а ще щоб зняти з мене напругу та знову включити мені голову. – Хитрий бойовик підіграв тим, хто його піймав, та зізнався в підриві депутата. АНБУ всіх переконало, що виграло шахову партію з першого ходу та на першій хвилині. Це ще раз має підтвердити суспільству які аси працюють у спецслужбі! Звісно, сподіваються, що на цьому все й скінчиться. От тільки не знають, що робити з другим убивством депутата. А коли обох депутатів убила одна й та ж людина чи група? Все більше й більше лунає сумнівів у нещасному випадку з другим мертвим парламентарем. І, певне, вже й сама спецслужба продовжила розслідування вибуху в кафе, щоб їх не випередили Старий з Дочкою Прокурора...

Схоже, Оксана зі своєю комп'ютерною бандою хакерів та спостерігачів щось таки нарили!

- Підірваний у кафе депутат був дуже активним педофілом! – Ошелешує мене Оксана. – Про це за допомогою встановленої відразу після вибуху апаратури для підслуховування дізналися з розмови між родичами загиблого. Слухали одне, а почули інше!

Тепер у нас з'являється шанс ввести слідство в оману та повести його саме по цьо-

му шляху, щоб не з'явилися усі підозри щодо Акварелі.

Шлях не з дешевих! Але витрати мають компенсуватися в майбутньому!

Думаю про це, слухаючи доповідь секретарки.

Майже щодня загиблий в кафе парламентар потребував сексуального контакту з неповнолітніми партнерами. Бажано, новенькими та свіженькими. При його величезних статках від заняття корупцією це було легко здійсненою улюбленою справою. Не раз ділився своїми мріями з сутенерам про безперервний пошук свого сексуального ідеалу.

Уже в Оксани є кілька свідчень сексуальних партнерів депутата - одинадцятилітніх та дванадцятилітніх дітей, - яких використовують в київських елітних борделях для педофілів.

Сексуальні переваги підірваного підтвердили й вибиті чи отримані через шантаж та погрози покази сутенерів, що надають збоченцям малолітніх для сексуальних розваг.

До речі, педофілія все більше стає дуже популярне серед нашої й закордонної еліти проведення часу в ліжку!

І не тільки серед політиків, чиновників, а й серед священників...

У слідчих є серйозні підозри, що загиб-лий у кафе полюбляв звертатися не тільки до професіоналів, а й до деградованих батьків чи родичів і опікунів, які не проти добре підзаробити на здачу в оренду своїх дітей збоченцям.

До того ж, у столиці зафіксовано чимало випадків викрадення дітей, декотрих з яких після певного часу сексуального рабства навіть повертали додому. Назавжди залишаються травмовані батьки та й самі викрадені намагаюся швидше забути цей жах та нікому про це не розповідають.

А якщо допустити, що деякі викрадення здійснені на замовлення підірваного?

Тому разом з іншими версіями вибуху в кафе, хоч і не на першому місці, але відтепер ми маємо розглядати й припущення, що вибух та смерть депутата, - то помста за його сексуальні походеньки.

Ніде ще не фігурує те, що відомий політик через величезні статки та від здійснення ледь не всіх своїх мрій, не знав, що далі вимагати від життя, та так захопився цим сексуальним збоченням. Старий з Дочкою Прокурора про це ще не знають!

Усі слідчі дії, пов'язані з тим, що підірваний був педофілом, Оксана з Робертом виконують таємно.

Не поспішаю щось говорити Оксані. Хочу, щоб сама озвучила мої думки.

- Може це нам підказка! – Захоплено продовжує подруга. – Наш шанс! Щоб зробити розслідування сенсаційним та ще більш резонансним! Тобі таке стане тільки плюсом в очах Комісії! Відразу опинишся серед кращих, коли все правильно зробимо.

Обдумую почуте, а секретарка продовжує говорити все, що знає по цій темі:

- Ти навіть не уявляєш якого масштабу набули такі сексуальні розваги в Києві, особливо, серед наших багатіїв! – Хоче прочитати мені лекцію подруга та подаю знак, щоб говорила по суті.

- А давай зробимо педофілом і другого депутата, - пропонує Оксана. – Знайдемо якогось бажаного добряче підзаробити, щоб узяв на себе вину за вбивства обох, мовляв, помстився за те, що збезчестили його дитину. Дітей навчимо, що і як говорити. Законом заборонено допитувати неповнолітніх на детекторі брехні. Хоча можемо їм зробити і щеплення проти детектору.

- Та одне тільки повідомлення про те, що обидва загиблі депутати були збоченцями поставить усе з ніг га голову в розслідуваннях. Матимемо шанс закрити справу і відвернути удар від Акварелі.

- Це все дорого нам коштуватиме, - нагадує подруга. – Доведеться витратити всі гроші, що тобі заплатили за прикриття Акварелі.

- Потрібно спробувати вирвати з рук поліції торгівку наркотиків, за яку просив Віктор Павлович. Готовий пристойно заплатити, передати мені ту суму, що збирається заплатити за виправдання злочинця . Затримана – родичка найбільшого постачальника наркотиків в Україну. Павлович каже, що передасть мені ще й ті немалі грошенята, що злупить з постачальника за звільнення жінки. Її загребли ось тільки вчора. Доки справа ще не зайшла далеко, отже, легше визволити жінку.

- Ми підшукуємо Доньці Прокурора кандидата на вбивцю депутатів, а її татусь влаштовує виправдання та звільнення торгівки дурманом! – Здогадується Оксана.

- А потім ще щось придумаємо, щоб заробити, - заспокоюю Оксана, яка скрупульозно слідкує за своїм відсотком та преміальними під час проведення операцій, до яких має відношення. – Коли крутишся біля грошей, то щось та заробиш! Щось обов'язково підвернеться!

- Шукайте тямущого та підходящого, щоб міг правдоподібно видати себе за месника перед слідчими та суддею, - наказую. - І хай психологи починають працювати з другом нашого Альфонса – проституткою Касиром, щоб

переконливо видав себе за жертву депутата - педофіла, вбивство якого прикрили нещасним випадком.

- Вибач, але Генеральний може тебе розкусити, коли напряду з ним зв'яжешся, та спробуєш розвести, - хвилюється за мене подруга. – То справжній жук! Викриє тебе!

- А давай підкинемо прохання виправдати продавщицю наркотиками через Старого, якому прокурор довіряє, - раджуся з секретаркою. – А Старому таке запропонує Альфонс, як плату за камеру, якою знімалося вбивство.

- Думаєш, Старий поза спиною Дочки контактує з її батьком? – Запитує секретарка. - Прокурор щось пообіцяв начальнику своєї дитини, щоб той допоміг робити їй кар'єру?

Тільки киваю.

З самого початку, коли дізналася про цю парочку слідчих, то зметикувала, що не лише нам, а й Старому тільки на руку, щоб дівчина продовжувала думати яка вона чесна, все робить по закону, бореться за справедливість. Усю брудну роботу виконуватимемо за неї, щоб не забруднилася! Такі романтичні наївні переконання тільки допоможуть і Старому, й мені водити за носа простакувату та її руками робити те, що нам потрібно, а ще щось здерти з впливового татуса дівчини.

Пояснюю подрузі:

- Через Генпрокурора спробуємо витягти з поліції торговку наркотиками, за яку просив Віктор Павлович. Альфонс хай причепить її до справи та за неї віддасть їм відеокамеру Альпініста. Проститутка Касир дасть свідчення, що став жертвою розбещеного сексуальними фантазіями депутата, який відчував страсний потяг до нього у дитинстві, надзвичайно захопився малим та втішався з неповнолітнім у ліжку, задовольняючи всі свої божевільні бажання. Тільки потрібно дати йому щеплення перед допитом на детекторі брехні, коли до цього дійде. Неповнолітній - пасивний гомосексуаліст. Його поведуть на експертизу, щоб встановити чи дійсно мав полові відносини протягом останніх кількох років... І хай з ним добряче попрацюють найняті мною психологи, які вже приїхали з – за кордону та чекають хлопця в орендованій неподалік його будинку квартирі. Щоб не засипався.

Намагаємося все обдумати...

- Занадто це все хитко на наспіх зліплено, - роздумує Оксана. – Хоча часто в нас по – іншому й не буває!

Розділ 6.

ПІДРИВНИК

- Комп'ютер опрацював усі випадки пов'язані з педофілами за останні кілька років, - доповідає секретарка. - Уже не сподівалася знайти щось підходяще! І тут... Нещодавно хлопчика з сім'ї заробітчанина просто взяли на прокат на вихідні. Викрадач відразу повідомив, що поверне дитину через два дні в понеділок. Надіслав гроші на банківську картку батьків та фото живої дитини. Вколов наркотики хлопчику і той до пуття й не зрозумів, що з ним виробляли дядя. Думає, що травму сідниць та прямої кишки отримав, коли лежав непритомний у підвалі за містом, доки його після вихідних не знайшла поліція, куди надійшов анонімне повідомлення про місце перебування зниклої дитини. Негідник вколов знеболююче, надав усю необхідну допомогу і рани безболісно майже загоїлися через добу. Гвалтівника так і не знайшли...

- Яка гидота! – перебиваю подругу, яку не дуже розумію. – Призначаю щедрю винагороду! Більшу, ніж зазвичай. Тільки знайдіть мерзотника!

- От як раз цього робити й не треба!...

Хіба що тільки для того, щоб не дати йому в майбутньому зізнатися в цьому викраденні!

Сердито зиркаю на Оксану і та швиденько переходить до суті справи:

- Батько викраденого – армійський мінер, служив у спецназі! - Ще раз ошелешує мене подруга.

Це вже схоже на везіння!

І все міняє!

- Легко переконає свою малу дитину, що її викрав саме підірваний у кафе депутат, – переконує мене секретарка вже не по першому колу. - Адже багатьом відомо, тільки, звісно, тримають це у глибокій таємниці, що загиблий обожнював розваги з хлопчиками. Не вилізав з борделів з дітьми не тільки в Києві, а й по всьому світі, особливо, з країн Південної Східної Азії. А хлопчик, не зрозуміло чому, але дуже схожий на дітей з того регіону! Уявляєш! Це стане ще одним доказом правдивості нашої фальсифікації!...

Для більшого ефекту замовкає, щоб я переварила почуте та переконалася, яка у мене розумна не замінима помічниця...

Продовжує:

- Мені з моїми хакерами вдалося знайти на депутата компромат навіть у в закритих базах спецслужби з відео та фото зйомками з його розвагами з дітьми. Певне, цими матеріала-

ми й тримали на гачку покійного. Проте парламентар так і не зміг зупинити свою збочену хіть!.. Власник одного з підпільних столичних борделів для педофілів дав нашим хлопцям адресу, куди привозив своїх малих працівників для вбитого. Ми звозимо туди хлопчика, малий залишить там відбитки пальців та своє волосся для аналізу ДНК. І дотримаємося всіх інших процедур.

- У мене є гарний дитячий психолог, якого міцно тримаю за одне місце, - згадую. – Тепер хай відпрацює борги та підготує жертву до дачі свідчень.

- Але тут усе вирішуватиме батько, який ледве не б'ється зі слідчим, який не може знайти викрадача. Для батька помста стає нав'язливою ідеєю, не їде на заробітки, а всіх примушує шукати викрадача. З київською дружиною хоче розлучитися. Знайшов собі іншу, заможнішу, за кордоном, де перебуває на заробітках... Помішаний на грошах! Може якось спробувати зіграти на його манії помсти та жадібності. Хай зжене всю свою злість на покійному депутаті ще й отримає за це добрі гроші!

Піднімаю руку. І так зрозуміло, що пропонує Оксана.

Наказую:

- Хай наші шанси прорахує комп'ютер

та Анна.

- Вже прорахували. Ймовірність, що все вдасться, дуже висока!

- Дійте! – Погоджуюсь на чергову фальсифікацію розслідування задля сенсаційності та широко розголосу.

Оксана встановлює цілодобове стеження за кандидатом у підривники.

Команда Оксани встановили камери спостереження не лише біля будинку Підривника, а й по всьому населеному пункту, щоб не залишилося мертвих зон, де через камери нічого не видно.

Вдень відеокамери заряджаються від сонячних батарей і можуть працювати вічно. Вночі автоматично переходять у режим нічного бачення, але зображення обличчя не набагато гірше за денне. В усякому разі, загальнодержавна система відеокамер миттю вирахує того, чиє обличчя чи ходу камери зняли через систему нічного бачення.

Викликаю двох вербувальників з однієї з моїх закордонних компаній. Фірма оформлена на цілий ланцюг підставних осіб.

Ніхто в житті мене не пов'яже з цією компанією!

Накази їм теж передаю через власників та директорів, яким теж про мене нічого не відомо.

Хлопці з – за кордону – колишні українці
- умовлять кого завгодно!

З Оксаною прослуховую запис розмови з кандидатом у підривники:

- Ми вирішимо ваші фінансові проблеми на багато років наперед! Зокрема, й щодо виховання сина.

- Яка вам різниця де знаходитися? - Здивовано тиснуть на чоловіка вербувальники. - На будівництві за кордоном чи у в'язниці? Наша оплата за кожен місяць у в'язниці в кілька разів більша, ніж заробляєте нині. Гроші за рік перераховуватимемо наперед на ваші рахунки, що вкажете чи відкриєте. Тільки тримайте язик за зубами!

- Відбувати покарання будете в комфортних умовах під нашим контролем. Через кілька років, коли про вибух усі забудуть, організуємо вам фальшиву смерть від нещасного випадку чи самогубство та похорони. Виїдете за кордон до своєї цивільної дружини - іноземки.

- Отриманих грошей вистачить і вам і майбутнім дітям, коли захочете їх завести,- як мантру повторюють мої люди.

- А коли мене допитуватимуть на детекторі брехні чи під дією препаратів? – Каже кандидат і від його запитання починаю веселішати.

Мінер не такий уже й простий, як справляє враження.

Отже є надія, що наш з Оксано план вигорить!

- Пройдете спеціальні курси, як обдурювати детектор. А на час перебування під слідством зробимо вам щеплення від усіх можливих препаратів, - заспокоюють батька постраждалого від гвалтівників хлопця.

- Та хто мені повірить, що це я зірвав, коли у мене немає хоч крихітки тої вибухівки, що там використовувалася та інструментів та залишків комплектуючих?

Молодець мінер!

Такий може обдурити слідство!

- Ми дамо вам всі матеріали, з яких виготовили вибухівку, та обладнання й інструмент, яким проводилися ці роботи.

- То це ви підірвали кафе?

- Ні ми тільки знайшли матеріали, а підрильник давно втік з країни й загинув!

- І ви думає, що повірю у ці ваші брехні? Або розповідайте, як усе було з вибухом, або я не погоджусь!

- Ми тільки посередники. Слідство може вийти на справжнього винуватця. Підрильник найняв нас, щоб ми вам заплатили.

- Через скільки років збираєтеся мене ви-

тягти з в'язниці?

- Через три.
- А коли обдурите? Мені ж впаяють довічне!
- Ви прийдете з чистосердечним зізнанням. Надасте всі докази. Злочин здійснили в стані афекту. Загинула лише одна людина, що викрала вашу дитину та знущалася над нею. Власниця закладу вижила. Вбивству надали вигляд терористичного акту, щоб відвести від себе можливу підозру. Коли вам дадуть і більший строк, то максимум через років десять відпустять.
- То платіть усі гроші наперед за десять років! Інакше я не згоден!..

Неподалік від місця, де стався вибух, бачили авто батька викраденого на вихідні та згвалтованого хлопчика. Усе зафіксовано камерами спостереження.

Оксана проникла до баз даних телефонної компанії та внесла коригування у фіксацію дзвінків між телефонами обох. Ми розробили цілий графік, коли, начебто, протягом року перед вибухом обоє телефонували на телефони один одного, але не говорили по телефонах, а подавали знак один одному про таємні зустрічі. Комп'ютери нам підібрали такі моменти з життя обох, коли камери спостереження фіксували, як обидва в один і той же час їздили за

місто на дачі. А для слідства це мало виглядати, як те, що, начебто, в цей час зустрічалися в районах, де немає камер спостереження, а вночі не можна було їх виявити і з супутників.

Підготували для батька зізнання з вказування саме цих приблизних дат. Комп'ютер миттю виявив ці моменти, що стали підтвердженням їх спільних дій по плануванню вибуху.

- Потрібно якось підкинути Дочці Прокурора адресу цієї сім'ї, - в голос роздумую. – Дівчина кмітлива, аби лишень адреса попала в поле її зору. А там зі Старим удвох розкопають саме так, як ми хочемо!

- А хай наша підставна жертва, Касир, продасть Старому та Дочці Прокурора фото згвалтованих дітей. У тому числі й сина нашого Підривника...

Розділ 7.

РЯТУЮ ФАЛЬСИФІКАЦІЮ

- А навіщо мафії Акварель? – Дивується Оксана. – не вистачає своїх вбивць?

Відчуваю, подруга починає здалеку, бо має ще якісь пропозиції.

- Певне, про це нам краще не знати, - зітхаю. - Мене змусили взяти гроші за те, що виведу її з – під удару та не підпушу до неї слідство, що вже взяло правильний слід... Але, коли батько викраденої дитини передумає та відмовиться нам підіграти й відсидіти, то винуватцем вибуху доведеться робити інваліда на голову, якого замість себе готувала Акварель.. Робити винним якогось хворого... Але мені може не повірити Комісія. Запідозрить, що я у змові з фальсифікаторами резонансних розслідувань від влади. Та так це й виглядатиме! Тоді в мене виникнуть проблеми, можливо, навіть до погроз звільнення... Потрібні якісь запасні варіанти...

А про себе думаю, що на членстві в Комісії та дипломатичному паспорті можу незаконно заграбастати чималі гроші...

Шкода втрачати таку лафу!

- Дійсно, це буде схожим на почерк

попередніх українських влад, - погоджується подруга та, певне, має якусь пропозицію, але починає здалеку. - Тоді або взагалі ніколи не знаходили винуватців резонансних убивств, або тягали по судах якихось нещасних, котрі не мали зв'язків та грошей, щоб себе відстояти. Таких і звинувачували в чому хотіли... Оскільки нині в багатьох країнах президентами обрали шоу – менів, акторів, людей, які не вилазять з телевізора...

- Мусимо, щоб справити враження на Комісію, перетворити розслідування на якесь сенсаційне шоу, - відразу здогадуюся. – Щоб побільше уваги відволікти увагу від фальшивого підричника – месника!

Оксана тільки посміхається, слухаючи мою стурбованість долею підлої репортерки.

Виникає тиша.

Не знаю що саме придумала подруга.

Коли щось варте, то скажу, що теж про таке думала, а, коли якусь дурницю, то вилаю. Оксана дратує мене, бо теж добре знає цей мій прийом. Як і багато хитрих керівників, краду її ідеї та ще й переконую, що це вона лише правильно зрозуміла та сформулювала напрямок моїх думок.

І, на зло мені, жартома починає белькотіти про якісь великі вигоди для нас, коли зробимо, як придумала:

- Потрібно перекинути всю вину на поганих депутатів, - пояснює подруга. – У таке всі повірять, бо суспільство вміло настроїли проти нинішніх парламентарів, деморалізованих та наляканих опублікованим нашим компроматом! То безкарно ще стільки завгодно бруду можна підкинути! Схоже, Раді вже все одно йти на дострокові вибори, а ми ще й заодно виставимо тебе у кращому світлі перед Комісією...

Тільки киваю.

Ніяк не можу второпати до чого веде бісова лесбійка!

Тягне, бо перевіряє чи не зможу запропонувати чогось кращого від того, що вже придумала?

Та кажи вже!

Годі мене дратувати!

- Моя команда збрала цілу купу чуток про сексуальні відхилення депутатів. Потрібно тільки зняти сексуальні втіхи якогось ідіота - парламентаря, наприклад, з дітьми чи тваринами. Та й депутат - садомазохіст стане нам у пригоді!

- Дурнішого нічого не могла придумати? Це з серії пропозицій «Аби на груші росли гриби». Не чекала від тебе такої дурні ...

- У будь – якому суспільстві є невелич-

кий відсоток людей, - продовжує давити подруга, - схильних до сексуальних збочень, що переслідуються законом. У Парламенті кілька сотень депутатів, багато з яких потрапили туди випадково, їх боси контролювали не їх сексуальну орієнтацію, а те, щоб були слухняними та мали не дуже заплямовану репутацію. З великою ймовірністю можна стверджувати, що там є потрібні нам збоченці.

- Що ти мені тут втираєш про мокру воду та гарячий вогонь, - перебиваю філософа, бо мій терпець уривається. – Маєш конкретні прізвища?

Секретарка показує вирізки з багатьох газет та роздруковані матеріали з телебачення й Інтернету, де натякають або зводять наклепи на парламентарів. Їх хіба що можна використати як наводку на кандидатів для скандалу.

- У нашому житті в суті всіх конфліктів, зазвичай, гроші, - продовжую слабо чинити опір напору подруги. – Більшість злочинів здійснюється виключно заради цього.

- Про гроші ми вже он скільки компромату нарили, - відмахується Оксана. – Кого у нас здивуєш злодіями, що крутяться біля грошей, або розподіляють кошти, як народні депутати, що голосують за бюджет і отримують за таке чи не найголовніше голосування майже завжди хабарі. Це ніяк не новина і не сенса-

ція. На місця щасливчиків ціле море бажаючих красти! Згадай скільки кандидатів у народні депутати на одне місце в Парламенті! І армії майбутніх злодіїв лізуть у владу тільки заради незаконного збагачення!... А от із таємними збоченцями інтрига ще зберігається! І, що нам на руку, кубло педофілів у Парламенті відволіче увагу громадськості від компромату, особливо від тої частини, яка фальсифікована. А там можливий розпуск цього скликання Верховної Ради і нові вибори, то всім вже ніколи розбиратися хто корупціонер, а хто педофіл! А хто, взагалі, не при справах! Переможені нікому не потрібні! Громадськості буде не до наших лузерів!

- Справа повинна набути серйозного обороту, розслідуванню потрібно надати як найбільшого розголосу та перевести у іншу болючу та неприємну площину, – пояснюю Оксані. - Розпущеність еліти, нездатність влади поставити в рамки відомих політиків, що від безкарності та вседозволеності геть розум втратили!

- Використаємо поради політичних технологів, соціологів, експертів з конфліктів та кризи, маркетингу, - погоджується подруга. - Світом управляють технології маніпулювання людьми! Тож навіщо вигадувати велосипед? Тільки так ми зможемо обдурити громадян, на-

строїти їх проти однієї з потрібних сторін, що відволікти увагу від фальсифікації розслідування. Потрібно тільки, щоб бруду було якомога більше! Щоб змішати всіх з нечистотами! Тоді стане не до аналізу нашого обману! Усі думатимуть як швидше вилізти з підготовленої нами смердючої ями, дуже шкідливої для репутації чи кар'єри!

- Тоді за лопати і гайда!— Даю команду Оксані, щоб підключила всіх кого змогла до пошуків жертв сексуального насильства парламентарів. – Копати! Спочатку спробуємо щось знайти. Не вийде, то самі створимо потрібну нам зйомку, наколемо якогось депутата та відвеземо до борделю для педофілів! Тільки підберіть кандидатуру, у збоченнях якої ніхто не матиме сумніву! Продажні поліцейські за гарні гроші шепнуть адреси постачальників дітей для педофілів. Це зростаючий бізнес! Кількість клієнтів збільшується! Один тільки секс – туризм в Україну чого вартий! Потрібно провести допити всіх, хто утримує будинки розпусти, де сексуально експлуатують дітей, а також батьків чи родичів, котрі заробляють на життя своїми любимими синочками та дочками. Можливо, вдасться натрапити на якогось парламентаря!

Одночасно працюємо по всіх напрямках.

Паралельно аналізуємо всіх працівників Парламенту, котрі заходили протягом тижня до підірваного кафе. Починаємо аналізувати чи не можна на них повісити вибух та зробити їх педофілами. Невеличке кафе настільки було популярне серед депутатів та співробітників Парламенту, що у нас є з кого вибирати!

Даємо завдання психологам визначити хто з депутатів, котрі протягом останнього тижня заходили до кафе, мають найслабшу нервову систему, щоб через звинувачення їх у педофільї та вибуху в кафе, могли здійснили самогубство. Бажано, підібрати таких депутатів, щоб нам не довелося самим імітувати їх смерть!

Підбираємо також кілька батьків - психів, які мають дозвіл на зброю та готові за своїх дітей навіть убити педофілів, коли ті займатимуться з малими сексом.

Розробляємо ситуації, щоб дитина викликала в занадто агресивних, а, головне, озброєних батьків підозру в сексуальних домаганнях когось із депутатів. Щоб спровокувало її батька схопитися за зброю та пристрелити обрану нами жертву. Для цього наші хакери змонтують відео, на яких депутати займатимуться сексом з їх дітьми.

- Потрібно знайти ображених депутатом

дітей, за яких могли помститися їх батьки та підкласти бомбу до кафе, щоб убити парламентаря.

- Так може підшукати сім'ю, якій потрібні гроші, і де останнім часом загинув чоловік, - пропонує Оксана. - Для нашої версії подій добре було, коли б він покінчив життя самогубством. Підкинемо їм додому докази, які Акварель підкинула Простаку. Чоловік зірвав кафе з депутатом, щоб помститися за збездічену дитину, а надав вбивству ознаки терористичного акту, щоб відволікти увагу. Але потім підричника замучила совість і він покінчив життя самогубством...

- Але потрібно все зробити так, щоб сліди не вели до нас, - розвиваю думку Оксани. - Хай хтось приїде зі співробітників моєї закордонної компанії і все їм пояснить та добряче заплатить.

- Напиши на аркуші скільки ти готова заплатити родині, яка буде збездічена через такий розголос, - просить співрозмовниця.

- Це ж скільки часу Акварелі доведеться відробляти таку суму? - Здивовано та протяжно виривається в Оксани, яка нерідко мої гроші подумки вважає своїми.

- Журналістка дуже здібна, - відмахуюся. - Відробить швидко... Але паралельно для страхування готуйте іншого винуватця, якого

підсунемо слідству, коли з'ясується обман з помстою за дитину. Колега загиблого убив його через гроші. У нас гроші - причина більшості вбивств публічних людей. У таке повірять ще швидше.

Оксана киває.

- Вибери серед депутатів такого, - наказую секретарці, - щоб через корупцію на ньому клейма ніде було ставити. І щоб його ім'я не згадувалося в наших викриттях!

- У мене є такі на прикметі, - відразу говорить Оксана. – Так усе акуратно роблять по розкраданню бюджетних грошей, що не підкопатися! То хоч покараємо за те, чого не робив! Щоб знав, що розплата неминуча!

А як щодо нас?

І того, що ми творимо?

Краще про таке не думати...

Розділ 8.

ЗЛОЧИНИ З ДІТЬМИ - НАЙГІРШЕ, ЩО МОЖЕ БУТИ

- Спочатку спробуємо працювати без фальсифікації, - кажу Оксані, але більше, мабуть, намагаюся переконати саму себе, а не подругу. - На основі натяків у жовтій пресі спробуй вирахувати дітей, з якими займалися сексуальними втіхами народні представники у Парламенті.

- Почну з Інтернету та закритої інформації правоохоронних органів, - ділиться планами секретарка. – Певне, приховують чимало.

Наш Головний комп'ютер в офісі намагається вирахувати серед наявних відкритих в Інтернеті джерел хоч приблизні можливі підозри про сексуальні зв'язки когось із депутатів з дітьми. Аналізується вся наявна інформація в соціальній мережі, всі можливі чутки чи обмовки, які хтось колись надрукував в Інтернеті. Наш офісний комп'ютер також завдяки Оксані має доступ до багатьох закритих баз даних .

Відразу мелькають прізвища кількох депутатів нинішнього скликання Парламенту. Все це тільки на рівні чуток та здогадок, ви-

словлених користувачами, але вже хоч маємо за когось зачепитися.

Оксані вдається проникнути до закритих баз даних спецслужби та знайти секретні файли про сім'ю педофілів, які в майбутньому збираємося анонімно надіслати Старому та Дочці Прокурора.

Отримана інформація від моїх дятлів у правоохоронних органах тільки підтверджує причетність вже відомих нам підозрюваних до розваг з дітьми.

- Тепер нам потрібні свідчення дітей, - даю завдання Роберту та Жанні. – Часу небагато. З сутенерами не церемоньтеся!

Дві групи моїх співробітників. Але не з мого детективного, а з моєї закордонної охоронної фірми беруть в оренду на підставних осіб два мікроавтобуси, на яких об'їздять усіх сутенерів, які поставляють дітей педофілам.

Хапають мерзотників де попало, та погрожують, залякують, б'ють, колють сироватку правди, показують фото депутатів, намагаються випитати про втіхи хоч когось з парламентарів.

Та поки що все марно...

- Або ти нам кажеш хто з депутатів був клієнтом твого борделю, або ми запускаєш чутку, хто ти насправді і ти сьогодні ж вночі тут станеш дівчинкою? – Кажуть мої люди

ув'язненому, засудженому за статтею далеку від проституції та педофілії і той називає кілька прізвищ, щоправда, депутатів минулих скликань.

Відразу виходимо на тих, хто може бути жертвами.

Це діти з малозабезпечених сімей. Хлопчики проживають у родинах з побутовими труднощами, часто підлітки мають тільки когось одного з батьків, інший або покинув сім'ю, або звів рахунки з життям, а іноді чоловіки ніколи й не бачили своїх дітей від народження малих, або мама точно й не знає від кого саме у неї дитина.

У такий світ ми з Оксаною потрапляємо рідко. В основному, спілкуємося з багатими, або клієнтами середнього достатку.

Платимо гроші батькам, начебто, за проведення соціологічного та ще якогось вигаданого дослідження. Представляємося, що працюємо у дитячих та правничих фондах. Оксана навіть зв'язалася з такими благодійними та волонтерськими організаціями, ми внесли до них пожертви та отримали їхні посвідчення та права працювати від їхнього імені.

Спочатку ніхто з нас до кінця не міг повірити, що розрахунки комп'ютера не помилкові і ми на вірному шляху.

Продивляюся непомітно зроблені для мене записи тих зустрічей...

... Діти червоніють та ніяковіють.

Розумію, що Жанна у себе в сумочці крім диктофону та відео реєстратору на своєму одязі непомітно включає детектор брехні.

- І довго це продовжувалося?

- Кілька років, але два – три рази на місяць

- А чому нікому не розповідав про це раніше?

- Це було нашою з дядечком таємницею. – продовжує хлопчина, а я ледве стримуюся, вислуховуючи все це. - Казав, що припинить наші зустрічі та мене нікуди не будуть водити та годувати, коли про все це хтось дізнається...

- Часто брав мене у поїздки за кордон.

- Мені весь час сниться дядя і те, що зі мною робить...

Мати хлопчина ледве не оніміла від почутого.

- Нам стало відомо про злочин, - кажу матері хлопчика. – І по закону ми з вами повинні повідомити куди слід. Інакше нам загрожує суд! Але давайте спочатку трохи зачекаємо. Я спробую щось для вас зробити...

Увесь зібраний матеріал про депутатів, нинішніх і колишніх, анонімно відправляємо Старому та Дочці Прокурора.

- Керівництво слідчих злякається такого страшного компромату і спробує відібрати у слідчих та знищити матеріали про збоченців, - роздумую вголос.

- Спочатку спробуємо направити до неї ЧК, - каже Оксана. - Захоче звабити дівчину, щоб дізнатися щось про розслідування. У малої немає ніяких шансів проти такого чарівного та досвідченого пройдисвіта. Навіть не знаю чи є хтось, хто не поступився його домаганням! Не встоїть і все розповість про те, що їй надіслали про педофілів і передасть копії усіх зібраних нами матеріалів редактору...

- Але як краще націлити ЧК на Дочку Прокурора? - Запитую подругу. - Може, через одного з твоїх дятлів біля редактора?

- Інформатор Акварелі працює на нас. Попросимо його, щоб повідомив журналістку, що Дочка прокурора має якісь сенсаційні матеріали щодо вибуху в кафе. Головне, щоб ЧК знав у кого знаходяться викривальна інформація, а добути сенсаційні матеріали – то його найбільша розвага!

Оксана починає усміхатися, натякаючи на те, як легко редактор викрав компромат і у мене.

Запускаю якусь папку з документами в подругу, але та вміло ухиляється й вибачається.

Ніяк не може згасити таку дратівливу для мене посмішку на своєму обличчі.

Та раптом починаємо сміятися обоє.

Коли напад веселощів проходить, Оксана здогадується:

- Коли матеріали з'являться в газеті, то начальство слідчих відразу дасть задній хід та поверне їм справу. Навіть почне робити з них героїв, щоб і собі погрітися у їхній славі та проявити себе перед ще вищими босами. Керували вдало проведеним розслідуванням, як могли, допомагали розібратися підлеглим у такій резонансній непростій справі. Бачили, як редактору зійшла з рук публікація компромату на депутатів – корупціонерів. Суспільство підтримало журналіста. Начальники Старого не дурні. Відразу зметикують, що так буде й з публікацією компромату на депутатів – педофілів!

- Потрібно якомога гучнішим зробити скандал з небіжчиками – педофілами, - продовжую думки Оксана. - Щоб якомога більше відволікти увагу всіх, кого тільки можна, від хитких доказів та не дуже переконливих щиро-сердечних зізнань убивці депутатів – педофілів. Тоді вже судді чи громадськості буде не до пошуку якихось нестиковок, чогось підозрілого в такому поясненні простого заробітчанина,

хай навіть у минулому й спецназівця - мінера!
Оце буде шоу!

Так і трапилося...

В опублікованих у газеті журналістських розслідувань матеріалах про педофілів багато незрозумілого, недомовок, натяків. Навіть неточностей чи грубих помилок... А скільки відвертої брехні!

Ніхто, крім знайомих підозрюваних та викритих, як педофілів, депутатів не звертає ніякої уваги на такі дрібниці!

Але це вже нікого не цікавить! ...

Розділ 9.

УБИВАТИМУТЬ ЧИ КОХАТИМУТЬ?

Один з моїх таємних інформаторів надсилає мені сигнал про те, що має цікавий запис розмови про мене одного з олігархів, які керують та фінансують депутатів.

Але ж й гонорару вимагає забагато!

Проте, боюся дати свободу своєму демону жадібності, щоб не залишитися необізнаною хоч в чомусь!

Відразу надсилаю на вказану ним банківську картку необхідну суму.

І ось уже через таємні канали Оксана отримує запис та кладе флешку мені на стіл з номером мого дятла.

Єхидно посміхається...

Точно не втрималась!

Таки й цього разу прослухала, зараза!

Хоч я не раз за таке обіцяла добряче відлупцювати!

Дякую. Роблю вигляд, що нічого не помітила.

Одягаю навушники. Вмикаю прослуховування та несподівано чую один добре знайомий з телевізора голос:

- Скільки можна? Ти нарешті з'ясував звідки взявся той компромат?

- Є чимало натяків, що компромат редактору передала директор одного з київських детективних агентств. Дуже дружила з попереднім убитим керівником газети. Натякають, були коханцями.

- Хто така?

- Колишній один з кращих контррозвідників. Колеги пошепки розповідають, що свого часу переловила та повбивала всіх шпигунів. Іноземні розвідки ледь не збожеволіли від цієї навіженої. Начебто, дали хабар тодішньому директору спецслужби та виконали ще деякі його умови, аби тільки звільнив небезпечного сищика.

- А не дешевше було вбити?

- Перед тим, як її мочити, потрібно не забути написати заповіт! Більш за все, відьма першою замочить того, хто вирішить її вбити.

- Так є ж відповідні спеціалісти...

- Ринок професійних найманих убивць невеличкий. Усі якось знають чи чули один про одного. Про цю заразу майже всім щось відомо! А доручати таке любителю, не професіоналу, - то відправляти дурника на вірну смерть! Та серед живих кілерів і немає таких, щоб зовсім без мізків. І найтупіший найманець зметує, що автоматично стає живим трупом

тієї миті, коли прийме замовлення на відмороженого детектива.

- А коли залучити когось із силовиків... Навішати патріотичної локшини на вуха та забити мізки пропагандою...

- Про напівбожевільну секс – бомбу дуже високої думки силовики, нинішні й колишні. Звісно, ті, кому не наступила на хвоста. Більшість з них в душі повністю вітають її круті незаконні методи і з цікавістю спостерігають чим усе скінчиться... Ніхто не погодиться!

- Не розумію! Усі питання вирішуються! Ціна тільки в кількості грошей, що потрібно заплатити за вирішення! А у нас витрати не обмежені!

- Кажу, собі дорожче! Навіть, коли припустити, що у такого нашого камікадзе все вийде, уб'є бісову дівку, то тоді до помсти автоматично підключиться її рідна старша сестра, котра керує однією з наймогутніших розвідок світу.

- Мати шпигунів – її сестра? Круто!

- А ця іноземка, родичка нашої відьми, у сто раз небезпечна. Повбиває не тільки замовників, а й тих, що тільки думав замовити клятого детектива. Чув, уже чимало тих, хто проти неї виступав чи хотів з нею розібратися, відправила на той світ.

- А з нею взагалі щось можна зробити?

- Ходять чутки, що ця скажена сучка спить з самим Президентом. Бовдур від неї геть розум втратив. Перестав валандатися за першою – ліпшою спідницею. Відколи злигався з відьмою, то ні з ким не займається сексом, ні з дружиною, ні з колишніми фаворитками. Береже свою чоловічу силу тільки для побачень з цією німфоманкою. По секрету розповідає про нею, як про кращу майстриню сексу в світі. А наш керманіч, любить підкреслити, що побував на всіх континентах та, мовляв, розбирається в дівчатах, має з ким порівнювати.

- Незрозуміло тільки хто з ним займався інтимом в Антарктиді, - крізь сміх ледь промовляє відомий публічний олігарх.

- Певне, пінгвіни... Ось гляньте на її фотографії...

- Дякую... Нічого собі!... З такою фігурою та обличчям! Тепер я розумію Президента. Це не майстриня. Богиня! Її фото – ще одне підтвердження, ще не всі рокові красуні виїхали за кордон... А який погляд! Нудно з такою, точно, не буде, як з тими ляльками, що продають мені по завищених цінах! ... Вибач, що прошу...

- Ви хочете з нею познайомитися?
- Ну, ти так її розрекламував, що..
- Хоч розумієте скільки це коштує?
- А я не додаю тобі комісійних?

- Дякую. Завжди отримую більше, ніж прошу. Більше маю на увазі те, скільки грошей з вас викачає разом зі ...

- Але для такої нічого не шкода! Та й тобі дещо відомо, скільки витягує з мене жіноча половина! Але ні трішечки ніколи не шкодував. Ще перша хвойда, якій заплатив по найвищому тарифу, мені пояснила твердий закон природи, що чим більше тратитиму на жінок, тим більше зароблятиму! Спочатку не повірив, але відтоді переконуюсь у правдивості цієї аксіоми. До речі, не тільки я, а всі, хто має приблизні статки зі мною.

- Мені відомі ця ваша слабкість. Хоча це скоріше ваша сила, джерело нових ідей та планів. Дівчата, як музи для митців, надихають на нові здобутки. Про роботу та дівчат можете говорити без кінця.

- Приємно з тобою мати справи... І киньте ці ігри. Звісно ти вважаєш мене дурнем, як і всіх довкола. Ні-ні, не подумай! Я не настільки тупий, щоб на тебе за таке ображатися. У тебе така професія, що мушиш думати про себе, як про найрозумнішого та найхитрішого! Звісно ти від самого початку заінтригував мене цією дівчиною, чого, хитрун ти такий, з самого початку й хотів. З такою вигідніше, а, коли доля дозволить, то й приємніше дружити, ніж ворогувати. А що депутати? З кандидатів у но-

ві народні обранці, готових на все заради добрих заробітків, до мене черги стоять! Цього сміття довкола стільки!... Аби лишень гроші встигав їм роздавати. Та що тобі пояснювати! Краще мене знаєш! Вибач, знову мене занесло..

- Але хай все вляжеться з цими дурниками, що збирали один на одного компромат та розкидали його де попало, а також бігали за малечю та тягли дітей в ліжко порозважатися... Потрібно дочекатися дострокових виборів і відразу після волевиявлення я вас зведу. Обіцяю! Ось про вся випадок підготував для вас усю можливу інформацію про Надю..

- Слухай, гарне ім'я. Все не наважувався запитати як її звати... Надія... З дівчатами з таким ім'ям у мене завжди все було в сексі на вищому рівні... А як гадаєш який відсоток моїх шансів?

- Усі сто! Клянусь!

- Тоді домовилися...

Добре знаю обох мерзотників.

Потрібно звикати, що діди з великими грошима передають мене один одному, наче по колу!

Тільки через їхній вік ледве не за останні їхні сексуальні втіхи беру, ох, як дорого! І не тільки грішми, а багато чим - різними послугами, підписами й телефонними дзвінками щодо

вирішення особистих та виробничих питань, моїх і клієнтів.

Чи не загрожує мені перекваліфікація з кращого детектива на елітну повію?

Чи я завжди й була проституткою?

Не раз мала різні делікатні справи з посередником, котрий, схоже, вираховував мого дятла, через якого й передав для мене цей запис. Наївно думати, що хоче звести мене в ліжку з олігархом тільки заради щедрих комісійних...

Що ж задумав цей виродок, який працює в розвідці?

Навіщо так відкрито подає мені знак?

Щоб тільки прийти до мене та отримати ще й з мене свої відсотки з таким одним з найбільших грошових лантухів країни?

Цікаво захоче взяти з мене свої відсотки грошима, сексом чи ще чимось?

Останній раз, коли з ним бачилася, то думала, що згвалтує!

Але такі займаються сексом тільки з тими, з ким їм скажуть...

У кожного своя гра в цьому світі...

Розділ 10.

ДЕПУТАТІВ ПОСИЛАЮТЬ... НА ВСІ ЧОТИРИ СТОРОНИ

На камерах спостереження бачу, як по коридору до мого кабінету йде наш Анна.

За мить у думках проноситься вся відома мені історія цієї дівчини...

Перед тим, як її взяти до себе на роботу психіатром, ми розшукували за кордоном такого потрібного нам спеціаліста, щоб мала непоганий характер, але була скомпрометована та повністю залежала від нас у майбутньому.

Кандидатур багато.

Психологом, наприклад, у нас працює жінка, яку в її країні розшукує мафія за те, що дала свідчення проти злочинців.

З часом зрозуміли, що потрібен ще й психіатр, бо серед наших клієнтів та жертв, в основному багатіїв чи керівників, повно з розладами психіки, можна сказати, наполовину божевільних, і не двадцять відсотків, як по всьому світі, а значно більше. Вистачає й таких, що от-от можуть втратити розум.

Батьки Анни емігрували з України, але

навчили дитину своєї мови. Дівчина швидко стала одним з кращих спеціалістів у своїй галузі, почала писати наукові праці.

Мені недешево виявилось отримати такого спеціаліста. Не захотіла зв'язуватися з нашими спеціалістами. Довелося проводити цілу секретну операцію за кордоном.

Анну звинуватили у вбивстві двох сусідів. У приблизний час вбивства заходила до сусідів, що зафіксували камери спостереження. А на подвір'ї будинку дівчини знайшли знаряддя вбивства. Щоправда, на пістолеті не знайшли відбитків Анни, бо зброю витягли з кучугури снігу.

Експертиза не встановила й слідів порохів газів від пострілу на одязі Анни, але, часто трапляється, що вбивця закриває ці місця на руках плівками чи ще чимось, бо знає про такий доказ проти себе.

Зате знайшли відео, на якому зафіксована сварка між Анною і вбитими сектантами. Дівчина пояснювала це простою дискусією про Бога, але їй мало вірили.

Як і не вірять її чоловіку, що весь час впевнено повторює де тільки може:

- Мою дружину посадили за злочин, який не скоювала!

Справа виявилася резонансною та довгою.

Через неухажність, власну дурість та непрофесіоналізм слідчі швиденько зліпили справу.

Суд засудив до довічного ув'язнення.

Випадково в Інтернеті прочитала про справу Анни.

І відразу з'являється думка спробувати знайти справжнього вбивцю, бо бачу, що справа зшита білими нитками й не вірю у справедливість вироку суду.

Відтоді моєю нав'язливою ідеєю стає бажання викрасти відомого психолога та психіатра з в'язниці та примусити її працювати на мене, допомагати мені в різних незаконних справах. Саме така людина, якої за документами не існує в природі, мені й потрібна, щоб не хвилюватися що комусь вибовкає про справи, якими займаюся.

Але спочатку потрібно запитати у Анни чи згодна вона обміняти одне ув'язнення на майже таке саме в іншій країні, де я не зможу показувати її на камери спостереження, або змушена буду зробити їй пластичну операцію?

Даю завдання співробітникам своєї фірми в цій країні вивчити можливості для такого викрадення та запропонувати план дій.

- Ви жартуєте? – Дивується Анна, коли

моя людина робить їй таку пропозицію під час зустрічі. – А як же ви збираєтеся повернути таке?

- За це не турбуйтеся! – Потрібна тільки ваша згода.

Мої люди дають щедрий хабар начальнику в'язниці та погрожують повідомити куди слід про його давній злочин.

З допомогою начальника організувати, начебто, самогубство цієї молодой привабливої жінки - вченої і передали моїм людям, які переправили її в Україну.

- Дякую, що погодилися працювати зі мною, - починаю розмову.

Анна ледь не ноги мені цілувала через вдячність, що витягла її з тюрми, в якій бідолашній довелося просидіти ледве не на рік.

Особливо нещасна дякувала, що з самого початку операції по звільненню ввела в курс справи її батьків, у яких слабке здоров'я та котрі могли померти, коли раптом отримали звістку з в'язниці про самогубство їх улюбленої доньки. Навіть раз на рік організовую їй кількадевні зустрічі з батьками та дітьми, яких виховує молодша сестра з чоловіком. Але чомусь батьки заборонили повідомляти чоловіка Анни про те, що він не вдівець...

До речі, мої співробітники знайшли спра-

вжніх убивць сусідів Анни, виявили незаперечні докази невинності психіатра, але не даю ходу справи, бо іншого такого відданого та знаючого спеціаліста не зможу підібрати та й не поспішаю цього робити. Таке моє благородство закінчиться посадкою начальника в'язниці та його підлеглих, що допомогли вивезти жінку з тюрми та з країни. А там недовго й випитати у дівчини де перебувала весь цей час на волі, що приведе до Києва. Ми забороняємо Анні без гриму чи без маски розгулювати містом, щоб не засвітитися на камерах спостереження в столиці, які під'єднані до всесвітньої системи камер.

Добре, що мій коханець, теж співробітник Комісії Справедливості, вибавив про одну з таємних програм, введених до цієї системи камер по всьому світу. Оскільки чимало хитрунів вміло організують собі фальшиві смерті, нещасні випадки, самогубства та вбивства, підкидають замість своїх трупів мертві тіла інших, а потім з новими документами з'являються на іншому кінці світу, то всі уряди в секретному порядку мають вносити до бази даних всесвітньої системи відеоспостереження зйомки покійників, або хоча фото всіх, хто за документами пішов з життя і на кого виписано свідоцтво про смерть. Після цього рішення та запровадження таких правил попалися

тисячі хитрунів, які не встигли чи навіть не подумали про те, щоб після своєї смерті та початку другого життя зробити собі пластичні операції.

Іноземка дуже стала мені в пригоді, бо ледь не третина моїх клієнтів, в основному, корупціонерів, - або наполовину божевільні, або знаходяться на грані втрати розуму від постійних стресів через казнокрадство та kleптоманію та те, що витворяють зі своїм народом та країною.

І, щоб успішно працювати з ними та викачувати з них гроші крім психолога без психіатра мені ніяк не обійтися.

По тому як рішуче ввійшла до мого кабінету Анна, відразу розумію, що й тут я програла по всіх фронтах!

Мені моментально доходить, що відбувається, і яких дурниць зараз мені наговорить іноземка. Шантажуватиме та погрожуватиме, щоб відпустила її до дітей!

У неї ще й зброя в сумочці!

Потрібно встановлювати рамки та металодетектори й нікого не пускати зі зброєю в приймальню?

А то мене точно колись грохнуть прямо в кабінеті, як намагалися вже не раз!

Ото сміху в Києві буде!

Хто ж їй дав зброю? Де взяла?

В Оксани! Де ж іще! У подруги зброя розкидана по всій квартирі!

- Ой, добре, що ви зайшли. А то сама хотіла з вами поговорити, - щасливо посміхаюся, підходжу до сейфу та дістаю з нього папку. – Схоже наше співробітництво добігає кінця і ви невдовзі зустрінетеся з дітьми.

Анна розгублюється...

Витягає руку з сумочки, де міцно стискала рукоятку зброї, та від несподіванки сідає на край останнього стільця.

Не може зрозуміти кажу правду чи це одна з моїх чергових пасток.

А я таким радісним та щасливим голосом відпускаю курочку, яка несе мені золоті яєчка:

- Ми підготували майже все необхідне, щоб ви зустрілися зі своїми дітьми та рідними на нейтральній території, в одній з мирних країн Африки, де ще немає камер спостереження. Працюватимете лікарем у віддаленому від цивілізації місці. Без маски та хвилювань, що завітаетеся на камерах спостереження. Може й ваші рідні захочуть приєднатися до вас. До того ж, нам вдалося встановити вбивць, через яких ви опинилися в тюрмі. Сьогодні мої люди повідомлять про злочинців куди слід і після повторного розслідування з вас помертно знімуть всі обвинувачення...

Усі ці документи мені приготували заздалегідь, як один з варіантів розвитку подій щодо психіатра. На випадок, коли психіатр за психує!

Хитра акторка легко переграла нас з Оксаною!

Відразу зорієнтувалася, як її вибратися з цієї халепи, а не на той світ! І дурневі зрозуміло, що з нами, німфоманками, за просто можна вирішити усі питання через секс!

Бачила, що в багатьох справах віддаю можливість керувати Оксані. Навіть наші співробітники іноді не розуміють хто з нас головний по тому чи іншому розслідуванню й кого слухатися!

Та все ж спочатку спробувала звабити мене, та потім почала демонструвати свою красу Оксана. І та не витримала та кинулася в море насолоди, недвозначно обіцяне дівчиною, що чудово знає психологію лесбіянок, те, як потрібно себе з ними вести та що робити й говорити.

А хитра приваблива бестія випитала в Оксани все, що хотіла. Про те, що ми знайшли справжніх убивць, так точно.

Та що приховувати, я б і сама такій звабливі красуні все розповіла, аби тільки добитися її довіри та кохання!

Лагідно та привітно проводжаю Анну та прошу її готуватися до від'їзду.

Оксана стає червоною, як рак, та втягує голову в плечі, вся зцілюється.

Ой, як хочеться віддубасити подругу!

- Коли хочеш, то бий, - заїкаючись каже секретарка, ледь стримуючись, щоб не розплакатися. – Але не переживай. Я не розповіла їй про те, що це ти зробила її винною та відправила до в'язниці...

Сідаю на широкий диван і сердито докоряю чи подрузі, чи собі:

- Та доки ж з нас мотузки витимуть усі, кому не ліньки!

Оксана підходить до мене та виправдовується, базікаючи, як і будь – яка закохана в свою партнерку по ліжку:

- Дуже гаряча штучка... Це тільки зовні така стримана та врівноважена... Даремно ти від неї відмовилася... Чарівна та елегантна. А як уміє інстинктивно догодити та зробити щасливою ... тонко розбирається не лише в науці, а й у всьому прекрасному, у мистецві... Прагне до ідеалу, досконалості в усьому. Для такої нічого не школа. І вміє маніпулювати іншими. Надю, ти ж знала, що коли почнеш спати з нею, то відпустиш?

Тільки ховаю очі від Оксани, а та продовжує:

- Ось у папці почитаєш про одного психіатра в бігах, якого розшукує вся поліція сусідньої країни. Мої хлопці вже вирахували. Де переховується. Так чоловік нічогенький. У твоєму смаку. Наче, не дурніший від Анни... Коли даси добро, то через два – три дні вже буде у нас...

Ми обнімаємося та довго з задоволенням плачемо, отримуючи задоволення а від того, що відпускаємо на волю живую ще одну золоту рибку, що потрапила в наші сітки та здійснила скільки наших бажань...

А могла здійснити ще більше...

Весь час зиркаю на екран телевізора...

«Корупціонерів та педофілів – геть з Парламенту!»

«Розпустіть Верховну Раду!»

«Доки закони прийматимуть клеptomани та збоченці!»

Такі написи читаю на транспарантах, з якими вийшло чимало протестувальників до Парламенту та будинку, де знаходиться Президент.

Збуджені не лише ті, кому не до вподоби нинішні народні депутати, а й журналісти, у яких з'явилася робота, що привертає увагу глядачів, які вислуховують їх коментарі:

- Громадяни хочуть справедливості...
- Бачили очі кого вибирали!

Крізь своє схлипування чуємо термінове повідомлення по телевізору:

- Я розпускаю Парламент нинішнього скликання! – Ці слова Президента України закінчують історію пригод на вершині влади тих, серед кого було чимало політичних авантюристів та корупціонерів, які не зуміли та особливо не старалися розвинути державу.

Крім усього іншого Президент подякував сміливим журналістам за їх сумлінне виконання своїх професійних обов'язків, показали важливе значення «четвертої влади».

- Поведінка політиків шкодить реформам, гальмує рух країни на шляху змін... Неприпустиме зловживання владою при розподілі грошей платників податків... Парламентарі не виконують своє призначення – служити республіці та людям... Скандальні дії депутатів нинішнього скликання б'ють по іміджу держави... Прошу призначити дату нових парламентських виборів якомога швидше... Вірю, що народ на позачергових виборах обере достойних. І депутати не будуть вчити нас тому, чого самі не збираються виконувати...

Суспільство знало про корупцію у Верховній Раді, але не розуміло настільки все там серйозно та небезпечно для країни. Тому хвиля народного гніву такою висока та могутня, що рідко хто наважувався відкрито ляпати язи-

ком про незаконність рішення Президента щодо розпуску парламенту.

Усі, хто має відношення до розслідування, намагаються використати участь у ньому для вирішення якихось своїх питань. Доневі Прокурора це потрібно для кар'єри. Старий хоче за допомогою батька напарниці вирішити якісь свої побутові проблеми перед тим, як піти на пенсію. Я намагаюся фальсифікувати розслідування, щоб вигородити Акварель...

Розділ 11.

ТЕ, ЩО МОГЛА НІКОЛИ НЕ ДІЗНАТИСЯ. ОПЕРАЦІЯ «ДЕЗДЕМОНА»

Викрасти головного шпигуна з посольства тимчасово недружньої до України держави, то завдання не з легких!

Спробую, принаймні, хоч таємно серйозно переговорити з резидентом іноземної розвідки.

Відразу розуміємо, що за цим типом ведемо стеження не тільки ми. Його пересування поза межами посольства розписані по хвилинах, щоб у нього не трапилося ніяких зайвих контактів ні з ким зі стороннім. Єдине виключення резиденту під дипломатичним прикриттям зробили щодо його зустрічей з коханкою.

Детально вивчаємо його пересування по Києву, та вираховуємо час побачень з коханкою завжди в одні й ті самі дні та години.

Коли це не пастка для нас, то перетворимо його звички в пастку для шпигуна та можливість поговорити з ним наодинці.

Перед тим, як зайти до квартири коханки, резидент направляє в помешкання жінки одного з своїх охоронців, який перевіряє чи не має у квартирі сторонніх. Водій з вулиці біля авто

спостерігає за вікнами, а сам шпигун чекає біля вхідних дверей ще з одним охоронцем.

Та тільки заходить до квартири його відразу безшумно нейтралізують троє моїх людей.

- Сьогодні сексу не буде, - зі злістю сичу біля вуха скрученого в кайданках дипломата, коли хлопці приводять його до тям.

Шпигун підбадьорююче оптимістично дивиться на перелякану до смерті коханку з вираженими від страху очима та кляпом у роті.

Дівчина з зовнішністю елітної фото моделі з величезними прекрасними очима та довгим еротичним пасмом чорного волосся, яке звисає через все її гарне випещене обличчя з сексуальною горбинкою з жахом розуміє, що ми з нею зробимо, коли я не домовлюся з її коханим.

Нещасну в наручника за спиною легенько плескають по щоках мої хлопці, щоб не втратила свідомість. У полонянки раз за разом закочуються очі.

Певне, ще й прикидається!

Дипломат подає господарці квартири очима та головою якісь знаки і дівчина трохи змінюється та стає більше схожою на надзвичайно привабливу струнку з довгоногоу впевнену в собі рокову красуню.

Бранку відводять в іншу кімнату.

- Це я вже зрозумів... - Спокійно, навіть

ледь з іронією промовляє резидент, продовжуючи моє зауваження, і вітається:

- Добрий вечір, Надія Вікторівна.

І відразу все, до чого готувалася, летить невідомо куди.

Маю справу з хижакком, який не тільки мені ні в чому не поступається, а й у багатьох моментах хитріший та небезпечний за мене.

І тут ця потвора головна!

Це стає зрозуміло якось само собою, як завжди, коли опиняюся, наприклад, поруч, хай навіть і в ліжку з Президентом.

Це, рабське поклоніння перед начальником, у нас в крові, як би ми цей страх не маскували матюками по відношенню до керівників!

Нічого! В житті всяке трапляється...

Так навіть цікавіше!

І що ж робити?

Найперше, знімаю маску, щоб не бути схожою на блазня в новій зовсім несподіваній ситуації, яку створив мерзотник, і якою збирається керувати.

Хай спробує!

Шпигун продовжує:

- Давно захоплювався вашою вродою...

Резидент уважно розглядає моє обличчя.

Обдивляється з усіх боків, аж привстає з крісла.

Та так прискіпливо й не награно захоплююче, що аж червонію!

Навіть знає мерзотник про мої слабкі місця! Що ведусь на лестоці! Такого неможливо перемогти! Але можна вбити!

- Чекав на нашу зустріч, - в захваті говорить співбесідник. - Один з прорахованих можливих ваших ходів виявився вірним. Я даю відповіді на всі запитання, що вас цікавлять, а ви надаєте моїм людям за кордоном всі інші документи, до останнього, що викрали через Радника олігарха, і які не опубліковані на сайті газети вашого близького друга. Добро?

Киваю головою.

Мені не потрібно засипати запитаннями бранця. Сам прекрасно розуміє, що хочу знати.

Мерзотник загадково киває на свій ремінь на штанях.

Спочатку хочу зацідити йому в морду за такий кивок, який зазвичай чоловіки роблять, коли пропонують їх задовольнити оральним сексом.

Раптом здогадуюся, що йдеться про інше.

У мене постійно тільки інтим у голові!

Потрібно вже приймати таблетки від німфоманії!

У негідника там щось сховано!

Обережно торкаюся ременя і відчуваю предмет, відразу розумію з чим маю справу, та

витагаю з майже непомітного навіть на дотик тайника флешку.

Спостерігаючи за бранцем, щоб не почав дивувати та подавати якісь сигнали охоронцям за входними дверима біля квартири, підходжу до своєї сумочки та дістаю свій пристрій міні комп'ютер, який здатний читати й такі записи.

Шпигун показує очима на мої вуха, тому дістаю навушники, та під'єдную їх разом з флешкою шпигуна до пристрою і починаю уважно прослуховувати запис розмови двох співробітників іноземної спецслужби, Старшого й Молодшого, який розповідав про одну зі своїх останніх вдалих операцій...

Через хвилину починаю бачити зовсім з іншого боку те, що зі мною відбувалося останнім часом. Поступово вимальовується таке, що наповнює мою душу жахом від того, що зі мною витворяли могутні сили, для яких я тільки пішак у великій грі.

Після почутого ще довго відчуватиму себе дурочкою!

- Перед нами було поставлено завдання. Добитися розпуску Верховної Ради нинішнього скликання, щоб розчистити шлях до крісла керівника Парламенту наступного скликання одному з кращих наших агентів Ясону, аби мав доступ до всіх таємниць та ще й впливав на країну потрібному нам чином. Наказ виконали.

Двох основних претендентів на високу посаду вбили – одного підірвали, а другому влаштували нещасний випадок. Інших депутатів, бажаючих очолити Парламент наступного скликання, облили брудом та звели на них такі хитрі наклепи, що тепер не мають ніяких шансів. А починали все з того, що сфальсифікували компромат на кількох парламентарів і розглядали кілька варіантів як вкинути його в інформаційний простір України.

Аж тут Ясон проводить ніч з дівкою, з якою познайомився, коли ще працювала в апараті Верховної Ради, а нині краля перейшла на роботу до приватного детективного агентства. Агент непомітно підсипає їй наркотик і та в такому стані, навіть, не пам'ятаючи, що плела язиком, викладає всі таємниці Парламенту, які знає. Зокрема, і про співробітника, який тільки робить вигляд, що знищує таємні документи свого боса, голови найбільшої депутатської фракції, а, насправді, краде папери та відносить їх додому. Дівчина похвалилася, що наступного дня розповість про це своїй начальниці. До речі, ми встановили прослуховування в квартирі цієї коханки нашого агента і записали як директор цієї дівки таємно проникла до неї в квартиру, коли та спала, і разом зі своїми людьми за допомогою гіпнозу уві сні допитували свою співробітницю, але та нічого навіть

не згадала про те, що розповідала своєму коханцю про помічника, який краде документи у депутата.

Ясон моментально моделює потрібну ситуацію і починає швидко діяти. Оскільки помічник депутата із сім'єю перебуває у відпустці за кордоном, то існувала велика ймовірність, що директор, яку ми добре знаємо, після отримання повідомлення про компромат, спробує в ту ж ніч викрасти такі важливі матеріали, щоб їх продати тим, хто більше заплатить.

- Та знаю я цього директора... Надія Вікторівна. Колишня краща співробітниця контррозвідки. Не розумію, чому так легко повелась на примітивну легенду та все зробили, як ми хотіли?

- Жадібність підвела! – висовує свою версію Молодший. - Дуже захопилася можливістю заробити на дармовому компроматі.

- Виходить ми через мафію заплатили детективу за матеріал, який для неї і підготували, - робить висновок Старший.

- А на бідолашну чесну журналістку ми навішали стільки трупів, а дівчина за все життя навіть мухи не вбила!

- Свята чи що?

- Майже. Насправді журналістка дуже

любить комах та рослин, у неї безліч статей про природу. Ще в ліцеї захопилася вегетаріанством та не їсть м'яса. Принципово не носить одягу з хутра тварин. Ну, і все таке інше.

- А чому обрали саме журналістку?

- Ідеально підходила. Весь час крутилася біля підірваного й убитого депутатів – основних претендентів Ясона на посаду спікера Парламенту майбутнього скликання.

- А як же наважилася взяти на себе вину?

- Готова на все, щоб тільки ми не знищили її сім'ю та рідних.

- Хай що там не кажуть, а найстаріші методи найефективніші!

- Але як ви додумалися примусити детектива з редактором ще раз нанести удар по парламенту скандалом з педофілами? Як вдало Надя вигадала бодягу з любителями позайматися сексом з дітьми! Дуже вдало і вчасно! Ще один добрячий удар по українській владі! А чому ми самі до такого не додумалися?

- Мушу визнати, що ідея про педофілів належить не нам, а Наді – вголос роздумує Молодший. - Коли чесно, навіть не розумію навіщо це їй? Але така, як вона, без своєї вигоди нічого не робитиме! Відразу почали, як тільки могли, підігравали Наді. Розшукали збоченців та надіслали редактору газети жур-

налістських розслідувань усе, що могли знайти про педофілів – депутатів усіх попередніх скликань Парламенту. У наших матеріалах фальсифікату більше, ніж правди, яка потрібна тільки для більшої віри у брехню, але в такій делікатній вибуховій темі сексуального насильства над дітьми достатньо тільки підозри, щоб когось знеславити до кінця життя! ...

- А редактор і детектив, певне, наївно думають, - сміється Старший, - що це Доля їм допомагає та хтось з порядних дуже інформованих, які підтримують боротьбу за очищення парламенту від недостойних... А збоченці хоч справжні?

- Та не всі...

- Молодці! Це ж треба так закрутити сюжет! Поважаю! Ми хоч ніде не засвітилися?

- Та через сенсаційні викриття там такий безлад та нескінченні сварки, то їм не до нас...

- Як приятель ревнивця у славетній п'єсі Шекспіра, - задумливо промовляє Старший, - що наклепом спровокував обдуреного головного героя задушити свою кохану, так і ми чужими руками вкинули в інформаційний простір України брехню, яка розіграла чергове скликання Верховної Ради.

- Не даремно операція названа ім'ям головної героїні цієї безсмертної трагедії...

Шпигуни помовчали, певне, роздумуючи про те, які вони молодці.

- А що це за нова технологія як обдурити детектор брехні? – Запитує Старший.

- Ми провели гіпнотичні сеанси з дітьми уві сні щодо їхнього спілкування з педофілами, переконали підліткову свідомість, що все відбувалося насправді, і намалювали в їхній уяві сексуальні сцени до найменших дрібниць з урахуванням психіки кожного та можливостей познайомитися і потрапити в коханці до збоченців. І тепер на детекторі діти просто розповідають цей свій сон, який включається відразу, тільки йде натяк про їхні інтимні відносини з дорослими.

- Міжнародними законами взагалі заборонені допити дітей на цьому приладі, - згадує Старший.

- Але завжди мусять бути винятки...

- Тільки наші діти вміють обдурювати детектор брехні? У нас є якась своя технологія?

- Відколи винайшли детектор брехні відразу почали виникати і способи обдурити прилад, - пояснює Молодший. - Про це написано безліч книг та прочитано чимало лекцій для тих, кому може знадобитися таке вміння. У даному випадку, детектор брехні ще ніколи не намагалися обдурити діти, тим більше, коли

підлітки навіть не знають про це, а переконані, що говорять правду. Щоправда, психіка цих дітей порушена і потребує лікування. Але навіть лікарі побічні ефекти від нашого вторгнення у психіку цих дітей списуватимуть на трагедію, що з ними трапилася по вині негідників. Тож висновки лікарів, які обстежуватимуть, так званих, жертв сексуального насильства тільки ще раз підтверджуватиме правдивість розповідей нещасних. Виходить замкнуте коло, яке перетворилося на зашморг, в яку за-сунув голову син небезпечного для нас депутата.

- А ці дивні самогубства «підривників» у в'язниці?

- Довелося, - зітхає молодший. – «Підривники» зробили всі необхідні нам зізнання, проведені всі необхідні слідчі дії, що повністю підтвердили їх слова щодо участі у вбивствах двох депутатів... Навіщо ризикувати та все ними сказане ставити під удар? Ми відчували, що спочатку Надя хотіла зробити цю роботу сама, але потім вирішила їх помилувати... Але за-надто ризиковано живими лишати цих принесених у жертву ... Довелося підстрахуватися... «Підривникам» світило довічне, бовкнули зай-ве слово і розумний зрозуміє, що все це гра...

- Розумію. Правильно. Але яка чиста

робота! Не можуть знайти жодного натяку, що самогубства фальсифіковані. Якась країна самогубців - свідків.

- Стараємося...

- Малий, який покінчив з життям... Син конкурента Ясона за крісло голови Парламенту представляв якусь загрозу для нашої людини?

- Ні. Це суто жадібність вже Ясона, дружина якого є донькою депутата, що отримав кулю, начебто, коли чистив зброю, та мав найбільші шанси посісти посаду голови Верховної Ради наступного скликання. Тепер після самогубства сина цього депутата єдиною спадкоємницею всіх статків покійного батька та неодруженого брата стала дружина Ясона, який ще раніше отруїв свою тещу й вдало зробив усе так, що смерть сприйняли як невиліковну хворобу.

- Молодець! - У голосі Старшого тільки захопленні від почутого. - Наша школа!... А самогубство хлопця це чийх рук справа?

- Здивуєтесь, але син депутата через зливу наклепів сам звів рахунки з життям. Щоправда, Ясон постійно непомітно підсипав брату дружини різні препарати, що викликають жахливу депресію та бажання звести рахунки з життям. Крім того, наш агент вів з продовжувачем батькового бізнесу тяжкі психологічні

бесіди, що виглядали як прояв співчуття, а насправді були покликані тільки погіршити психологічний стан жертви та підштовхнути її до самогубства. Ясон проходив підготовку на наших спеціальних курсах, де навчать, як доводити людей до самогубства. І ніколи самогубець не був ніяким педофілом! Це вже ми добре постаралися!

- А як же він, такий ранимий та наївний, так активно займався корупцією?

- Це впливовий та авторитетний серед місцевих корупціонерів батько самогубця посадив того на державні грошові потоки. Без батька його все одно мали затоптати зубри казнокрадства чи вовки – нападники. Дуже вже ласий кусок державного пирога отримав у подарунок від татуся!

- Дійсно, - погоджується Старший. – століттями в цій країні, а особливо останні десятиліття, переконували людей, що злодієм може стати кожен і що красти то ледве не доблесть та найбільша вдача у житті. Наскільки набожні та патріотичні там представники вирощеної у злодійстві еліти, настільки й нечисті на руку! Тільки й думають як десь щось поцупити та один в одного щось відібрати!

- Через думки про гроші чимало тут ледь не втрачають розум! - Молодшого так несе, коли говорить брехню про Україну, що

не може зупинитися. - Випадкова слабка людина повелась на переконливі слова поганих дядьків, що їй усе під силу, але не мала такої товстої шкіри, як у її колег по казнокрадству, котрим усе до одного місця. Знай собі, розповідають усім довкола як люблять та потрібно любити Україну, а самі крадуть аж гай шумить!

- Чув, що ті, хто керує світом, іноді аж дивуються цьому лицемірству та тому нахненню, з яким еліта України нищить державу та свій народ! Порівняно з іншими країнами у них це виходить ледве не найкраще! На відміну від керівників багатьох інших держав, навіть не намагаються відстояти інтереси України, а відразу беруть під козирок та з величезною радістю кидаються виконувати будь – який наказ! Настільки звичайні люди добре відносяться до свого краю, настільки верхівка тут так не любить Вітчизну!

- Дійсно, якась дивна загадкова країна Україна! ...

Я не можу винести вислуховувати таке!
Особливо, від вилупків!

Набридає слухати, як мене, як і всіх, розводять, наче дурочку.

Вимикаю запис, підсідаю до резидента та мовчки довго дивлюся йому в очі, які у чолові-

ка від мого пронизливого погляду починають сльозитися і змушений відвести погляд.

І тут шпигун розуміє, що ніякої другої частини викраденого в опального олігарха компромату йому не віддам.

- Надія Вікторівна, так справи не робляться... Навіщо змушуєте мене ставати вашим ворогом? Пропоную лишатися партнерами і ми ще не раз станемо в пригоді один одному. Коли я не отримаю плати за те, що розповів, то зараз вам доведеться мене вбити. Самі ж знаєте, що у мене можливостей убити вас, коли не більше, то не менше, ніж у вас, так точно. Вибір за вами...

Перед тим, як іти на цю непередбачувану зустріч, ми з Оксаною спланували чимало варіантів того, як усе може обернутися. І той, до якого доводиться вдаватися, - найгірший.

Але, сподіваюся, коли зіграю чесно, то ця наша оригінальна зустріч може стати початком майбутньої великої взаємовигідної дружби!

Мої люди викрали за кордоном секретну інформацію, яку планувала продати спецслужбі, де працює резидент. Взяла флешку з цими секретними матеріалами на зустріч про всяк випадок...

І от цей випадок настав!

Пишу на листочку кілька слів і подаю папірець мерзотнику.

- І це правда? Дійсно маєте таку інформацію? Звісно, згоден. Чого приховувати, така оплата за мій переданий вам запис, ще краща за ту, що просив.

У голосі шпигуна звучить великий сумнів.

Виродок уважно дивиться на мене...

Залізає мені в голову.

Мерзотник читає всі мої думки.

Я не володію такою технологією.

Переді мною провидець? Маг? Чаклун?

Тільки не думати про роботу, наказую собі, і краєм ока бачу єхидну усмішку ворога.

Та продовжую намагатися примушувати себе уявляти заняття сексом, який для мене значить ще більше, ніж робота. Ой, наприклад, який інтим могла мати з цим чудовиськом! Справжній полковник! Солідний! А який харизматичний та спокусливий! Особливо для одиноких дам! Аби ми тільки не були по різні сторони барикад! Хоча коли мене таке зупиняло?

Крізь вир спеціально для захисту від бісового провидця здійснених в моїй голові сексуальних фантазій чую здивований голос резидента:

- У вас немає другої половини компро-

мату з сейфу олігарха за кордоном... І ніколи не було... Ваші агенти викрали документи, але передали тільки половину... Запросили забагато? Втратили папери? Ні! Стривайте! Звісно закохалися та захотіли вийти з гри! Половину передали вам, щоб не переслідували їх, закоханих. а іншу частину компромату залишили в себе, погрожуючи нею олігарху, коли почне їх розшукувати!

Розумію, що такий професіонал знайде моїх голубків без особливих проблем, відбере у них усі папери, які можливо навіть не передаватиме своєму керівництву, а за фантастичну винагороду поверне олігарху.

Ні!

Заради кохання моїх втікачів зараз уб'ю це чудовисько!

Пообіцяла ж не переслідувати закоханих, які чекають на дитину! А сама пошлю по їх слідку цього відьмака!

До біса ці шпигунські ігри!

Резидент сам дав мені причину, по якій можу легко його прикінчити без ніяких докорів сумління! Навпаки замочити заради моїх високих святих для мене принципів!

У мене теж є правила, від яких ніколи не відступаю, особливо, коли йдеться про кохання!

Тобі кінець, розумнику!

Прощай, колего!

У мене на очах виступають сльози, я посміхаюся, щоб співрозмовник нічого не запідозрив..

А рука сама непомітно тягнеться до прихованої в одязі тоненької довгої голки, якою зараз проштрикну гада.

- Не треба...- Злякано каже противник. – Повірте, я такий же, як і ви. І ще вірю в людство та Бога, хоч за мої гріхи Всевишній ніколи не прийме мене до себе... І теж, як і ви, вірю в любов. Такі, як ми, зазвичай, сентиментальні. Бо при нашій роботі, коли, не будемо хоч трохи схожі на нормальних, то збожеволіємо...

Чомусь вірю монстру. Хоч, зазвичай, вірю таким, кому б інші й однієї гривни потримати не довірили!

Вдома ще раз прослуховую до кінця запис, переданий мені резидентом.

Виходжу на балкон.

Це все правда про агента чи чергова шпигунська брехня?

Оксана нічого не знала про мій візит до коханки шпигуна, тож я дуже здивувалася, коли через кілька днів Оксана, заїкаючись, ділиться своєю здогадкою:

- Надю, дуже схоже, що Акварель пра-

цює на іноземну спецслужбу, що тільки прикривається мафією. От у кого ти ще на початку взяли гроші на пошук компромату й ми так охоче кинулися в цю авантюру...

- Хай навіть і так, - погоджуюся. - Усе, чого хотіли противники нашої країни, трапилося. І вийшло все ще краще, ніж планували іноземці. Шпигуни хотіли політичної кризи і перевиборів Верховної Ради, щоб мати нагоду ще більше завести до Парламенту своїх агентів. Так і сталося. Результату досягли навіть швидше та краще, ніж планувалося! Усі отримали, що хотіли! Та й ми трохи підзаробили!...

А про себе думаю, що допомагаю рідній сестрі захистити та зберегти двох її шпигунів, котрі шкодять Україні.

І що? Як справжня патріотка, маю тепер нейтралізувати свого коханця, у кого найбільші шанси очолити наступне скликання Парламенту? Закохати його в ліжку до смерті?

А коли цей занадто добре відомий мені політик з найчеснішою репутацією не шпигун?

І все це просто чергові шпигунські ігри, в яких, як і завжди, беру участь із зав'язаними очима.

Чи не загралися наші противники і чи не перехитрили самі себе?

Скликання Парламенту розігнано не даремно!

І це, певне, вигідніше Україні, а не іноземній спецслужбі та недружній державі. Вичищення Авгієвих конюшень – то один із подвигів легендарного Геракла. З корупціонерами потрібно прощатися і можливо дійсно до Верховної Ради нарешті знайдуть потрібні країні люди. Та навіть, коли знайдуть молоді та недосвідчені, то не зможуть відразу красти стільки їх попередники, що перелізали із попереднього скликання до наступного!

Вірю в це, бо не маю вибору.

Скільки разів зарікалася не зв'язувати з політиками, але без них ніяк!

Просто хотіла здерти трохи грошень з багатеньких Буратіно!

Саме так заробляю собі на життя!

А може мені вже досить грошей?

Але гроші для мене ніщо, на відміну від деяких моїх клієнтів, яких потрібно лікувати від kleptomанії!

А як подумаю скільком випадковим людям скалічила життям, то аж...

Чого тільки коштує те, як я, така нехороша, заради того, щоб наживатися на корупції та мати під рукою слухняного висококваліфікованого спеціаліста, вкрала Анну у її дітей та коханого чоловіка Віктора! Я, як ті українські казнокради, що до останнього намагаються

тримати оборону у владі та хочуть через корупцію вкрасти цілу державу в мого народу!

А, ну, всіх довкола, до біса!

Самі винні!

Покарання без вини не буває!

І куди тільки котиться цей світ?

Навіть немає часу в церкві помолитися, як слід. Тільки й встигаю, що передати святим отцям щедрі пожертви...

Раптом лунає мелодія та на екрані телефону висвітлюється номер нині найбажанішого для сексу чоловіка на планеті - Сенатора.

Сенатора чи Ясона?

От здивується, як колись раптом назву так Голову Верховної Ради майбутнього скликання.

До біса політику!

Хай живе секс!

От, аби інтим ще був не тільки з першим – ліпшим підходящим для подвигів у ліжку чоловіком, а, як би добре було, щоб ще й з коханим!

Сидимо з Жанною та Робертом і дивимося телевізор.

Дівчина знаходить запис урочистого зібрання й передає мені екран із записом.

... Великий актовий зал вщент заповнений правоохоронцями та пресою.

Перед важливим державним святом проводять нагородження кращих.

Нарешті підходить черга і до Старого та Дочки Прокурора.

- За розкриття надзвичайно складного та заплутаного злочину, що отримав великий резонанс у суспільстві, від імені керівництва дякуємо слідчим...

Бачу щасливі обличчя напарників.

Обох по черзі викликають до якогось великого начальника та вручають подарунки та прикріплюють медалі чи значки їм на груди.

До речі, нещодавно привітала з нагородженням найвищої журналістської премії та відзнаки ЧК та Жар-Птицю за їхні розслідування.

- Зазвичай, цією престижною премією та відзнакою ми нагороджуємо тільки одного кращого журналіста року, - каже на сцені переповненого столичного Палацу «Україна» голова комісії з присудження нагород. - Але цього разу вирішено зробити виняток! Нагороджуємо не одного, а двох кращих журналістів! Оцінити їх внесок у боротьбу з корупціонерами та збоченцями високого рангу! Такі журналісти намагаються зробити Україну кращою! Примушують людей задуматися, в якому світі живуть!...

А ось на екрані телевізора знову сміттева люстрація.

Натовп скидає до баку чергового народного депутата.

Люди спочатку вивернули з контейнера вивернули все сміття, а тепер намагаються закрити кришку, щоб парламентар не зміг швидко вибратися назовні.

А коли це мій майбутній клієнт?

Уявляю, який сморід в середині!

Хоча б не задихнувся, бідолашний!

Але люди порозумнішали...

Молодці, що одягли на обличчя тканину!

Тепер камери не зможуть ідентифікувати люстраторів. Бачу тільки молоді сяючі очі та чую чи то веселий, чи то обурений молодечий гомін.

- Дуже схоже, що молодиків просто найняли, щоб когось скомпрометувати, - роздумує вголос Жанна. – Або звільнити для себе місце в партійному списку на виборах до парламенту...

- А це старий чи щойно обраний депутат? – Прикидається дурником Роберт.

Щось не дуже нам хочеться поділяти радості Роберта.

Жанна йому пояснює:

- Ще навіть не призначили дату поза-

чергових виборів. Президент тільки розпустив Парламент. Я вам повідомлю дату голосування.

Роберт тільки махає рукою та весело вигукує:

- А! Голосуй! Не голосуй! А отримаєш...

- Іди до біса, телепню! – Сміємося разом з Жанною, але краєм ока бачу, як на стоянку заїздить круте авто чергового мого клієнта – корупціонера.

Ну, що цього разу?...

Епілог.

РІЗДВЯНІ БАЖАННЯ ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ!

У цю відпустку на побажання стареньких батьків покійної дружини Віктор взяв відпустку та на тиждень поїхав разом з дітьми й їх бабусею та дідусем до однієї з сусідніх країн, на побережжя Балтійського моря.

Під вечір доїхали на своєму мікроавтобусі до невеличкого готелю, де старенькі забронювали місця, розіклали речі по кімнатах та знесилені заснули.

Вранці Віктор, що нарешті наважився хоч у відпустці добре відіспатися, якимось шостим чуттям відчув, що тільки він один спить, а всі вже швендяють коридором та голосно говорять і кудись збираються йти.

- Доброго ранку, любі, - тільки й зміг сказати, коли відкрив двері та побачив усіх одягнутих, які виходили з будинку та з докором дивилися на нього.

Не розуміючи в чому винен, швидко накинув одяг та вийшов до них на вулицю.

І тут побачив...

- Мама! – В один голос закричали діти

та кинулися до Анни. – Ми знали, що ти жива!

- Ви знали? – Віктор зі сльозами на очах здивовано дивиться на спокійних батьків коханої. – Ви весь час знали?...

А далі було усе те, чого хочуть закохані папа з мамою та їх діти й рідні на Різдво...

Київ, грудень 2017 року

**Президенту України
Порошенку Петру Олексійовичу**
01220 м. Київ, вул. Банкова, 11
**Лещенко Галина Петрівна,
Лещенко Григорій Іванович**
04053, м. Київ,
вул. Вознесенський узвіз, 20, кв.1
Засіб зв'язку: 096 424 38 20

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Президенту України Петру Порошенку

Вельмишановний Петро Олексійович!

Я, донька депортованих, пенсіонерка, заради квартири в столиці 30-й рік працюю двірником, вже вдруге звертаюся до Вас, як Гаранта Конституції, яка дає нам право на житло, з проханням захистити мене від виселення з службової квартири ректором Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури паном Чебикінім А.В.

Після другої світової війни сталінський режим примусово виселив моїх батьків з території Польщі. Силоміць посадили на одну підводу п'ять сімей і погнали з дому. Голих, босих, майже без ніяких речей, бо велика родина мала шість дітей, двом з яких не виповнилося тоді ще й трьох років, дочку - інваліда та ще двох немовлят. Усі рідні матері та батька були виселені разом з ними. На підводах сиділи тільки діти, а старші усю дорогу мушили іти пішки...

Нині мене, вже пенсійного віку, за те, що не шкодувала свого здоров'я, щоб мати хоч якусь

квартиру в столиці, теж виселяє пан Чебикін. Андрій Володимирович, певне, теж був комуністом, бо ще з комуністичних часів очолює заклад, який крім виховання прекрасних талановитих художників та скульпторів, які і донині прославляють Україну, в першу чергу був потрібен комуністичній партії як постачальник штампувальників портретів та пам'ятників Леніна та інших катів нашого народу і красивого написання комуністичних гасел, різної брехливої абракадабри, яку тоді називали наочною агітацією. То що історія повторюється? Тодішні комуністи депортували моїх батьків, а тепер мене, доньку депортованих, виганяє з єдиної хати, яку маю, колишній комуніст?

Влада може зупинити цей жах, що відбувається з нами?

Чим було примусове виселення моїх батьків? Етнічною чисткою нас, українців? Геноцидом? Знищенням?

А як Ви можете назвати дії ректора щодо нинішнього виселення нас, стареньких, з єдиного житла, яке маємо?

Може вже досить моїй родині примусових виселень?

До мене з чоловіком у службову квартиру академія приводить різних перевіряючих. Одна з членів такої комісії все допитувалася в нас: куди академія має селити молодих двірників, коли ми через старість та немічність не зможемо далі працювати?

У відповідь ми не витримали і запропонували члену цієї комісії з перевірки службової квартири, в якій мешкаємо, та академії, яка їх постійно до нас приводить, дочекатися нашої смерті.

А, коли академії, як колись комуністичному режиму щодо моєї родини, вже ж так не терпиться вигнати нас з хати, то теж хай посадить мене з чоловіком на воза, як комуністи колись моїх батьків! Але вже краще хай відразу відвезуть нас на кладовище, як у ті страшні часи, коли чимало стареньких депортованих після примусового виселення просто померли в дорозі!

8 листопада 2018 року Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про відзначення на державному рівні 75-х роковин початку депортації українців із Польщі у 1944—1951 роках». Парламент рекомендує Президенту „оголосити в Україні 2019 рік роком пам'яті депортованих українців“ із цих територій у 1944—1951 рр. Кабінету міністрів Рада рекомендує забезпечити відзначення у 2019 році на державному рівні 75-х роковин початку депортації українців.

Ніяк не можу відігнати від себе думку, що все це наше нинішнє виселення якимось чимось нагадує те, як колись депортувати моїх батьків, які все життя трудилися, не покладаючи рук, а поїхали в ту дорогу жебраками, хоча мали власний великий будинок, стодоли, добре господарство та багато землі та лісу!

Навіщо і кому потрібні моє виселення і виселення моїх батьків?..

Ми з чоловіком ще за радянських часів за клопотаннями того ж ректора Чебикіна А.В. були поселені та прописані у цю службову квартиру. Сподіваємося, що своєю добросовісною тяжкою фізичною працею в академії протягом трьох десятиліть заслужили, якщо не на те, щоб отримати цю службову квартиру у власність, то, хоча б на те, щоб нам дали спокійно продовжувати трудитися та дожити віку в цій квартирі, заради якої і працювали чорноробами половину свого життя, хоч маємо вищу та середню спеціальну освіту.

Але тільки почала збирати документи, щоб отримувати пенсію, ректор підняв питання про наше виселення. Ми з чоловіком поважаємо Андрія Володимировича за прекрасну творчість, вміння навчання та виховання митців, гідний внесок у розвиток духовності нашого народу, але висловлюємо протест проти його дій щодо нашого права на житло і благаємо владу захистити нас від виселення.

Як нам здається, пан ректор застосовує до мене з чоловіком одну з поширених на Україні схем по відніманню у громадян житла, коли мешканцям службових квартир чи кімнат у гуртожитках несподівано заявляють: мовляв, під час нескінченних змін власників будинків, де вони проживають, документи на їхнє житло дивним чином зникли і відшукати їх неможливо, бо необхідні папери були написані ще бозна коли за радянських часів, а отже нині люди проживають у нежитлових приміщеннях і їм потрібно виселятися. По закону всі

документи на службове житло мають знаходити в адміністрації і багато керівників цим намагаються скористатися, щоб сказати, що документи втрачені і замість того, щоб їх без проблем виготовити по новому, намагаються виселити мешканців з такого житла. Саме так, як нам видається, хоче вчинити з нами і шановний ректор, який через 27 років після того, як поселив нас сюди несподівано почав стверджувати, що ми начебто проживаємо в аудиторії .

До нас у цій квартирі теж проживали та були прописані двірники академії, яким за клопотаннями Андрія Володимировича була надана окрема квартира у власність. Коли наші попередники ще за часів СРСР пропрацювали та прожили лише 10 років, то через тяжку працю не захотіли трудитися тут далі, і почала вимагати від пана Чебикіна, щоб передав їм цю квартиру у власність і, як самі нам розповідали, навіть писали скарги на ректора до Москви, в газету «Труд», після чого Андрій Володимирович почав сприяти їм в отриманні житла. Ми ж пропрацювали у три рази більше за своїх попередників і багато хто говорить, що трудимося краще за них, але чомусь ректор хоче нас на старості переселити до студентського гуртожитку.

До початку вимог про наше виселення, пан Чебикін за власним підписом з печаткою академії та адміністрація без ніяких проблем надали нам купу довідок про те, що ми проживаємо у службовій квартирі. І от раптом в один день усе змінилося на протилежне!

Що відбувається?

Коли мене з чоловіком та дітьми прописували до службової квартири, то академія надала до паспортного столу документи на цю квартиру. Тоді ректор у клопотаннях до паспортного столу, які маємо і досі, писав: «працюють двірниками Академії і мешкають у службовій квартирі». А тепер, коли стали старими і комусь, як нам видається, захотілося замість нас жити в цій квартирі, той же самий ректор вже пише протилежне: «зазначене приміщення не зареєстроване власником у встановленому законодавством порядку як житлове та, відповідно, таким не вважається».

Якого власника має на увазі ректор? Адже за час нашого проживання змінилося декілька власників будинку і в угодах оренди з жодним з них ректор не вказав, що в будинку проживають і прописані двірники з дітьми. Чи дійсні ці угоди?

Ми прохали академію все ж якось вирішити питання щодо отримання нами власного житла. Академія запропонувала нам стати на чергу на житло в районній раді, але там відмовилися приймати в нас документи, послалися на те, що вже маємо квартиру і всі питання стосовно житла маємо вирішувати з ректором.

Адміністрація запевняє, що виселяти нас академію примушує міська влада. Я записалася на прийом до заступника мера, де мене запевнили, що мерія не надавала академії ніяких вказівок чи рекомендацій щодо нашого виселення. Там тільки похитали головою і сказали: ця проблема вирішується дуже просто: ректору потрібно тільки напи-

сати відповідні клопотання, щоб по – новому надати статус службової квартири і виготовити документацію, а те, що будинок оголошено спадщиною України, не може бути перешкодою, багато житлових будинків мають такий статус. Будь – якому приміщенню, яке відповідає необхідним нормам, можна надати статус службової квартири та виготовити необхідну документацію.

Ми написали кілька листів до ректора з проханням подати таке клопотання, зміст якого я з найнятим мною юристом обговорила на прийомі в замісника голови держміськадміністрації, але пан ректор не звертає на мої прохання ніякої уваги. Коли були знищені, приховані чи загублені папери на службову квартиру, де мешкаю разом з чоловіком, то абсолютно немає ніяких проблем по – новому виготовити документи на цю квартиру. Владі міста лише потрібне відповідне клопотання ректора, яке для нього за наш кошт і написав найнятий нами юрист, і яке ми вже кількома листами просимо підписати Андрія Володимировича, котрий написав клопотання, але зовсім іншого змісту.

На пропозицію ректору сісти втрьох та все обговорити, після наших благань пожаліти нас і закликів до його милосердя пан Чебикін посилає нас (здогадайтеся самі куди!), а, коли ми з транспарантами вийшли на акцію протесту, то сказав, що йому телефонували співробітники Служби Безпеки України, які приїдуть за нами і відвезуть нас у невідомому напрямку, про що ми написали у

скарзі на ректора до міністерства культури та запиті до СБУ.

На нас постійно здійснюється тиск з метою нашого виселення.

Так, наприклад, від нас вимагали, щоб ми терміново за якихось півгодини підписали типовий договір оренди на квартиру, в якій проживаємо і прописані, напевне, для того, щоб потім нас виселити через суд на підставі закінчення строку дії цієї угоди. Такі договори укладено з художньою крамницею та їдальнею, які орендують приміщення в будинку, де знаходиться і квартира, в якій мешкаємо. Але ж ми не орендатори, а їхні працівники, яких керівництво академії повинне захищати, а не примушувати на старості писати купу листів у всі можливі інстанції!

Потім запевняли, що через наше проживання академія не може укласти договір оренди на цей будинок і натякали, що ми, як порядні люди і справжні патріоти академії, повинні якнайшвидше переселитися до студентського гуртожитку. Тож нам довелося платити за адвокатський запит, щоб дізнатися, що це неправда.

Навіть розповідали, що за добросовісну працю без жодного нарікання протягом майже 30 років, нам вирішено нарешті на чверть підвищити мінімальну зарплатню, але, начебто, не знають як правильно написати такі клопотання і просили нас підписати чисті аркуші паперу. Ми оце вже другий рік питаємо у керівників, а де ж наша обіцяна

надбавка? Бо все життя працюємо за мінімальну зарплатню і без преміальних.

А коли мій чоловік проводив акцію протесту проти виселення, то мене, вже пенсійного віку, примусили в 30-градусну серпневу спеку цілий день до 18 години працювати на подвір'ї, хоч територія і без того була чиста, бо ми починаємо роботу не пізніше 5-ої години ранку. Після чого мусила проходити місячний курс лікування під крапельницями.

Усі три останні роки академія активно намагається залучити до нашого виселення владу столиці. Зокрема, після того, як ми повідомили академію, що збираємося робити ремонт та попросити відповідне обладнання для його проведення, то академія, як нам здається, з метою здійснення на нас тиску та залякування, привела перевірити нашу квартиру спеціальну комісію з Центру охорони пам'яток. Що провідним спеціалістам Центру про нас наговорили ми не знаємо, але науковці були шоковані, коли ми показали їм довідки та клопотання, в яких ректор пише про нашу квартиру, як про службову, та постійні реєстрації в паспортах! Під час ремонту ми усунули всі недоліки, на які нам вказали члени комісії. У нас у квартирі ніщо не валиться і ми не шкодимо пам'ятку архітектури. Навіщо до нас академія приводить науковців? Порівняно з багатьма приміщеннями академії квартира у нас знаходиться в ідеальному стані! Але перевіряючих адміністрація веде чомусь до нас.

Андрій Володимирович теж щиро та відверто нам заявляє, що у нас немає ніяких шансів залишитися в службовій квартирі, натякаючи, що все вже заздалегідь вирішено щодо нас, а також на свої дружні відносити з можновладцями, котрі вирішують долі таких простих трудівників, як ми з чоловіком.

А дійсно, як Ви думаєте, що можу я, простий двірник, який все життя отримує мінімальну зарплату та без заощаджень, зробити такого, щоб захистити себе від академіка, керівника двох академій, власника багатьох високих урядових відзнак, авторитетного діяча культури, який має підтримку у високих кабінетах?

Чому на старості маю писати нескінченні листи, витратити гроші на юристів, добиватися давно заробленого своєю добросовісною працею?

Чим заслужили таке відношення на старості?

Дивно і прикро...

Нині пан ректор крім згаданого нами Центру охорони пам'яток активно шукає підтримки в боротьбі за виселення бідних двірників ще у двох могутніх установ столиці: Київської міської державної адміністрації та Департаменту комунальної власності м. Києва.

Проти кожного виснаженого тяжкою фізичною працею та без копійки за душею двірника ректор хоче виставити, не враховуючи юристів, по дві державні установи, включно з академією, три з яких вирішують та мають чи не вирішальний вплив на усі питання життя в Києві. Як ви думає-

те, коли ректор, котрий, доки ми підмітали та кидали сніг, встановив величезні зв'язки у владі та чи не єдиний серед усіх керівників вищих навчальних закладів столиці зумів завдяки своїм професійним якостям заслужено протриматися на своїй посаді так довго, перетягне на свій бік усі ці три впливові організації, скільки шансів не опинитися на вулиці залишається у нещасних бабусі та дідуся?

Три могутні установи Києва - міськдержадміністрація, департамент комунальної власності та Центр по охороні пам'яток, які академія збирається виставити проти нас на суді, - стали власником будинку академії, коли ми прожили в ньому вже більше 20 років. Ми пишемо до них нескінченні листи з благаннями врятувати нас від виселення та розібратися в ситуації, але вони у відповідях ведуть мову тільки з часу, коли ми вже більше двох десятків років проживали в цій квартирі, а вони тільки стали власниками, і відправляють до ректора.

Влада міста всі ці роки прекрасно знала про службову квартиру в будинку академії і прописаних двірників, бо перед передачею будинку в 2012 році цим трьом установам у власність ми в 2000 році зверталися до районної ради з проханням поставити нас на квартирний облік, а 2011 року писали до міської та районної влади з проханням надати нам копії документів на квартиру, в якій проживаємо, але нас відправляли до ректора. Зокрема, районна державна адміністрація, яка тоді

була власником цього будинку, письмово відповіла, що при реорганізації «журнали обліку службового житла не передавалися» і теж порадили звертатися до ректора.

На нашу думку, при укладенні академією угод оренди з цими установами паном ректором свідомо було приховано факт існування в будівлі академії службової квартири та проживання прописаних тут двірників з дітьми. Тож чи дійсні ці угоди?

Чи існує змова усіх чотирьох державних організацій проти нас, двох нещасних старих людей, якою нас лякають співробітники академії?

Ректор не розуміє наше становище! У пана Чебикіна є де жити і за що! Коли нам не вірите, то почитайте його податкову декларацію в Інтернеті, яка дійсно вражає! Ми дуже раді за нього, бо все заробив чесною працею та чудовою творчістю!

А от нам взагалі абсолютно нічого писати в податкову декларацію! У нас немає не те що іншого житла, а навіть копійки за душею, бо половину свого життя та всі сили віддаємо академії, спочатку щоб вивчити своїх дітей, а нині, щоб хоч мати кусок хліба та якусь квартиру на старості!

І готові й надалі доглядати за подвір'ям академії, що й продовжуємо добросовісно робити!

Перед тим, як нас прийняти на роботу академія майже рік не могла знайти двірників, бо ніхто не хотів приборати таку величезну територію за мінімальну зарплату без житла. Академія має третю ставку двірника та ставку садівника, які всі ці роки

отримували не я з чоловіком, а невідомо хто, але всю роботу за них на подвір'ї виконували саме ми. Ще при поселенні нас з дітьми у службову квартиру адміністрація запропонувала нам безкоштовно виконувати всі роботи згідно цих двох ставок, щоб ми компенсували ВУЗу спожиті комунальні послуги, які отримуємо від академії безкоштовно. У нас не було вибору, тому і дотримувалися цієї угоди. Але ми з першого дня проживання згодні були платити комунальні платежі, бо раніше вони були невеликими, а нині ми матимемо право на субсидію. Ректор запитує чи можемо оплатити академії комунальні послуги з першого дня проживання в службовій квартирі? Ми згодні, але живемо від зарплати до зарплати і не маємо заощаджень. Але можемо взяти гроші з тих коштів, якими академія може оплатити нам роботи, які 30-й рік безкоштовно виконуємо за садівника та третього двірника, ставка якого передбачена штатним розписом академії!

Протягом усіх цих майже 30 років ми ні на один день не залишали без догляду подвір'я академії, бо жодного разу, відколи працюємо двірниками, академія на час нашої відпустки не погоджувалася хоч тимчасово когось прийняти на роботу двірниками, доки ми перебуватимемо на відпочинку. Тож ми змушені були продовжувати працювати, навіть перебуваючи у відпустках. Ось і зараз у насдесь близько 15 невикористаних відпусток. Нам немає ніякого смислу іти в відпустку, коли все одно мусимо доглядати за подвір'ям академії. У

Києві є ще такі двірники, які беруть відпустку, але продовжують працювати? Переконана днем з вогнем таких, як ми, не знайти!

Не можемо залишити без догляду територію академії і на вихідні. Як пам'ятка архітектури, академія внесена до багатьох туристичних маршрутів, тож на свята, у суботу та неділю тут можна побачити туристів з України та закордону. На території академії встановлено пам'ятник Кобзареві та ще багато пам'ятників, які ми доглядаємо і до яких часто приходять люди. У неділю в двох церквах біля академії відбуваються богослужіння. Люди після зустрічей у Божому храмі гуляють на подвір'ї академії та на час церковної служби ставлять авто біля подвір'я ВУЗу. Тож має бути ідеальний порядок! Мешканцям довколишніх житлових будинків ніде гуляти з дітьми та собаками, крім як на території академії. Тож тільки хоч трішечки стає тепліше, у нас тут крім студентів та співробітників академії повно мам та бабусь з колясками, місцевих жителів, працівників довколишніх організацій та установ і за багатьма потрібно прибирати.

Сюди, особливо в теплу пору року, на вихідні, як і в робочі дні, приходить багато відпочиваючих. Тут у нас справжній парк і рай! А скільки зелені! Тільки осінню ми прибираємо більше 100 кубів опалого листя. Кількість дерев та кущів майже така сама, як і в столичному парку імені Шевченка, площа якого не набагато більша за територію, яку нам доводиться доглядати, але місь-

кий парк прибирає ціла бригада двірників з технікою. А в академії ми, старі, замість тракторів!

Особливо тяжко працюємо взимку. У нас завжди розчищено дорогу довкола корпусу та автостоянка на подвір'ї академії для легковиків кількох десятків співробітники академії. Гаражі службових авто розміщені в найвіддаленішій частині території академії і після снігопаду потрібно якнайшвидше розчистити дорогу для виїзду.

Коли випадає сніг, ми виходимо працювати з четвертої ранку, бо вже з п'ятої години прибиральниці академії починають приходити на роботу. Сніг не дивиться, коли падати, у робочі дні чи на вихідні. Поруч лікарня вчених, до якої по тротуару повз академію ходить багато людей. У неділю також потрібно розчищати сніг для автомобілів, на яких приїздять до церкви.

Доки були молодшими, то розчищали кілька сотень метрів дороги для виїзду вручну лопатами. Потім зметикували, і тепер коли випадає сніг, мій чоловік часом з четвертої години ранку бігає по Львівській площі і намагається вмовити трактористів та водіїв снігоприбиральної техніки розчистити дорогу та автостоянки на території і довкола академії. Трактористи та водії часто відмовляються, а академія так ні разу і не заключила якусь угоду з власником снігоприбиральної техніки, як це зробила лікарня, що знаходиться поруч, і туди, коли випадає сніг, заїздить трактор з місцевого комунального підприємства. Усю техніку, яку кожної зими доводиться викликати після снігопадів,

ми оплачує виключно за гроші з своєї мінімальної зарплати. Також за свій кошт усі ці роки, коли потрібно, купуємо сіль та пісок для посипання тротуарів та доріжок, інструмент та спецодяг і навіть мітли.

Усі вже звикли, що цілий рік у нас тут все розчищено і прибрано!

Хіба я не заробила своє право на житло в обмін на здоров'я?

Ми з чоловіком стояли на Майданах. Під час Майдану у нас в службовій квартирі проживало 18 учасників протестів з Тернопільської та Івано – Франківської областей. А тепер ми самі стоїмо біля воріт академії з акціями протесту проти нашого виселення і благаємо небайдужих громадян поставити підписи під нашими покликами про допомогу до керівників держави та міста, а адміністрація про три рази викликає поліцію, щоб відігнати нас від академії та не сприймає наші протести всерйоз і тільки знущається, пропонуючи нам проводити акції протесту в проваллі поблизу.

Дуже прошу Вас, коли у Вас немає часу розібратися чи захистити мене від виселення, то хоча б написати пару слів про те, що Ви особисто думаете про дії пана ректора щодо позбавлення нас житла, за яке ми надриваємося 30-й рік, працюючи двірниками!

Хоч хтось із влади в Україні може заступитися за нещасних старих двірників, майже жебраків, які половину свого життя віддали тяжкій фізичній роботі у державному закладі, а на старості, як

вдячність за 30-річну сумлінну працю, постійно вже третій рік отримують від авторитетного заслуженого та шанованого всіма державного службовця вимоги виселитися з службової квартири, заради якої і працювали двірниками?

Хтось може вплинути на Андрія Володимировича, щоб він дав нам спокій, щоб ми більше тратили сил на дітей та внуків, на академію, а не на переживання та лікування?

Доки усе це терпіти з боку шановного пана ректора та його команди?

Невже і цей крик моєї душі та благання про допомогу до Вас нічим мені не зарадить?

Уклінно просимо Вас вплинути на нашого шановного ректора, щоб не виселяв нас! Попросіть, щоб Андрій Володимирович не паплюжити своє ім'я, виселяючи сумлінних старих двірників.

Просимо Вас хоч цього разу надати нам особисту відповідь на наш крик душі! Будь ласка, дайте свою оцінку того, що з нами відбувається.

Благаємо Вас відгукнутися на наше горе, яке замість вдячності за сумлінну працю отримуємо на старості від пана Чебикіна!

Минулого разу я написала про свою проблему тільки на кількох листках і розповіла лише про правовий бік ситуації, тож цього разу, прошу вибачення за те, що намагалася краще та детальніше розповісти про своє горе. Але ми в такому становищі, що готові написати хоч цілу книжку про нашу біду, аби тільки нас не виселяли та дали нам спокій!

У сім'ї всяке буває...

Трапляється, б'ють горщики...

Але навіщо відразу виганяти з хати, коли є способи без ніяких проблем вирішити наше питання...

З повагою та надією

12 лютого 2019 року

Лещенко Г.П., Лещенко Г.І.

Автор з дружиною також направили такі відкриті листи:

Голові Верховної Ради України

Андрію Володимировичу Парубію

Прем'єр – міністру України

Володимирі Борисовичу Гройсману

Міністру України

Євгену Миколайовичу Нищуку

Меру Києва

Віталію Володимировичу Кличку

Директору департаменту комунальної власності м. Києва

Андрію Анатолійовичу Гудзю

Генеральному директору Київського науково – методичного центру по охороні , реставрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій

Сергію Миколайовичу Груздо

Голові Шевченківської районної в місті Києві державної адміністрації

Олегу Олександровичу Гарязі

**Міністру культури України
Нищуку Євгену Миколайовичу**
01601, м. Київ, вул. Івана Франка, 19

**Лещенко Галина Петрівна,
Лещенко Григорій Іванович**
04053, м. Київ,
вул. Вознесенський узвіз, 20, кв.1
Засіб зв'язку: 096 424 38 20

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
Міністру культури України Євгену Нищуку

Шановний Євгене Миколайовичу!

Я, донька депортованих, уже пенсіонерка, заредади квартири в столиці 30-й рік разом з чоловіком працюю двірником, не вперше звертаюся до Вас, з проханням захистити мене від виселення з службової квартири ректором Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури паном Чебикіним А.В.. Художня академія знаходиться у сфері підпорядкування міністерству культури.

Ми поважаємо академіка Чебикіна за чудову творчість, виховання стількох студентів!

Дякуємо пану ректору, що нормально до нас відносився три десятиліттями, крім останніх трьох років, коли виникло це дивне непорозуміння з нашим житловим питанням. Розуміємо, що у нього не завжди є час вникати в усі дрібниці тисяч справ, бо одночасно очолює дві серйозні академії.

На нашу думку, ректор занадто покладається на своїх помічників та прислухається до їхніх порад. Але ми у своєму житті ніколи ніким не керували, то не можемо щось категорично стверджувати.

Проте не можемо не висловлювати протест проти свого виселення з єдиного житла, заради якого 30 – тий рік згідно домовленостей з адміністрацією академії працюємо двірниками та про що детально розповідали у своєму попередньому листі до Вас і до керівників країни та столиці.

Ми змушені захищатися та відстоювати свої права.

Шановний Андрій Володимирович продовжує наполягати на нашому виселенні з службової квартири, документи на яку по закону зберігаються в адміністрації, звідки дивним чином зникли. Відновлювати документи пан ректор відмовляється. За клопотаннями шановного Андрія Володимировича нас поселили, а після наданням документів на це житло до паспортного столу прописали у квартирі. Іншого житла ми не маємо.

Додаємо ще раз документи, які підтверджують, що нас поселяли в службову квартиру.

А куди зараз поділася квартира?

Виходить, як у Путіна: «Их там нету»...

А ми є!

І вже майже 30 років!

Протягом останніх трьох років відколи адміністрація академії почала писати нам листи з вимогою виселитися, ми написали купу листів до міністерства культури та керівників держави і столиці

з проханням вплинути на керівника нашого закладу, щоб він по новому оформив документи на службову квартиру, де проживаємо 30-ий рік.

Я ходила на прийом до заступника голови держміськадміністрації і там мені сказали, що ніяких проблем з поновленням документів на службове житло немає. Якщо академія не може надати нам інше житло, то потрібно тільки відповідне письмове клопотання ректора про нове виготовлення втрачених документів на службову квартиру, в якій ми проживаємо.

Та будь – якому приміщенню можна надати статус службової квартири, аби тільки це житло відповідало необхідним вимогам!

Наша квартира не відрізняється від будь – якої звичайної квартири. Маємо житлові кімнати, коридор, ванну, туалет, кухню.

Я за власний кошт найняла юристів і мені написали таке необхідне клопотання, але ректор відмовляється його підписувати, а пише своє, в якому ні слова не говорить про поновлення документів, а пропонує місту надати нам окреме житло.

Адміністрація академія на зустрічі з представником міністерства культури відверто зізналася, що клопотання про яке ми просимо, академії не вигідно. Тобто, перед академією поставлене завдання незважаючи на закони просто на висилити.

Протягом трьох років на нас постійно здійснюється тиск з метою виселення. Адміністрація академії приводить до нас у квартиру всі можливі комісії, які пишуть акти, що подобаються академії.

От і днями, у березні цього року за наказом пана ректора створено чергову комісію.

Такі дії адміністрації академії призводять до значного погіршення нашого здоров'я. Я постійно ходжу на прийоми до лікарів. Мій чоловік проводив акцію протесту проти нашого виселення і під час своєї відпустки кілька тижнів стояв з транспарантами біля воріт академії, а адміністрація академії примусила мене в 33-градусну серпневу спеку прибирати і без того чисте подвір'я з 5 до 18 години. Мені довелося проходити місячний курс лікування під крапельницями. Усі роки, відколи працюємо в академії, ми, двірники, починаємо роботу з 5-ої або 6-ої години ранку.

Тоді я в перше за 30 років взяла лікарняний. А чоловік ще ні разу, слава Богу, не брав лікарняний, бо нам ні на кого залишити двір академії.

До приходу працівників і студентів ми завжди добросовісно все прибираємо, щоб в зимовий період був розчищений сніг, а в літній, щоб не мести на людей, коли ті ідуть на роботу. Взимку наймаємо трактори за свій кошт, бо потрібно до 8:00 розчистити сніг до гаражів, бо інакше водій ректора не зможе виїхати.

У нас складається враження, що адміністрація академії сподівається, що через уже трирічний стрес ми просто помремо!

Спеціально вигадують усе нові і нові способи тиску на нас, щоб з нами щось трапалося!

Дякуючи таким дивним старанням адміністрації ми опинилися в центрі уваги майже всіх співробі-

тників та студентів академії. Усі з цікавістю чекають чи вдасться сумлінних трудівників перетворити на безхатків! Це що одне з пріоритетних завдань академії?

Ось, наприклад, як під час підготовки до останньої перевірки нашої квартири адміністрація академії псувала нам не таке вже й міцне, підірване через постійну загрозу виселення здоров'я, викачувала з бідних стареньких останні гроші та відволікала сумлінних двірників від роботи.

Нам повідомили, що терміново потрібно підійти і підписати наказ ректора про створення чергової спеціальної комісії з перевірки службової квартири, де ми проживаємо.

В разі, коли ми не підпишемо наказ, то негайно буде написаний акт, під яким підпишуться свідки. В цьому акті буде вказано, що двірники відмовилися впускати до свого житла співробітників академії. І це нам, мовляв, дуже зашкодить...

Тож ми все кидаємо і біжимо до начальства.

Нарешті я тримаю в руках якийсь незрозумілий папірець, на якому немає ні номеру та дати реєстрації, ні підпису ректора чи печатки.

До речі, це вже не вперше адміністрація академія телефонує нам, щоб ми все кидали, летіли негайно в адміністрацію та підписували якісь незрозумілі папірці. Доходило навіть до того, що нам пропонували ставити підписи під кількома чистими аркушами паперу.

Я спробувала з'ясувати чому наказ ректора не оформлений так, як це вимагає законодавство.

Моє прохання дати пояснення щодо документа представник адміністрації розцінив як відмову впустити невідомо кого до квартири, де проживаю. І з великою радістю повідомив, що напише, що ми відмовились підписатись під цим неоформленим згідно законодавства аркушем.

Я попросила адміністрацію назвати хоч один випадок, коли ми відмовилися впускати до своєї квартири хоч одного з тих, хто хотів оглянути наше житло.

Нам відповіли, що ми, начебто, відмовилися впустити до нашої квартири групу перевіряючих з Київського науково – методичного центру по охороні, реставрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій.

Відмовою впустити перевіряючих можна вважати наше прохання показати посвідчення групи невідомих нам людей, яких вперше в житті бачили. Ці люди подзвонили до нас у квартиру. Сказали, що вони є власниками будинку і ми не маємо права не пустити їх до своєї квартири. Хоч згідно закону будь – який громадянин має право впускати до свого помешкання тільки за власним бажанням чи за рішенням суду.

Ми впустили комісію до нашої квартири, але перед цим попросили їх показати посвідчення. Так от, за словами представника адміністрації академії, те, що ми попросили показати посвідчення у незнайомих нам людей, є фактом нашої відмови впустити невідомо кого до нашого житла.

Відтоді шановний Андрій Володимирович з задоволенням і, відчуваємо, аж з насолодою, розписує в офіційних документах результати тієї проведеної з порушеннями перевірки...

До речі, нісенітниці про те, що ми колись когось відмовилися впустити до квартири стало головною темою бесіди на моїй недавній зустрічі з представником міністерства культури. Разом з іншими вигадками адміністрації академії щодо квартири, де проживаємо, це відволікло увагу представника міністерства від суті нашої болючої житлової проблеми.

Представники академії і оком не моргали, коли мені прямо в очі говорили неправду.

Під час спілкування з керівництвом академії я вже звикла до того, що нас з чоловіком постійно намагаються обдурити, підставити чи залякати.

А віднедавна ще й побоююсь, що за нами, як і обіцяв нам ректор, приїдуть якісь люди та відвезуть нас у невідомому напрямку, певне, натякаючи на співробітників СБУ, про що мій чоловік вже повідомляв у скарзі на дії ректора до Міністерства культури та інформаційному запиті до Служби безпеки України.

Тож у тих, хто вимагав від нас з чоловіком підписати наказ ректора про останню перевірку нашої квартири, я попросила дозволу порадитися з юристами.

А ви знаєте, що за свої послуги непогані юристи беруть разову оплату, яка перевищує мінімальну зарплату двірника?! А в моїй ситуації з житлом я

не можу звернутися до нічого незнаючих правників...

Тож після того, як віднесла з хати останні гроші адвокату, голодна, з артеріальним тиском, що підвищився після спілкуванням з черговими бажаними в котрий раз оглянути наше житло, несучи адміністрації написану з допомогою юриста заяву про те, що ми згодні підписати наказ ректора, коли цей документ буде оформлено відповідно до діючого законодавства...

Ось як ми живемо і працюємо, шановний пане міністр!

Знуцання над старенькими сумлінними двірниками продовжується і йому кінця й краю не видно!...

Три десятиліття працюємо за мінімальні ставки.

А скільки десятків тисяч гривень за три останніх десятиліття замість нас отримали наближені до ректора співробітники академії чи ті, хто користується його прихильністю?

Бо всі ці роки згідно домовленості з академією ми не платимо за комунальні послуги, але за це безкоштовно виконуємо роботи згідно ставок садівника та третього двірника, які передбачені штатним розписом академії.

Хіба ми на своїх посадах двірників працюємо гірше від керівників нашого закладу чи керівників країни та столиці?

Весь час три десятиліття ми у відмінному стані утримуємо величезну територію у кілька гектарів.

Як вдячність за сумлінну працю шановний ректор хоче перетворити нас на безхатків!

Пояснюю колегам, що ректор нічим не відрізняється від двірників. Нас з ним найняла держава для вирішення своїх питань, в даному випадку, його, ректора, щоб керувати навчанням студентів, а нас, двірників, для забезпечення порядку на подвір'ї академії. Ніякої приватизації нашого навчального закладу чи державних фінансових потоків ще не відбулося. Ми всі рівні перед законом і керівництвом країни та столиці.

Деякі з моїх співрозмовників тільки очі широко розкривають та роблять здивовані обличчя...

Чи я знову говорю дурниці і не знаю справжнього стану справ?

Місцева громадська активістка дбає про порядок та дисципліну в навчальному закладі. На нашу думку, адміністрація та колектив повинні зробити її своїм союзником, а не нацьковувати на неї розгублених стареньких співробітників та переслідувати і здійснювати тиск.

До речі, активістка критикує та пише в різні інстанції повідомлення не лише про начальство, а й про всіх підряд співробітників, хто порушує трудову дисципліну чи халатно відносяться до роботи.

Як вдячність за діяльність, цю громадської активістки, шановний пан ректор роками тягає по судах та намагається звільнити з роботи!

Я з чоловіком відмовилися підписати листа з осудом дій цієї громадської активістки. Цього ли-

ста адміністрація академії, як за комуністичних часів, примушувала підписати залежних від неї, в основному, пенсійного та передпенсійного віку прибиральниць, сантехніків, вахтерів та інших заляканих і затурканих.

Наше виселення з службової квартири і розпочалося після того, як ми в розмовах з усіма підряд, в тому числі і з донощиками адміністрації, почали підтримувати дії громадських активісток академії, котрі виступали проти зловживань у нашому навчальному закладі. Колеги дорікали нам тим, що ми виступаємо на захист громадської активістки, яку переслідує адміністрація, і накликаємо на себе цим гнів керівництва та виселення нас з квартири.

Ще раз згадаю про нещодавню зустріч з представником міністерства культури, на якій в черговий раз стільки туману напустили представники адміністрації академії, щоб виправдати дії шановного пана ректора.

Найбільше вразило під час зустрічі відверта неправда, яка звучала з вуст представників адміністрації.

В очах тих, хто говорив мені різні вигадки, бачила їх тверде переконання говорити неправду.

Відкрито дивитися мені у вічі та аж світилися від радості, що можуть догодити шановному Андрію Володимировичу, наче промовляли:

- За ректора! За академію!

Хіба можна заради подачок великого начальника,

якими б вони щедрими не були, до такої міри опускалися, говорити неправду в навчальному закладі, втратити свою людську гідність і достоїнство?

Боже мій!

Коли говорять неправду, то хоч хтось повинен не знати про це. А тут всі присутні в кімнаті знали, що звучить неправда, але продовжувати нескінченно, як заклинання повторювати різні вигадки.

Але неправда так і залишилася неправдою...

Дійсно, правду кажуть, що багатий бідного ніколи не зрозуміє!

Як мантру, адміністрація повторювала свої вигадки та проблеми, що сам шановний пан ректор і створив, а тепер винними у цих створених ним проблемах хочуть призначити нас, двірників!

Наприклад, замість того, щоб розібратися в нашому горі, в суті нашого житлового питання, я цілий час вислуховувала неправду від представників адміністрації академії про те, що я нікого не пускаю до квартири. Співробітник міністерства культури вислуховувала висмоктані з пальця неправдиві свідчення адміністрації, а мене весь час перебивали.

Нам здається, в академії для декого зі співробітників не прийнятно говорити правду. Чомусь де-хто вважає, що бути на державній службі – значить або говорити неправду, або замовчувати правду!

Тільки ми, двірники, говоримо те, що думаємо. Тому нас вважають за незрілих, ледве не розумово відсталих чи дурнів і ведуть себе з нами відповідним чином.

Наприклад, ховають документи на службову квартиру, де проживаємо, та починають розповідати, що живемо в аудиторії.

Розмова з представником міністерства культури відбулася не по суті, а зосередилася на питаннях, які майже не мають ніякого відношення до нашого виселення. Мене весь час перебивали, скеровували розмову у непотрібне русло, відволікти увагу від головних питань у вирішенні нашої житлової проблеми.

Зустріч була перетворена не на захист від нашого виселення, а проведена тільки для галочки, для звіту нагору.

Ніхто навіть не намагався з'ясувати як нас поселили до квартири? Як прописали? Куди ректор подів документи?

Я думаю, що на цій зустрічі мав бути особисто присутнім шановний пан ректор.

Так і не зрозуміли чому, але на зустрічі не було шановного пана Чебикіна - ініціатора, організатора та керівника нашого виселення. По – моєму, Андрій Володимирович знаходився в цей час у сусідньому кабінеті, на своєму робочому місці.. .

Це питання повинен вирішити ректор особисто. Замість цього направляє нас до якихось нещасних наляканих своїх підлеглих. Ми говоримо з ними незрозуміло про що. Навіть на перший погляд не

розумію чи взагалі це має відношення до нашої житлової проблеми.

Але співробітники академії заради кар'єри чи щоб вислужитися перед керівником, думають, що повинні захищати свого начальника і під час зустрічі з представником міністерства починають довго доводити, що ми нікого не пускаємо до квартири.

Та серед електриків, сантехніків, столярів, слюсарів немає такого, хто б не був у нашій квартирі! Тобто у нас у квартирі перебували майже всі рядові співробітники та керівники середньої ланки адміністративно – господарської служби академії!

Та ми вже давно звикли до нескінченних екскурсій по службовій квартирі, де проживаємо! Коли довго не приходять непрохані гості, то навіть якось чогось не вистачає...

Наприклад, ми маємо на руках офіційний документ за підписом шановного пана ректора. На початку тексту Андрій Володимирович, пише, що ми нікого не пускаємо в квартиру. А потім через сторінку в цьому ж документі розповідає про те, як до нас у квартиру приходять комісії, які він сам і викликає, та пишуть акти, щоб догодити шановному пану ректору. Тобто в самому тексті одного документу пан Чебикін суперечить самому собі!

Прошу назвати хоч одну людину, яку ми не пустили.

Навіть і не чують. Говорять своє!

Ми навіть не дуже розуміємо, яким чином чергова неправдива інформація в офіційних докумен-

тах шановного пана ректора має відношення на нашого виселення.

Просимо, щоб вважати цей лист нашим запрошенням особисто Вас і будь - кого з Ваших співробітників прийти до нас в гості і подивитися, як ми живемо та працюємо.

Користуючись нагодою також хочемо оголосити, що готові показати службову квартиру, в якій проживаємо, будь – кому з чиновників якого завгодно рівня, тільки, будь ласка, повідомте про це нас заздалегідь.

До речі, відповідний лист про те, що готові прийняти будь – кого з співробітників академії - ми направили адміністрації академії.

Ми вже не знаємо як і реагувати на твердження шановного пана ректора в його відповідях на наші листи в усі інстанції, де ми просимо захисту від виселення, коли Андрій Володимирович пише, що, начебто, ми проживаємо в навчальній аудиторії!

Яка аудиторія?

Тож запрошуємо особисто Вас і будь – кого прийти до нас і переконатися, що ми проживаємо у квартирі, а не в аудиторії.

Хоча на зустрічі з представником міністерства не було сказано жодного слова, що ми проживаємо в нежитловому приміщенні. Мовляв, квартира тут була за радянських часів, але це було давно і тому, певне, неправда.

А ми тут до чого?

Нас, як і мільйонів українців, поселили в цю квартиру ще за радянських часів.

Так і що?

Тепер нас потрібно виганяти з квартири, бо десь поділися документи?

Академія, до речі, має величезний архів і там точно є відомості про людей, які проживали до нас у цій квартирі. Та й про квартиру також. Про це свідчать і записи в будинковій книзі цієї службової квартири, яка ще дивним чином не зникла. Відмітки про поселення, прописку в цій квартирі та виселення і виписку з цього житла чималої кількості людей, які жили тут перед нами.

Третій рік пан ректор намагається нас виселити. Перший рік в одному листі пише про службову квартиру, в якій проживаємо, як про нежитлове приміщення, а в іншому листі розповідає нам про те, що ми не можемо приватизувати службову квартиру, в якій проживаємо. Тільки десь рік як пан Чебикін нарешті остаточно визначився і тепер нарешті пише про нашу квартиру, як про нежитлове приміщення, хоч до цього майже 30 років писав про цю квартиру як про службову.

У нас купа документів, в яких ректор пише про наше житло, як про службову квартиру. За клопотаннями пана Чебикіна двірникам, які проживали у цій квартирі перед нами, було надано окрему двокімнатну квартиру. Ми весь час запитуємо в адміністрації академії, на якій підставі двірники 10 років проживали та були прописані перед нами у цій квартирі, де нині живемо ми? Але майже в

усіх відповідях адміністрація веде мову про наше проживання з 2011 року, коли ми вже прожили в цій квартирі 21 рік.

Повторюючи, як магічне заклинання, чергову неправдиву інформацію шановного пана ректора в написаних ним офіційних документах до влади, адміністрація і слухати більше нічого не хоче.

Тобто зустріч з представником міністерства культури перетворилася на довге обговорення питання, чому ми нікого не пускаємо до квартири.

Недоречним на нашу думку було займати стільки часу і на обговорення другого питання: чому ми не можемо самі собі виписати оплату за комунальні послуги.

Я ніскілечки не жартую!

Відколи ректор почав нас виселяти, то адміністрація постійно вимагає від нас саме такої дурниці!

Я пояснила адміністрації, що за їхнім наказом вже їздила до комунальних організацій, де мені відмовили. Пояснили, що згідно закону для цього потрібне відповідне клопотання адміністрації академії, яке пан ректор не хоче писати.

Але в останньому листі до нас ректор знову вимагає, що ми їхали в ці комунальні організації та самі собі виписували комунальні плати за комунальні послуги.

Яке відношення ми маємо до того сплачувати нам комунальні послуги чи замість оплати послуг десятиліттями безкоштовно виконувати на подвір'ї роботи по двох ставках, щоб гроші за виконану нами роботу отримував невідомо хто?

Усе це придумав шановний пан ректор, то хай сам і вирішує цю проблему!

Хіба ми винні у ситуації зі сплатою за комунальні послуги, що виникла завдяки рішенням самого шановного Андрія Володимировича?

Ми, до речі, неодноразово направляли листи пану ректору з проханням оформити постачання для нас комунальних послуг.

Мене здивувало, що представник міністерства культури, напевне, юрист, навіть і не намагалася припинити це знущання наді мною та виставлення мене якоюсь тупою, яка періодично приїздить до комунальних організацій та за наказом академії змушена нести там повну нісенітницю.

Тож на цій зустрічі адміністрація академії знову наказала мені їхати до комунальних організацій, вимагати від них оформити мені плату за послуги та виставляти себе в черговий раз на посміховисько.

Та за багатьох двірників комунальні платежі здійснюють їх роботодавці. Наприклад, нам говорили, що двірник, який проживає і працює в студентському гуртожитку академії, теж не платить за комунальні послуги.

Невже ми для цього писали листи з покликами про допомогу, щоб терпіти приниження від тих, хто хоче позбавити нас єдиного житла, яке маємо!

І сліпий побачить, що ті, хто хоче зробити нас безхатьками користуються повною підтримкою тих, до кого ми звертаємося з проханням про допомогу! А який висновок ми можемо зробити піс-

ля того, як у присутності вищестоящих установ адміністрація сміливо говорить неправду, лукавить, збиває з толку і навіть не намагається вирішити питання по суті.

Представник міністерства слово в слово повторив усе, що нам три роки вдовбують у наші голови ті, хто нас виселяє.

Найпростіше вирішення нашого житлового питання: пан ректор має взяти ручку і підписати клопотання про узаконення нашого проживання, яке написав найнятий нами юрист.

Але це категорично виключив представник міністерства культури.

Не можемо зрозуміти чому?

У нас з чоловіком складається враження, що міністерство культури задовольнить тільки наше виселення через неправдиве твердження пана ректора, що ми нікого не пускаємо до нашої квартири, та не хочемо самі собі виписати комунальні послуги. Про інші набагато важливіші питання, що стосуються нашого виселення, навіть не йшлося.

Нас взагалі завжди чимось дивують наші розмови з адміністрацією щодо квартири, в якій проживаємо. Під час цієї зустрічі чомусь адміністрація побоялася в присутності представника міністерства говорити про наше житло, як про нежитлове.

Можливо тому, що ще за радянських часів перед нашим поселенням у цю службову квартиру Міністерство культури разом з шановним Андрієм Володимировичем, який тоді тільки почав працювати

ректором, сприяло наданню окремого житла у власність двірникам, які проживали в цій квартирі перед нами.

На якій підставі були покращені житлові умови попереднім двірникам академії?

Чому квартиру дали саме двірникам, а не багатом співробітникам, які теж мали право на отримання житла, бо серед них були пільговики?

Але ні від кого не можемо дізнатися, на якій підставі попереднім двірникам академії покращили житлові умови, - надали у власність окрему квартиру. Коли нам дадуть відповідь, то отримаємо ще одне підтвердження, що попередні двірники проживали у службовій квартирі, як і ми, а не в аудиторії, як про це почав писати останній рік наш шановний пан ректор.

Певне, в міністерстві культури є документи на цю квартиру, в якій ми проживаємо, але там не хочуть заперечувати неправдивим твердженням ректора, які Андрій Володимирович написав в офіційних документах, що, начебто, тут ніякої квартири немає, ми звичайні «самосьоли» - безхатьки, проживаємо в студентській аудиторії, він нас сюди не поселяв, не прописував і невідомо чому 30-й рік терпить наше проживання. Пише, що двірники не дозволяють відповідним особам оглядати технічний стан приміщення та відмовляються складати та підписувати акти.

Навіщо таке написав не розуміємо ні ми, ні його підлеглі.

Певне, не знає, що у нас у квартирі були головний енергетик, інженер по техніці безпеки, коменданти, завгоспи, проректори по адміністративно господарській частині, та інші спеціалісти та співробітники академії.

Та написав би ще, що і знати нас не знає хто ми і звідки!

Папір все витерпить, а всі його підлеглі безкінечно, як заклинання, повторюватимуть ці неправдиві твердження щодо нас, до того часу, доки і самі в них не повірять!

Акцентуючи увагу на вигаданих та створених самою академією нісенітницях і штучних проблемах, адміністрація намагається ще більше заплутати і без того болюче для нас питання.

Я дивувалася, коли під час обговорення нашого горя, люди, які абсолютно нічим не збираються нам допомагати, тільки знущаються і сміються своєю несерйозною балаканиною над нашим нещастям. Перетворюють усе на якесь шоу чи фарс.

На зустрічі з представником міністерства культури ні з того, ні з цього адміністрація почала говорити про те, що, начебто, ми з чоловіком печемо пиріжки і натякав, що продаємо випічку направо і наліво.

Таке враження, що вигадали прямо по ходу розмови!

Та у нас немає грошей не те, що на пиріжки, а навіть іноді на їжу для себе!

Нерідко їмо тільки батон та п'ємо чай!

Бо всі гроші йдуть на юристів!

А представник міністерства культури почала розповідати про якісь райські перспективи нашого проживання в студентському гуртожитку.

Ми розцінюємо таке її недоречне твердження, як відверте знуцання над нашим горем та насміш-ку над нашою тяжкою 30-річною фізичною пра-цею виключно заради квартири в Києві.

Ми вважаємо, що в нашому житловому питанні немає місця для веселощів, але, коли представни-ця міністерства культури завела вже мову про студентський гуртожиток, то давайте посміємося разом.

А чого представник міністерства культури чи керівники держави і столиці не хочуть свої квар-тири віддати художній академії і переселитися до студентського гуртожитку?

Ми думаємо, що ректор і його команда будуть не проти отримати квартири не тільки предста-вниці міністерства культури, а й помешкання усіх керівників держави та міста, до яких третій рік ми звертаємося по допомогу, а у відповідь отримуємо незрозумілі відписки. Художня академія в обмін на Ваші помешкання охоче запропонує усім Вам місця в студентському гуртожитку...

Ми не дуже розуміємо в чому різниця між тим, як заробили своє помешкання ті, до кого ми звер-таємося по допомогу, і нами. Ми не менше сил, ніж усі Ви, приклали до того, щоб на старості ма-ти хоч якусь квартиру, хай навіть і службову. Свою роботу двірника знаємо не гірше, ніж те,

чим займаєтеся усі Ви, шановні керівники. І працюємо на своїй посаді не гірше за Вас.

Запитайте про те, як ми гарно працюємо, хоч і в шановного пана ректора!

А уявіть на хвилинку, що приймуть закон, по якому документи на Ваше житло, як і у всіх, хто мешкає не на службовому житлі, мають зберігатися не у вас, як нині, а в якійсь організації, типу художньої академії!

Там ці папери можуть, як і нашому випадку, дивним чином зникнути, і Вас теж прийдуть виселяти!

Хіба не так?

Коли після наших неодноразових звернень, покликів про допомогу, влада країни та столиці не впливає на шановного пана ректора, щоб припинив наше виселення, то ми плануємо звернутися до посольств розвинених країн та міжнародних організацій.

Чому влада зі своїми арміями юристів завжди намагається стати на бік керівника, а не простих трудівників?

Т а як же нам до Вас достукатися?

Ми не знаємо, як ще привернути увагу високопосадовців до нашого горя!

Шановний пан ректор не звертає ніякої уваги на наші листи до нього і до всіх, до кого тільки можна з проханням припинити виселення.

Через нейтральну вичікувальну позицію влади щодо нашого житлового питання та потурання ректору ми з дружиною стали майстрами по напи-

санню листів з благаннями припинити наше виселення. Ректор робить з нас справжніх майстрів епістолярного жанру, ми продовжуємо писати листи до всіх можливих вищестоящих організацій і просимо втрутитися і призупинити наше виселення. Завдяки нав'язливій ідеї Андрія Володимировича про наше виселення ми стали протестувальниками і готові будь – якої миті виставити транспаранти біля академії та в обідню перерву чи інший неробочий час виходити на протести. Ким ще нам потрібно стати та що ще зробити, щоб відомий та добре знаний в країні академік і талановитий митець передумав робити нас безхатьками?

Що ще зробити? Щоб влада нарешті звернула на нас увагу та простягла руку про допомогу стареньким простим сумлінним трудівникам?

Щоб влада нарешті звернула увагу на нашу житлову проблему? Примусила ректора по – новому оформити документи на службову квартиру, в якій проживаємо.

Може вже хай шановний пан ректор дасть нам спокій?

Навіщо нам на старості тріпати нерви?

Може ми всі сили тратитимемо на академію, внуків, а мій чоловік ще й на написання книжок про корупцію, а не третій рік борсатимемося у втягнутих нас академією розбірках, які віднімають останнє здоров'я та гроші на юристів!

Будь ласка, вельмишановний Євген Миколайович, допоможіть нам захиститися від виселення, або надайте нам іншу квартиру.

Зупиніть цей жах!

Щоб ми не писали листи зі скаргами, не тратили останнє здоров'я та гроші на захист від виселення з єдиного житла, яке маємо.

Щоб і далі спокійно працювали двірниками!

Просимо Вас, шановний пане міністр, дати оцінку того, що з нами відбувається.

Вважайте цей наш лист криком душі, доведеної до відчаю!

Благаємо Вас вплинути на шановного Андрія Володимировича!

Щоб пан ректор по – новому виготовити дивним чином втрачені документи на службову квартиру, де ми проживаємо, і закрити наше житлове питання. Або посилаючись на закони витребував нам квартиру. Закони згідно яких ректор має право звернутися до відповідних органів з проханням надати нам іншу квартиру ми неодноразово писали шановному пану ректору.

З повагою та надією

31 березня 2019 року

*Лещенко Г.П.
Лещенко Г.І.*

Міністру культури України
Нищуку Євгену Миколайовичу
01601, м. Київ,
вул. Івана Франка, 19
Лещенко Галина Петрівна,
Лещенко Григорій Іванович
04053, м. Київ,
вул. Вознесенський узвіз, 20, кв.1
Засіб зв'язку: 096 424 38 20

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Міністру культури України Євгену Нищуку
Шановний Євгене Миколайовичу!

Я, донька депортованих, пенсіонерка, заради квартири в столиці 30-й рік працюю двірником, вже не вперше звертаюся до Вас, з проханням захистити мене від виселення з службової квартири ректором Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури паном Чебикінім А.В. Академія входить до сфери управління Міністерства культури України.

Сподіваємося, що своєю добросовісною тяжкою фізичною працею в академії протягом трьох десятиліть заслужили, якщо не на те, щоб отримати цю службову квартиру у власність, то, хоча б на те, щоб нам дали спокійно продовжувати трудитися та дожити віку в цій квартирі, заради якої і працювали чорноробами половину свого життя, хоч маємо вищу та середню спеціальну освіту.

Чому міністерство культури, у чиєму підпорядкуванні знаходиться художня академія, не зупи-

нить шановного Андрія Володимировича у його діях по нашому виселенню?

Який зиск міністерству культури з нашого виселення?

Я тільки почала збирати документи, щоб отримувати пенсію, ректор підняв питання про наше виселення.

Ми з чоловіком поважаємо Андрія Володимировича за прекрасну творчість, вмiле навчання та виховання митців, гідний внесок у розвиток духовності нашого народу, але висловлюємо протест проти його дій щодо нашого права на житло і благаємо владу захистити нас від виселення.

Ми змушені захищатися, відстоювати свої права.

Шановний пан ректор продовжує наполягати на нашому виселенні з службової квартири, документи на яку по закону зберігаються в адміністрації, звідки дивним чином зникли. Відновлювати документи пан ректор відмовляється. За клопотаннями шановного Андрія Володимировича нас поселили, а після наданням паном ректором документів на це житло до паспортного столу і прописали у квартирі. Іншого житла не маємо.

Як нам здається, ректор застосовує до мене з чоловіком одну з поширених на Україні схем по відніманню у громадян житла, коли мешканцям службових квартир чи кімнат у гуртожитках несподівано заявляють: мовляв, під час нескінченних змін власників будинків, де вони проживають, документи на їхнє житло дивним чином зникли і відшукати їх неможливо, бо необхідні папери бу-

ли написані ще бозна коли за радянських часів, а отже нині люди проживають у нежитлових приміщеннях і їм потрібно виселитися.

До початку вимог про наше виселення, пан Чебикін за власним підписом з печаткою академії та адміністрація без ніяких проблем надали нам купу довідок про те, що ми проживаємо у службовій квартирі. І от раптом в один день усе змінилося на протилежне!

Коли мене з чоловіком та дітьми прописували до службової квартири, то академія надала до паспортного столу документи на цю квартиру. Тоді ректор у клопотаннях до паспортного столу, які маємо і досі, писав: «працюють двірниками Академії і мешкають у службовій квартирі». А тепер, коли стали старими і комусь, як нам видається, захотілося замість нас жити в цій квартирі, той же самий ректор вже пише протилежне: «зазначене приміщення не зареєстроване власником у встановленому законодавством порядку як житлове та, відповідно, таким не вважається».

Адміністрація запевняє, що виселяти нас академію примушує міська влада. Я записалася на прийом до заступника мера, де мене запевнили, що мерія не надавала академії ніяких вказівок чи рекомендацій щодо нашого виселення. Там тільки похитали головою і сказали: ця проблема вирішується дуже просто: ректору потрібно тільки написати відповідні клопотання, щоб по – новому надати статус службової квартири і виготовити документацію, а те, що будинок оголошено спадщи-

ною України, не може бути перешкодою, багато житлових будинків мають такий статус. Будь – якому приміщенню, яке відповідає необхідним нормам, можна надати статус службової квартири та виготовити необхідну документацію.

Ми написали кілька листів до ректора з проханням подати таке клопотання, зміст якого я з найнятим мною юристом обговорила на прийомі в замісника голови держміськкадміністрації, але пан ректор не звертає на мої прохання ніякої уваги. Коли були знищені, приховані чи загублені папери на службову квартиру, де мешкаю разом з чоловіком, то абсолютно немає ніяких проблем по – новому виготовити документи на цю квартиру. Владі міста лише потрібне відповідне клопотання ректора, яке для нього за наш кошт і написав найнятий нами юрист, і яке ми вже кількома листами просимо підписати Андрія Володимировича, котрий написав клопотання, але іншого змісту.

Потім адміністрація почала всім розповідати, що, мовляв, виселяє нас через те, що ми не платимо комунальні послуги. Але з першого дня поселення в службову квартиру ми згодні платити за комунальні послуги. Просто згідно домовленості з академією за всі роки проживання в квартирі замість сплати за користування комунальними послугами безкоштовно виконуємо роботу садівника та третього двірника.

Хай академія відкриє нам рахунок, на який ми зможемо вносити гроші за комунальні послуги! Як це роблять проживаючі в гуртожитку.

На нашу думку, при укладенні академією угод оренди з цими установами паном ректором свідомо було приховано факт існування в будівлі академії службової квартири та проживання прописаних тут двірників. Тож чи дійсні ці угоди?

Протягом усіх цих майже 30 років ми ні на один день не залишали без догляду подвір'я академії, бо жодного разу, відколи працюємо двірниками, академія на час нашої відпустки не погоджувалася хоч тимчасово когось прийняти на роботу двірниками, доки ми перебуватимемо на відпочинку.

Тож ми змушені були продовжувати працювати, навіть перебуваючи у відпустках. Ось і зараз у нас десь близько 15 невикористаних відпусток. Нам немає ніякого смислу іти в відпустку, коли все одно мусимо доглядати за подвір'ям академії. У Києві є ще такі двірники, які беруть відпустку, але продовжують працювати? Переконана днем з вогнем таких, як ми, не знайти!

Протягом трьох років на нас постійно здійснюється тиск з метою виселення. Адміністрація академії приводить до нас у квартиру всі можливі комісії, які пишуть акти, що подобаються академії.

От і днями, у березні цього року за наказом пана ректора створено чергову комісію.

А остання перевірка була у нас у квартирі минулого тижня, 2 квітня, Ми так і до кінця і не зрозуміли з якою метою співробітники академії перевіряли нашу квартиру. Ніяких особливих пояснень перевіряючі нам не надали.

Такі дії адміністрації академії призводять до значного погіршення нашого здоров'я. Я постійно ходжу на прийоми до лікарів. Мій чоловік проводив акцію протесту проти нашого виселення і під час своєї відпустки кілька тижнів стояв з транспарантами біля воріт академії, а адміністрація академії примусила мене в 30-градусну серпневу спеку прибирати і без того чисте подвір'я з 5 до 18 години. Мені довелося проходити місячний курс лікування під крапельницями. Усі роки, відколи працюємо в академії, ми, двірники, починаємо роботу з 5-ої або 6-ої години ранку.

Тоді я в перше за 30 років взяла лікарняний. А чоловік ще ні разу, слава Богу, не брав лікарняний, бо нам ні на кого залишити двір академії.

У нас складається враження, що адміністрація академії сподівається, що через уже трирічний стрес ми просто помremo!

Спеціально вигадують усе нові і нові способи тиску на нас, щоб з нами щось трапилося!

Таке враження, що останні три роки в адміністрації академії одним з пріоритетних питань стало перетворення двірників на безхатків! Дякуючи таким дивним старанням адміністрації ми опинилися в центрі уваги майже всіх співробітників та студентів академії. Усі з цікавістю чекають чи вдасться сумлінних трудівників перетворити на безхатків! Це що одне з пріоритетних завдань академії?

Третій рік пан ректор намагається нас виселити. Перший рік в одному листі пише про службову

квартиру, в якій проживаємо, як про нежитлове приміщення, а в іншому листі розповідає нам про те, що ми не можемо приватизувати службову квартиру, в якій проживаємо. Тільки десь рік як пан Чебикін нарешті остаточно визначився і тепер нарешті пише про нашу квартиру, як про нежитлове приміщення, хоч до цього майже 30 років писав про цю квартиру як про службову.

Ми маємо оригінали документів, в яких ректор пише про наше житло, як про службову квартиру. За клопотаннями пана Чебикіна двірникам, які проживали у цій квартирі перед нами, було надано окрему двокімнатну квартиру. Ми весь час запитуємо в адміністрації академії, на якій підставі двірники 10 років проживали та були прописані перед нами у цій квартирі, де нині живемо ми? Але майже в усіх відповідях адміністрація веде мову про наше проживання з 2011 року, коли ми вже прожили в цій квартирі 21 рік.

Ні від кого не можемо дізнатися, на якій підставі попереднім двірникам академії, що проживали у цій квартирі перед нами, покращили житлові умови, - надали у власність окрему квартиру. Коли нам нарешті дадуть відповідь, то отримаємо ще одне підтвердження, що попередні двірники проживали у службовій квартирі, як і ми, а не в аудиторії, як про це почав писати останній рік наш шановний пан ректор.

Певне, в міністерстві культури є документи на цю квартиру, в якій ми проживаємо, але там не хочуть заперечувати неправдивим твердженням

ректора, які Андрій Володимирович написав в офіційних документах, що, начебто, тут ніякої квартири немає, ми звичайні «самосьоли» - безхатьки, проживаємо в студентській аудиторії, він нас сюди не поселяв, не прописував і невідомо чому 30-й рік терпить.

Ми з чоловіком стояли на Майданах. Під час Майдану у нас в службовій квартирі проживало 18 учасників протестів з Тернопільської та Івано – Франківської областей. А тепер ми самі стоїмо біля воріт академії з акціями протесту проти нашого виселення і благаємо небайдужих громадян поставити підписи під нашими покликами про допомогу до керівників держави та міста, а адміністрація про три рази викликає поліцію, щоб відігнати нас від академії та не сприймає наші протести всерйоз і тільки знущається, пропонуючи нам проводити акції протесту в проваллі поблизу.

Дуже прошу Вас, коли у Вас немає часу розібратися чи захистити мене від виселення, то хоча б написати пару слів про те, що Ви особисто думаете про дії пана ректора щодо позбавлення нас житла, за яке ми надриваємося 30-й рік, працюючи двірниками!

Шановний пан ректор не звертає ніякої уваги на наші листи до нього і до всіх, до кого тільки можна з проханням припинити виселення.

Через нейтральну вичікувальну позицію влади щодо нашого житлового питання та потурання ректору ми з дружиною стали майстрами по написанню листів з благаннями припинити наше висе-

лення. Ректор робить з нас справжніх майстрів епістолярного жанру, ми продовжуємо писати листи до всіх можливих вищестоящих організацій і просимо втрутитися і призупинити наше виселення. Завдяки нав'язливій ідеї Андрія Володимировича про наше виселення ми стали протестувальниками і готові будь – якої миті виставити транспаранти біля академії та в обідню перерву чи інший неробочий час виходити на протести. Ким ще нам потрібно стати та що ще зробити, щоб відомий та добре знаний в країні академік і талановитий митець передумав робити нас безхатьками?

Коли після наших неодноразових звернень, покликів про допомогу, влада країни та столиці не впливає на шановного пана ректора, щоб припинив наше виселення, то ми плануємо звернутися до посольств розвинених країн та міжнародних організацій.

Усі, кому ми розповідаємо про своє горе, кажуть, що шановний пан ректор несправедливо вчиняє з сумлінними старенькими двірниками, яких надумав виселити з єдиного житла, що ще мають. Про це мовчать тільки високопосадовці, до яких ми третій рік пишемо листи з проханням захистити нас від виселення.

Чому влада зі своїми арміями юристів завжди намагається стати на бік керівника, а не простих трудівників?

Та як же нам до Вас достукатися?

Ми не знаємо, як ще привернути увагу високопосадовців до нашого горя!

Хоч хтось із влади в Україні може заступитися за нещасних старих двірників, майже жебраків, які половину свого життя віддали тяжкій фізичній роботі у державному закладі, а на старості, як вдячність за 30-річну сумлінну працю, постійно вже третій рік отримують від авторитетного за- служеного та шанованого всіма державного служ- бовця вимоги виселитися з службової квартири, заради якої і працювали двірниками?

Що ще зробити? Щоб влада нарешті звернула на нас увагу та простягла руку про допомогу старе- ньким простим сумлінним трудівникам?

Щоб влада нарешті звернула увагу на нашу жит- лову проблему? Примусила ректора по – новому оформити документи на службову квартиру, в якій проживаємо.

Може хай шановний ректор дасть нам спокій?

Навіщо нам на старості тріпати нерви?

Може ми всі сили тратитимемо на академію, внуків, а мій чоловік ще й на написання книжок про корупцію, а не третій рік борсатимемося у втягнутих нас академією розбірках, які відніма- ють останнє здоров'я та гроші на юристів!

Деякі з наших колег по роботі пояснюють наше виселення тим, що я з чоловіком підтримуємо дії місцевої активістки, яка і до вашого міністерства культури писали про порушення в роботі худож- ньої академії.

Це що? Того, хто пише книжки про зло корупції, виселяють чиновники вищого навчального закла- ду, яких місцева громадська активістка академії

підозрює у зловживаннях та порушеннях і пише про це у листах до контролюючих інстанцій?

Хтось може вплинути на шановного Андрія Володимировича, щоб він дав нам спокій, щоб ми більше тратили сил на дітей та внуків, на академію, а не на переживання та лікування?

Доки усе це терпіти від шановного пана ректора та його команди?

Невже і цей крик моєї душі та благання про допомогу до Вас мені нічим не зарадить?

Уклінно просимо Вас та благаємо вплинути на нашого шановного ректора, щоб не виселяв нас! Попросіть Андрій Володимирович не паплюжити своє ім'я, виселяючи сумлінних старих двірників.

Щоб пан ректор по – новому виготовити дивним чином втрачені документи на службову квартиру, де ми проживаємо, і закрити наше житлове питання. Або посилаючись на закони витребував нам квартиру. Закони згідно яких ректор має право звернутися до відповідних органів з проханням надати нам іншу квартиру ми неодноразово писали шановному пану ректору.

Будь ласка, вельмишановний Євген Миколайович, допоможіть нам захиститися від виселення, або надайте нам іншу квартиру.

Зупиніть цей жах!

Щоб ми не писали листи зі скаргами, не тратили останнє здоров'я та гроші на захист від виселення з єдиного житла, яке маємо.

Щоб і далі спокійно працювали двірниками!

Вважайте цей наш лист криком душі, доведеної до відчаю!

Просимо Вас хоч цього разу надати нам особисту відповідь на наш крик душі! Будь ласка, дайте свою оцінку того, що з нами відбувається.

Благаємо Вас відгукнутися на наше горе, яке замість вдячності за сумлінну працю отримуємо на старості від пана Чебикіна!

У сім'ї всяке буває... Але навіщо відразу виганяти з хати, коли є способи без ніяких проблем вирішити наше питання...

З повагою та надією

11 квітня 2019 року

Лещенко Г.П.

Лещенко Г.І.

P.S.

Надсилаю вам, шановний Євгене Миколайовичу, перший сигнальний екземпляр книги мого чоловіка, де опубліковано один з багатьох листів до Вас та до керівників країни і столиці з покликом допомоги та захисту нас від виселення. Книга тільки готується до друку та видання, виправляється чи скорочується текст. Після видання збираємося відправити книжки до крамниць та бібліотек країни.

У романі чоловік фантазує про те, до чого може призвести розгул корупція в Україні та про нечистих на руку чиновників, які ганьблять, грабують та душать нашу з Вами таку любиму Україну

ЗМІСТ

<i>Пролог. Останнє бажання на Різдво</i>	7
<i>Частина перша. За що убивають депутатів?</i>	13
<i>Розділ 1. Вибух біля Парламенту</i>	14
<i>Розділ 2. Як використати злочин задля кар'єрного зростання</i>	19
<i>Розділ 3. Справа зшита білими нитками</i>	28
<i>Розділ 4. Компромат з машинки для знищення документів</i>	32
<i>Розділ 5. Як я стала членом... Комісії Справедливості</i>	44
<i>Розділ 6. Приємні ділові зустрічі в ліжку</i>	60
<i>Розділ 7. Секс – агенти полюють на ... депутатів</i>	63
<i>Розділ 8. Гіпноз знімає ваші гроші</i>	72
<i>Розділ 9. Одночасні пограбування парламентарів - корупціонерів</i>	80
<i>Розділ 10. Політичне вбивство депутатського корпусу, винних і невинних</i>	88
<i>Розділ 11. Що ж ми вкрали?</i>	128
<i>Розділ 12. Хто нас підставив?</i>	134
<i>Розділ 13. Нещасний випадок чи вбивство політика?</i>	142

<i>Розділ 14. Запахло грандіозним скандалом.....</i>	149
<i>Розділ 15. Оприлюднення сенсаційних матеріалів.....</i>	165
<i>Розділ 16. Прес – конференція про педофілів з Парламенту. Ніч насолоди.....</i>	171
<i>Розділ 17. Зганьблені на всю країну народні обранці.....</i>	207
<i>Розділ 18. Зізнання вбивці двох депутатів.....</i>	223
<i>Розділ 19. Здійснення мрій Жар-Птиці.....</i>	227
<i>Частина друга. Психопати тут більше не обманюють?.....</i>	246
<i>Розділ 1. На мене тиснуть з усіх боків.....</i>	247
<i>Розділ 2. Підступна й небезпечна? Ангел чи чорт?.....</i>	262
<i>Розділ 3. Викладач із збуджуючим для сексу порошком.....</i>	270
<i>Розділ 4. Доки відпускатиму вбивць?.....</i>	281
<i>Розділ 5. Несподіваний поворот у розслідуванні.....</i>	303
<i>Розділ 6. Підричник.....</i>	312
<i>Розділ 7. Рятую фальсифікацію.....</i>	320
<i>Розділ 8. Злочини з дітьми - найстрашніше, що може бути.....</i>	329
<i>Розділ 9. Убиватимуть чи кохатимуть?.....</i>	336
<i>Розділ 10. Депутатів посилають...</i>	

на всі чотири сторони.....	342
<i>Розділ 11. Те, що могла ніколи не дізнатися.</i>	
Операція «Дездемона».....	355
<i>Епілог. Різдвяні бажання</i>	
здійснюються!.....	379
Відкритий лист Президенту України Петру	
Порошенку від 12.2.2019 р.....	381
Відкритий лист Міністру культури України	
Євгену Нищуку від 31.4.2019 р.....	399
Відкритий лист Міністру культури України	
Євгену Нищуку від 11.5.2019	423

ЛІТЕРАТУРНО – ХУДОЖНЄ
ВИДАННЯ

ЛЕЩЕНКО Григорій Іванович

СМІТТЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Книгу видано
в авторській редакції

Комп'ютерна верстка

Формат 60x84/16. Наклад 100 прим.
Ум.-друк. Арк.. 25,6
Друк цифровий. Папір офсетний.
Підписано до друку 27.08.2019
Замовлення № 14873

Надруковано з макету замовника
Друкарня ФОП Гуляєва В.М.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК №6205
Київська обл., м. Обухів,
вул. Малишка,5
044 495 0279, 050 496 0279
drukaryk.com